

Giới thiệu Câu Chuyện Của Princess

Thể loại: Truyện sáng tác

Nguyễn Thùy Chi kết hôn khi còn chưa học xong, cuộc sống nội trợ 10 năm đã khiến Chi và chồng ly hôn. Hai người gặp khó khăn trong mọi vấn đề vì kết hôn sớm.

Lê Thanh Trúc hiện 28 tuổi là giáo viên của một trường cấp 2, tính tình rất cầu toàn.

Nguyễn Thùy Anh, chị gái của Chi, hiện đã có gia đình và là giáo viên cùng trường với Trúc.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hoàng Linh bất ngờ lắm, con bé cũng mới chỉ 13 tuổi, nó không biết ở đời này lại có những điều trái ngang như thế. Vốn dĩ tính nó cứng đầu, nó nghe các bác hàng xóm kể, ngày xưa cô giáo nó và bố nó từng ghét nhau, từng gây lộn với nhau, và cả hai đều bị giám thị gọi lên phòng kỷ luật. Nó nghĩ cô giáo lớp nó ghét nó vì nó là con của bố nó. Cho tới khi nó đọc trộm cuốn nhật ký mẹ nó đã viết từ những năm còn là học sinh, lớn tuổi hơn nó rất nhiều, nó không tin được sự thật trước mắt mình nữa...

Hôm nay Hoàng Linh đợi cả lớp tan học, nó nghĩ, nó nên hỏi thẳng vấn đề này với giáo viên mà nó ghét nhất... Lê Thanh Trúc.

- Thưa cô... con có điều muốn hỏi ạ! - Hoàng Linh ngó xem có đúng là các bạn đã về chưa, rồi mới mạnh dạn nói.

- Có vấn đề gì? Tôi nghĩ tôi và em không có tình cô trò thân thiết tới độ sẽ nói chuyện thẳng thắn ngoài bài vở!

Trúc trả lời một cách lạnh nhạt sau khi quan sát kỹ xem con bé có ý gì là hỏi bài không. Nhưng nhìn rõ hoàn cảnh, hôm qua con bé mới cãi mình, sẽ không có chuyện hỏi bài ngay được. Chắc chắn sẽ là so đo phân bì rằng ai đúng ai sai.

- Cô ghét con... không phải vì bố con! - Hoàng Linh mặc kệ lời cô giáo nói.

Nó nghĩ nó thực sự hỗn láo. 13 tuổi, nó chưa được phép nói những lời ngạo mạn như vậy. Nhưng nó đang ở độ tuổi dậy thì, nó có chút nổi loạn và cảm thấy bất công khi cô giáo hiền hòa với cả lớp trừ nó. Hôm nọ nó sai, nó có nói chuyện riêng trong giờ và bị nhắc. Nhưng không lẽ nó nói một mình? Nó nói cùng bạn, nhưng cuối cùng cả bàn chỉ mình nó bị khiển trách...

- Cái thói ngạo mạn của em giống hệt bố em còn gì nữa... đừng đem chuyện gia đình ra để hỏi tôi. Tôi còn nhiều việc, em về sớm kéo nhà đợi...

Trúc mặc kệ, Trúc vẫn thu dọn sách vở và tài liệu của mình.

- Cô thích mẹ con! - Hoàng Linh mạnh mẽ nói.

Và nó tin là lời nói của nó đúng, khi mà Trúc sừng sốt nhìn nó.

...

...

...

Con mưa tầm tã, Chi đi bộ bên con đường mà không thèm quan tâm trời có mưa hay không. Chi nghĩ, hôm nay cô mặc mọi chuyện sẽ đi tới đâu, cô sẽ bảo vệ con mình bằng được. Sớm biết con mình sẽ bị trù dập, thả cô chuyển lớp, cóc quan tâm tới lớp chọn số một làm gì nữa. Hôm nay cô mất việc, cô nghe được tin con gái cô đi học luôn bị trù dập, con mưa kia cũng không thể cản được bước chân cô.

Cô đi tới khu chung cư trong địa chỉ nhà của cô giáo ghi trong học bạ của con. Cô xin con vào lớp chọn cũng nhờ mối quan hệ trong gia đình vì bạn thân cô quen một giáo viên cũng dạy trong ngôi trường đó. Nhưng cô đâu biết bạn cô im lặng, vì người khiến Hoàng Linh khổ sở là người mà Chi từng rũ bỏ... người mà Chi từng phủ nhận, và bỏ chạy vì dị nghị người đời. Đúng, cô không hề quan tâm giáo viên chủ nhiệm lớp con mình là ai, vì đã có người quen ở trong trường, có gì họ sẽ trực tiếp nói cho mẹ nuôi của Linh rồi cô còn lo lắng gì nữa.

Lấy hết can đảm, cô mới dám bấm chuông dù cho bây giờ đã là 9h30 tối!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 2

22-11-1999

Nguyễn Thùy Chi, 15 tuổi, một cô bé học sinh mang trong mình biết bao hoài bão và ước mơ. Chi đã học cật lực suốt một năm lớp 9 để có thể thi vào ngôi trường như ý muốn của mình. Vì Chi học không tốt, nên Chi phải cật lực hơn nhiều người khác. Chi vốn dĩ không giỏi những môn học tự nhiên, thế nhưng gia đình lại bắt ép cô phải đi theo một lớp chọn số một ban A để sau này có thể xin được việc làm. Chi vốn dĩ hiền lành, cô chưa bao giờ có ý định sẽ làm khác lời mẹ mình. Cô chỉ nghĩ, gia đình đã định hướng sẵn cho mình như vậy thì cô nên nghe theo.

Như mọi ngày, Chi đạp xe tới trường. Nhà Chi cách trường không xa lắm, vốn dĩ nhà không có điều kiện như bạn bè nên cô vẫn đi chiếc xe đạp cũ của bà. Còn các bạn thì đi những chiếc xe đạp Nhật có vẻ mới hơn một chút. Công trường THPT K là thiên đường mua sắm của học sinh. Các hàng quán ăn, hàng chè, hàng báo, hàng thuê truyện luôn tấp nập học sinh bất kể thời gian nào trong ngày. Chi đến trường, việc đầu tiên Chi luôn làm là đưa mắt nhìn xem bạn bè lớp mình đang ở đâu, cô sẽ ngay lập tức tùm năm tùm ba cùng họ luôn. Nhưng hôm nay, lớp cô không một ai lại vẫn ở chỗ này, nhà để xe cũng không có. Cô lắc đầu không hiểu, cất xe đạp, rồi đi lên lớp học của mình.

- Chi, nhanh nhanh vào đây...có tin mới này!

Cô bạn cùng bàn của Chi, Minh Ngọc, Ngọc tia thấy Chi đi từ cầu thang lên, liền gọi giật giọng. Chi nghe thấy, biết ngay hôm nay lớp mình lại có chuyện gì đó, nên cả lớp tụ tập lại đây mà. Cô chạy vội lên tầng 3, tầng học của lớp mình vì muốn nghe xem có chuyện gì đang xảy ra.

- Có chuyện gì vậy? - Chi thờ không ra hơi, cô vừa lên đã hỏi ngay Ngọc xem chuyện gì khiến cả lớp nhốn nháo như thế.

- Gìoi ơi, mầy nhận thông tin chậm quá đấy Chi. Nghe nói, lớp mình hôm nay có học sinh mới đấy...

Nhật Minh nghe thấy Chi hỏi Ngọc, cũng cướp lời Ngọc mà trả lời Chi. Cả lớp gật đầu như thể tin đồn mà Minh nói là đúng. Ba của Minh là hiệu phó của trường này, có thông tin gì cậu ta luôn nắm bắt sớm nhất và mang cho cả lớp biết.

- Hừ...có mỗi chuyện học sinh chuyển tới, gì mà các bà tụ tập hết lên lớp. Tôi mất 10 phút để nhìn xem mọi người đang ở đâu đấy...

Chi tưởng có chuyện gì, hóa ra là học sinh chuyển tới thì cô cũng không quan tâm. Cô coi cặp ra và ngồi về vị trí của mình. Tháng 11 rồi, thời tiết lạnh quá. Chi vừa ngồi vừa xoa tay cho bớt lạnh. Hôm qua cô giặt mất chiếc áo len, không thể khô kịp nên hôm nay cô phải mặc vài chiếc áo mỏng liền.

- Vấn đề nó là con nhà giàu, nhà nó đi ô tô nhập...

Nhật Minh miêu tả lại hôm nọ chiếc ô tô nhập khẩu đó đậu trước cửa nhà Nhật Minh, đón ba cậu ta đi tới nhà thầy hiệu trưởng để xin thủ tục chuyển trường. Mà thời này, có chiếc xe máy là giàu có lắm rồi, trông như một ước mơ để đời vậy, nhà Nhật Minh được xem là có điều kiện trong lớp, mà ba cậu ta cũng chỉ đi chiếc xe máy Thái Lan đi làm. Chưa một ai màng tưởng được chiếc xe nhập nó có hình dáng như thế nào nữa.

Cả lớp nghe đến ba chữ “ô tô nhập” là bắt đầu sốc. Thì cả lớp này, cũng chỉ mình Minh được nhìn thấy chiếc xe ô tô nhập đó, còn bọn này, thỉnh thoảng mới thấy một chiếc ô tô trên đường, chứ ô tô nhập thì chưa biết hình thù nó như thế nào. - Khiếp, tao cũng chưa bao giờ nghĩ tới chiếc xe máy, nói gì tới cái ô tô, mà là ô tô nhập từ nước ngoài về nữa...

Cái Lan ngồi trong góc lớp nói.

- Tao thề với mày, ba tao kể rằng nhà nó ngày xưa trốn sang nước ngoài vì không muốn bị ảnh hưởng chiến tranh. Chiến tranh tàn rồi mới mò mặt về nước. Thời kì đó mà cả nhà đi được sang nước ngoài cũng ghê quá...

Minh bắt đầu lải nhải kể về những gì nó biết. Chi cũng chỉ biết nghe thôi. Công nhận, không biết chuyện về lớp này, giàu có như thế có kịp hòa nhập với mọi người ở đây không? Lớp này có một kẻ nhà khá giả, đang ngồi lên bàn và kể chuyện cho cả lớp nghe rồi. Thêm một kẻ đại gia tới đây nữa, Chi không biết cái lớp này nó sẽ như thế nào.

- Chúng mày ơi... im lặng... thầy đang tới đó...

Con nhỏ cầm sổ ghi của lớp chạy thẳng vào chỗ ngồi thông báo cho cả lớp biết thầy chủ nhiệm đang tới. Cả lớp nhanh chóng ổn định chỗ ngồi, ngồi im thin thít, cảm tưởng như con muỗi bay qua cũng có thể nghe thấy được tiếng cánh vo ve. Nhưng Chi ngồi ở vị trí cửa sổ, cô thấy thầy chủ nhiệm đang còn bạn nói chuyện với ai đó. Nội dung thì loáng thoáng Chi có thể nghe được...

“Vâng, anh chị cứ giao cháu nhà cho em... không vấn đề gì đâu ạ!”, giọng thầy chủ nhiệm hôm nay có vẻ được hạ tông quá. Bình thường rõ nghiêm khắc với bọn này. Không biết thế lực nào lớn mạnh như vậy nữa.

“Nói chung là nó nói tiếng Việt cũng không có thạo lắm đâu. Chúng tôi cho nó học viết được rồi, rắc rối đoạn giao tiếp thôi. Thầy giúp đỡ bé Trúc nhà

tôi...! Tôi có việc rồi, tôi đi trước!”

Chi nghe giọng nói cao ngạo đó, đúng là đầy chất quyền lực. Cô nhìn vào cửa sổ, bóng học sinh mới đập vào mắt cô. Nghe người phụ huynh nói là bé Trúc, cô đã nghĩ là con gái. Sao lại tóc ngắn và ăn mặc... như thế này. Chi tròn tròn cả mắt...

- Mày sao thế... đừng ló lằng, thầy sắp vào lớp, lại phạt mày bây giờ...

Ngọc nhìn thấy Chi đang há hốc miệng với tròn tròn mắt, liền nhéo nhẹ vào người Chi một cái.

- Mày ơi, sao lại...

Chi định nói về những gì mình đã nhìn thấy. Thế nhưng chẳng cần nói nữa, thầy chủ nhiệm dẫn học sinh chuyển trường ấy vào lớp rồi. Cái này thì không cần nói tới nữa, có lẽ là do Chi nhìn thấy trước, thế nên Chi bất ngờ trước. Khi cô giữ lại thần thái bình ổn của một học sinh, quay sang nhìn thấy cả lớp đang há hốc miệng giống hệt như mình...

- Tao đã nói... - Chi cảm thán vỗ lên vai bạn mình một cái.

Đương nhiên rồi, cả lớp há hốc miệng vì... đây là một cô gái, nhưng mang vóc dáng ngoại hình của một thằng con trai. Thời đại này, có thể tự do như vậy sao? Vấn đề giới tính ở miền bắc này có thể gọi là vô cùng khắc nghiệt, thế nhưng học sinh chuyển trường kia có thể dựa vào gia thế và được người thầy đáng kính của lớp này cúi đầu...

- Các em chú ý, lớp ta hôm nay có một thành viên mới, tên bạn là Lê Thanh Trúc, bạn mới chuyển từ Florida, Hoa Kỳ về đây nên ngôn ngữ giao tiếp chưa thạo, thầy sẽ giới thiệu thay bạn ấy ngày hôm nay, các em cũng nên giúp bạn ấy hòa đồng nhé. Trúc, em có thể xuống bàn trống dưới kia ngồi, khi nào ổn thỏa, sẽ xếp chỗ ngồi theo học lực... Thầy chủ nhiệm ngày bình thường nghiêm nghị lắm, nhưng hôm nay giọng nói đã có phần nào hiền hòa và nghiêm túc. Trúc nghe theo lời thầy, cũng cúi chào bạn bè một cái cho lịch sự, sau đó đi xuống vị trí ngồi mà thầy đã chỉ trước.

Nhìn chiếc áo len đắt tiền, mẫu mã kì lạ mà Trúc đang mặc, cả lớp đương nhiên biết từ đầu tới chân của Trúc là đồ hiệu, đồ đắt tiền. Không cần biết hăng gì, vì dù có nói hăng tụi nó cũng không biết và cũng không bao giờ mơ tới đâu. Bàn của Trúc ở ngay phía sau bàn Chi.

Trong giờ học, bắt đầu có những lá thư được truyền đi... quanh đi quẩn lại cũng về góc lớp, đó là Chi. Chi được phân ngồi góc lớp vì cô là học sinh học các môn xã hội, nên thầy tạo điều kiện cho các em học lệch khỏi được ngồi góc đó, cả Ngọc cũng học các môn xã hội, chứ không riêng gì Chi. Chi mở mẫu giấy đã được vo tròn đủ kiểu ra và bắt đầu đọc...

“Này, như thế chẳng hóa hai phai à?”, nét chữ của Nhật Minh.

“Mày ăn nói kiêu nhả quá đấy. Học sinh chuyển trường từ Mỹ về, sao thầy phải cách điệu hóa thành Hoa Kỳ?”

“Tao thấy thằng Minh nói đúng đấy chứ, như thế hai phai ấy!”

“Chúng mày cũng nhiều chuyện quá, người ta mới đến, đừng chạm gì chúng mày đâu?”, đây là nét chữ của bí thư lớp. Chi biết Thảo là một người không thích xía mũi vào chuyện của người khác. Tính Thảo là vậy, đúng thì nói đúng, sai thì nói sai, không bao giờ ngả về phía nào, có lập trường vững chắc.

Có rất nhiều dòng chữ khác nữa, Ngọc và Chi cùng cúi mũi đọc...

BỘP...

Vì quá tập trung vào bức thư, một cái thước gỗ to lớn đập thật mạnh lên bàn học của Ngọc và Chi. Tiếng chiếc thước gỗ đập cũng khiến Trúc giật mình, Trúc ngước lên nhìn bàn trên mình có chuyện gì đang xảy ra, thì thấy được hành động của Chi đang vò nhàu tờ giấy kia vào bàn tay và giấu kín hết mức có thể.

- Hai em, có nghe tôi đang giảng dạy gì không? Không học Toán không có nghĩa là các em được quyền không chú ý trong giờ của tôi. Hai em không muốn thi tốt nghiệp đúng không?

Thầy chủ nhiệm nghiêm nghị nhìn và Ngọc và Chi. Cả hai đưa mặt cắt không còn một giọt máu, áp ứng không biết nói gì khi nhìn thấy thầy chủ nhiệm nổi con thịnh nộ.

- Hai em đang làm bài môn gì, đang xem thứ gì, cắt ngay cho tôi. Thùy Chi, em đi ra ngoài 15 phút, khi nào cảm thấy tập trung học được thì vào lớp. Hết 15 phút em mới được phép vào học...

Thầy nói, rồi bỏ lên bục giảng tiếp tục với bài dạy. Chi cảm thấy túi thân và gương mặt nóng bừng. Từ khi đậu vào lớp 10 tới giờ, cũng được hơn 3 tháng. Suốt 3 tháng đó, cô chưa hề vi phạm một lỗi nào, cũng chưa bao giờ bị giáo viên nặng lời như vậy. Nhưng đây là lần đầu tiên cô bị mắng vì tội tò mò của mình, cũng do cô và Ngọc cuốn hút vào bức thư được lan truyền khắp lớp như thế, mà cô lại là người dờ ra và gọi Ngọc đọc cùng, đúng thôi, cô làm cô phải nhận lỗi.

Chi đứng dậy, gấp lại sách vở cho bàn thêm gọn gàng, rồi cũng lúi thủi đi ra khỏi lớp. Cả lớp nhìn cô với ánh mắt thương hại. Tội thân thật đấy, bao nhiêu người đọc, thế mà mình cái Chi bị đuổi ra ngoài. Ở vị trí của Trúc, Trúc có thể thấy được Chi đang đứng ở ngoài lớp. Thịnh thoảng, Chi có lén nhìn quanh xem có ai không và lau đi nước mắt vì túi thân và hổ thẹn. Nhưng Chi không hề hay biết, có người ngồi ở trong lớp vẫn có thể nhìn thấy mình đang làm gì ở ngoài. Trúc biết, trong tờ giấy mà Chi vò nhàu và vứt dưới đất kia sẽ có nội dung nói không hay về mình. Trúc không quan ngại điều đó. Nhưng

Trúc không biết diễn đạt như thế nào cho đúng với cảm xúc của mình hiện tại. Trúc muốn nói là Trúc không ghét Việt Nam, nhưng Trúc không hề thích về Việt Nam sinh hoạt và sinh sống một chút nào. Người ở đây, không phù hợp với Trúc.

...

Tiếng trống trường vang lên, Trúc cũng không biết đó là báo hiệu cho hết một tiết học cho tới khi thấy thầy giáo chủ nhiệm đem cặp sách và rời khỏi lớp học. Bình thường, tiếng chuông mới là tín hiệu báo hết giờ học nên Trúc nghĩ mình phải học hỏi thật nhiều điều. Thấy các bạn đều có bài vở để làm, đều có sách truyện để đọc, Trúc không biết làm gì ngoài lôi những cuốn truyện tranh màu ra để đọc.

- Nếu mới đến, thì làm quen với mọi người đi nào...

Nhật Minh ngồi lên bàn học của Trúc, sau đó đưa tay ra trước mặt Trúc hàm ý muốn bắt tay. Thế nhưng cùng lúc đó, Chi cũng đi vào lớp sau khi hết thời gian phạt. Cô và mọi người nhìn nhau với ánh mắt ai cũng có thể hiểu được ý của đối phương. Trong giờ học, chính Nhật Minh là người viết bức thư đó đầu tiên và hậu quả là Chi bị phạt, thế mà giờ đang muốn làm quen với bạn mới ngay sao?

- Tin tao đi, ở lớp này, mày kết bạn với tao có thể chơi với lớp đấy. Phong cách người Mỹ luôn thẳng thắn mà... - Nhật Minh nhún vai nói tiếp khi thấy Trúc có vẻ nhìn quanh, rồi nhìn lại chính Nhật Minh.

- Bỏ đi..

Trúc gạt tay Nhật Minh qua một bên, sau đó tiếp tục nhìn vào cuốn truyện của mình. Kèm theo đó là tiếng thở sừng sốt của mọi người xung quanh. Họ đều nghĩ Nhật Minh lật mặt nhanh như vậy, cũng đều nghĩ tới việc Trúc không thêm sợ Nhật Minh. Đúng là cả lớp này, dùng từ sợ thì hơi quá đáng, nhưng ai cũng có phần kiêng nể Nhật Minh, vì cậu ta giàu hơn mọi người, lại là con của hiệu phó nữa, nào ai dám gây sự và động tới cậu ta.

- Đúng là hai phai không có não...

Nhật Minh bị từ chối một cách phũ phàng, mặt cậu nhóc đáng ghét đó cũng có chút đỏ ửng do xấu hổ khi cố gắng gây dựng hình ảnh thế lực của mình như không thành. Vốn dĩ Nhật Minh quen với việc được người khác chào đón, nhưng Nhật Minh quên rằng Trúc không có hiểu hàm ý mà Nhật Minh đang nói tới. Trúc vốn dĩ không thích môi trường ở đây, cũng chưa có ý định kết bạn với ai. Nhật Minh rõ được người Mỹ thẳng tính như thế nào, thì có lẽ Nhật Minh hiểu Trúc có thể cảm nhận được tờ giấy đó nói những gì về mình.

- Vừa phải thôi Minh, cậu về chỗ đi! - Thảo cũng lên tiếng, kéo Minh về chỗ ngồi.

- Cậu không cần để ý những gì bạn ấy nói đâu! - Thảo quay sang nói tiếp với Trúc.

Cả lớp có thể thấy, Trúc không hề quan tâm tới việc bị chửi rủa hay bị bêu rếu. Cậu ta vẫn tập trung vào cuốn comic màu mè khác lạ trong tay mình, ánh mắt không muốn chú ý tới ai. Giả như đừng lan truyền bức thư đó, thì có lẽ mọi chuyện đã tốt hơn. Chi bèn lên đi về chỗ sau khi lớp xảy ra sự việc.

- Mà mày à, tao tìm mãi không thấy tờ giấy đấy đâu cả...

Ngọc có vẻ cũng đã lật sách vở lên kiểm tra xem Chi giấu thầy tờ giấy đó ở đâu. Nhưng tìm mãi vẫn không thấy.

- Tao vội, nên quăng xuống đất rồi... Mà sao thằng Minh nó làm thái quá vậy? - Chi tùm lại cùng vài đứa con gái để nói chuyện. Cô không để ý rằng cô quăng xuống đất, ngay dưới mũi giày của Trúc.

- Thì mày biết đó, nó có ưa ai hơn nó cái gì đâu, chắc học sinh chuyển trường thừa biết lớp mình bàn tán. Thực sự thì kiểu giới tính lạ lùng đấy mẹ tao cũng không thích cho tao giao du đâu... Nếu bà ấy biết...

Ngọc cũng giải thích hành động vừa rồi của Minh. Cả lớp này không ai lạ gì cái tính ngược đời mà khác lạ ấy nên cũng không ai để tâm.

- Giàu thôi cũng phải ganh đua nhau hả? Tao tưởng chỉ đủ sống là được rồi...

Vài người nữa cũng bàn tán, chủ đề về Minh và Trúc được bàn tán sôi nổi, thậm chí còn át đi cả giờ học.

... Hẹn các bạn tối nay nhé ^^...

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tiếng trống trường lại vang lên, lần này hồi trống lâu hơn, dài hơn, ngắt nhịp cũng rõ hơn nữa. Trúc không biết đó là tiếng gì, nhưng thấy mọi người dọn sách vở, Trúc cho rằng đã hết buổi học. Trúc không muốn đi ngang bằng hay về cùng những bạn trong lớp mình, thế nên Trúc thu dọn sách vở hơi lâu

một chút.

Khi mọi người có vẻ rời khỏi lớp hết, Trúc mới cúi xuống đất, lượm tờ giấy mà Trúc đã nghiêng chân lên để giấu nó đi. Trúc bỏ vào túi áo, nghĩ sẽ đọc nó khi về tới nhà. Trúc đeo cặp lên và đi ra khỏi lớp.

- Thôi mà, trả cho tôi đi... làm ơn mấy bà đừng ghẹo tôi nữa...

Tiếng Chi vọng lên từ nhà để xe, bây giờ trường cũng chỉ còn vài đứa nhóc nghịch ngợm của lớp Trúc. Trúc đứng từ cầu thang tầng 2, có thể nghe rõ được những gì đang diễn ra từ trong nhà để xe...

- Làm sao tụi này phải trả? Bà nhiều tương tư quá nhé, còn đem cả nhật ký đi học... bà mấy tuổi rồi?

Giọng nói của tụi bạn đáp lại, Trúc không biết đó là tiếng của ai, chỉ biết đó tầm chừng 2 đến 3 người.

- Này Chi, bà yêu ai hay sao mà phải viết nhật ký ngay giữa nhà để xe? Bà đúng là bị điên rồi đấy!

- Trả cho bà này... tụi này không thêm nhé... bọn tôi về trước đây, hẹn mai gặp lại...

Trúc nghe được tiếng đạp chân chống xe đạp, có lẽ hai đến ba người đó đã bỏ đi. Lúc này Trúc mới đi xuống tầng 1, liếc mắt nhìn quanh, chú giúp việc trong nhà vẫn chưa đón Trúc, chắc Trúc còn phải đợi lâu dài. Ở bên Florida, Trúc có một chiếc điện thoại nhỏ, có thể liên lạc với nhà khi cần, nhưng về tới đây gấp quá, chưa kịp chuẩn bị cho Trúc để có thể tiện liên lạc. Trúc đi bộ xung quanh trường, nghĩ bụng lấy bức thư ấy ra đọc...

Từng lời, từng câu nói miệt thị mình, Trúc đọc được hết. Trúc hiểu tiếng Việt, Trúc có thể giao tiếp, nhưng Trúc nói dối ba mẹ rằng Trúc không thể giao tiếp với bạn bè, thế nên ba mẹ cũng chỉ biết báo vậy với thầy giáo thôi. Ba mẹ có thường xuyên ở bên cạnh Trúc đâu. Còn cô bạn bị đuổi ra khỏi lớp nữa, không biết trong nét chữ này, nét chữ nào là của cô bạn ấy? Nghĩ tới Trúc lại buồn cười, mấy tuổi rồi còn mang nhật ký đi học, mà còn viết ở ngay nhà để xe nữa. Đúng là đồ ngốc, bạn bè mà đọc được tâm tư thầm kín thì còn gọi gì là nhật ký nữa.

Bị bạn bè trêu ghẹo, khốn khổ lắm mới lấy lại được cuốn nhật ký, Chi không biết vì sao nhưng cô muốn viết cho hết những gì mình cần viết nên cô về muộn hơn mọi người. Chi đạp xe trên con đường đã vắng người do bây giờ đã là buổi trưa, cô lại bắt đầu không kiểm chế được suy nghĩ của mình, liền nhìn thấy dáng cao của Trúc ở bên đường đang cầm một tờ giấy nào đó, đứng đọc một cách chăm chú.

Ban đầu, Chi nghĩ sẽ mặc kệ vậy. Cô không có hứng thú với học sinh chuyển trường cho lắm. Nhưng được cái ngày đầu tiên lớp có bạn mới, bạn ấy ngồi sau Chi, và tình cờ Chi bị phạt ra khỏi lớp. Gom nhiều đấy lại thì Chi cũng đủ ngượng rồi. Khi đi gần tới đoạn Trúc đang đứng, Chi nhận ra tờ giấy đó vô cùng quen thuộc.

Chính xác là tờ giấy mà Chi đã quăng xuống đất, đã vo tròn lại và quăng đi rồi, sao học sinh chuyển trường lại cầm tờ giấy đó? Chi không biết bản thân mình nên làm gì ngay lúc này, nhưng trong bức thư đó, Chi biết có những lời lẽ thô tục mà Chi cũng ngượng khi đọc nữa. Cô... tạt xe vào lề đường... Đọc tới dòng mà bạn trong lớp nói mình bị bệnh tật, Trúc đang nheo lông mày lại. Trúc biết Trúc ghét sinh sống ở Việt Nam là vì lý do này mà. Họ luôn tìm mọi lời lẽ để hạ bệ Trúc dù cho Trúc không làm gì cả. Đang mãi nghĩ ngợi, tờ giấy trong tay Trúc bị giật đi.

- Cậu bị điên sao? Sao lại có thói tục mạch như vậy? - Chi giật lại tờ giấy, giấu ra sau lưng. Rồi to tiếng mắng Trúc.

Chi không biết sao mình lại hành động như vậy, cô chỉ biết cô không thích cho học sinh chuyển trường đọc bức thư này.

- Diên cái gì? Bạn ném nó xuống chân tôi. Tôi lượm được thì tôi đọc. Thế thôi, trả đây!

Trúc tiến tới chỗ Chi. Thân xác Trúc có vẻ lớn hơn Chi do chế độ dinh dưỡng khác nhau. Trông Chi có vẻ gầy và ốm yếu, Trúc thì lại khỏe mạnh, gương mặt hồng hào đầy sức sống. Khi Trúc tiến gần tới, Chi cũng sợ mình bị đánh tới nơi. Nhưng Chi vẫn can đảm không đưa ra tờ giấy thư đó.

- Vậy mà cậu nói dối thầy chủ nhiệm rằng cậu khó giao tiếp sao? Cậu hiểu rõ những gì tôi nói mà... - Chi gằn cổ cãi lại. Khó khăn trong giao tiếp theo Chi hiểu có thể là không hiểu được ngôn ngữ địa phương, hoặc không hiểu được cách diễn đạt. Thế nhưng Chi nói mà Trúc hiểu và cãi lại vô cùng lý lẽ.

- Không trả thì đừng trách nhé?

Trúc đổi hướng không đi tới chỗ Chi mà đi tới chỗ xe đạp Chi đang dựng. Trúc đưa chân vào nan hoa, với lời đe dọa. Nếu như Chi không đưa, Trúc có thể đạp méo chiếc nan hoa bánh xe cho Chi dắt bộ về nhà.

- Cậu... cậu quá đáng thế? Đừng chạm vào nó. Đó là của bà tôi!

Chi hét lên và ném tờ giấy vào mặt Trúc, cô không muốn gia đình phải tốn tiền mua xe cho mình. Gia đình cô đủ sống, không dư giả. Thời buổi này, cô không nên làm khó mẹ. Nhưng nhìn hành động của Trúc, Chi tin cậu ta dễ làm thật lắm.

Trúc cúi xuống nhặt tờ giấy lên, nhưng chân vẫn không chịu rời khỏi nan hoa.

- Thêm nữa... bạn viết gì về tôi trong này? Có phải bạn viết ở đây không?

Trúc chỉ vào dòng chữ của Thảo. Chi nhận ra được tên học sinh chuyển trường này nghĩ mình đã tham gia vào cuộc trò chuyện vô bổ ấy. Nhưng không, Chi ước rằng cô đã kịp viết câu chữ gì đó lãng mạn cho cậu ta trước khi ra khỏi lớp học.

- Tôi chẳng thèm tham gia, tôi không có gì để nói về cậu hết. Thả chân ra để tôi về!

Chi cố gắng nhấc cái chân của Trúc ra khỏi xe mình. Cô ghi hết sức, cố gắng mím môi mím lợi để đẩy chân Trúc ra khỏi xe mình, thế nhưng cậu ta cứ đứng như trời trồng vậy. Chi ngước mắt lên, than vãn với ông trời rằng sao cô lại tạt xe vào lề đường, sao phải đứng đôi co với tên này làm gì. Cô thực sự có ý tốt, không muốn cho học sinh chuyển trường đọc những lời lẽ dễ gây tổn thương ấy, nhưng giờ cô lại bị hành hạ sao? Nghĩ ngợi lung tung, cô mở mắt ra thì thấy một chiếc kẹo đang được dúm vào tay mình.

- Xin lỗi vì nghĩ xấu về bạn, tôi về đây, tôi chưa làm hỏng xe bạn đâu. Đi đường cẩn thận!

Trúc cảm thấy xấu hổ khi tự nhiên bắt nạt người nhỏ bé hơn mình. Không biết nói gì hơn ngoài từ xin lỗi và cũng vì Trúc thấy bóng xe ô tô nhà Trúc đang đợi ở gần đây.

Thấy Trúc chạy đi sau khi nói lời xin lỗi cùng viên kẹo socola, Chi cảm thấy ngỡ ngàng. Chi đứng lên, leo lên xe và đạp xe về nhà, trong miệng ngậm viên kẹo ấy một cách ngon miệng. Ít ra tên đó không làm phiền cô. Cách đây 10 phút cô lo sợ học sinh chuyển trường sẽ phá hỏng xe cô, vì cậu ta dễ có thể làm như vậy lắm. Nhà nhiều tiền, cần thiết thì đền...

...

Chi về tới nhà, mẹ đã chuẩn bị mâm cơm sẵn, có lẽ mẹ đã ăn trước và lên giường đi nghỉ để chiều đi làm nữa. Chi cũng nhanh chóng ăn, để nghỉ trưa chiều còn bận làm bài tập.

- Chi ạ, hôm nay cơ quan mẹ có sếp mới!

Mẹ Chi nằm trong nhà nói chuyện với Chi đang com ở ngoài nhà. Chi nghe vậy cũng nghĩ bụng xem nên nói gì. Vì vốn dĩ mẹ Chi cũng chẳng mấy khi tâm sự với Chi những chuyện ở cơ quan.

- Dạ. Thì sao ạ? - Chi hỏi chuyện lại. Chi nghĩ bụng, chắc chắn có chuyện gì đó, mẹ mới phải than phiền với mình mà không dám đối mặt như thế.

Mẹ nằm trong giường và tâm sự với Chi một vấn đề mà mẹ chưa bao giờ cho Chi tham gia phán xét.

- Có thể con nên nghỉ lớp học Địa thôi. Mẹ sợ, mẹ mất việc. Lúc đó, là không đủ tiền cho con đi học đâu!

Mẹ Chi nói tiếp.

- Thế còn chị Anh? Chị Anh đang đi học trong Đà Nẵng thì sao mẹ? - Chi giật mình hỏi. Sao hôm nay mẹ báo công ty mẹ có sếp mới, lại báo thêm cả... mẹ có nguy cơ mất việc?

- Giám đốc mới từ Mỹ về, mẹ nghe nói có con mới chuyển về trường con đây. Họ nói cần giám nhân sự. Mẹ cũng không biết mình có nằm trong danh sách đó không. Con nên nghỉ tạm đi, nếu mẹ không mất việc, thì con quay lại đó mà học tiếp...

Nghe mẹ nói, Chi cũng có thể hình dung ra được vị giám đốc đó có quan hệ gì với Trúc rồi. Hóa ra là oan gia như thế này, không những thế, cô còn gây sự với con nhà người ta nữa.

- Vâng, con sẽ tự học được. Trong thời gian này mẹ có nghĩ mẹ nên tìm việc phòng hờ không?

- Có chứ. Mẹ làm tài vụ lâu năm rồi, quen với tính toán, chắc mẹ xin việc kế toán cho một nhà hàng nào đó...

Mẹ Chi nói rồi thở dài. Tiếng thở dài nặng nề và vất vả đó, Chi cũng có thể cảm nhận được. Minh đồng lương của mẹ, nuôi cô và nuôi chị Anh, cô không biết mẹ có thể gắng gượng thêm được đến lúc nào, trông mẹ lúc nào cũng kiệt sức, và lộ rõ sự mệt mỏi. Cô chỉ mong 7 năm học trôi qua thật nhanh, để cô có thể giúp đỡ mẹ được phần nào. Học phí đại học của chị Anh đã cao tiền rồi, chưa kể mẹ còn nuôi cô ở đây. Ba có vợ mới, đâu có quan tâm gì tới gia đình này nữa.

- Thôi ăn cơm đi con. Ngủ rồi chiều mà học. Mẹ nghỉ ngơi đây!

Mẹ nói rồi cũng ngủ. Để lại Chi ngồi với khoảng không yên lặng tới lạ thường. Cô cũng thương mẹ lắm. Từ khi bà mất, tiền trợ cấp của bà không còn giúp đỡ phần nào sự khó khăn trong gia đình cô. Vốn là đủ ăn đủ mặc, nhưng giờ mẹ mà mất việc, thì cả nhà đúng là khổn khổ.

Chi ăn miếng cơm cũng không ngon miệng, cô chỉ ăn cho no bụng, cho đủ bữa, lấy sức mà học.

Chi cũng leo lên cái giường nhỏ của mình trên gác xép. Chi nằm nghỉ ngơi rất nhiều điều. Lo sợ cho công việc của mẹ, và nghĩ ngợi đến cụm từ “mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh”. Tên Nhật Minh ấy, chưa bao giờ từ bỏ một cuộc chơi nào trong lớp. Giờ thì lớp có thêm một con nhà đại gia, từ đầu tới chân là đồ hiệu, hàng mốt mốt. Nghĩ tới Trúc, vị ngọt của viên kẹo socola mà Trúc cho Chi vẫn còn vương lại trong suy nghĩ của Chi. Chi không biết cậu ta có về nói với ba mẹ, rồi ba mẹ cậu ta sẽ cho mẹ Chi lên danh sách bị giám nhân sự đầu tiên không? Nghĩ rồi Chi tự đập tay vào đầu mình vài cái thật mạnh, cô muốn đập tan cái sự ngu dốt và hồ đồ của mình.

Giờ cô xin phép được rút lại suy nghĩ. Cô từng ước cô đã viết lời chửi rủa vào tờ giấy đó, nhưng giờ cô thấy thật may mắn khi mình không viết gì và cũng không có ý định viết gì vào lúc đó bởi học sinh chuyển trường ngồi ngay sau cô.

Chi mở cuốn nhật ký của mình ra, bắt đầu ngồi đọc những gì hôm nay cô đã miêu tả về Trúc. Cô thấy sự lạ lùng ở cậu ta, và đã viết lách ngay tại nhà xe. Cô đọc đi đọc lại tới 4, 5 lần, vẫn không thấy chán.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

- Ăn gì đi con...

Mẹ Trúc đã gọt sẵn hoa quả, bày biện bên cạnh thức ăn trong bữa tối của Trúc. Trúc cũng không biết sao mình không hợp khẩu vị, hay không hợp thời tiết. Trúc không quen ăn cơm cho lắm. Bên Mỹ, mẹ Trúc vẫn thường nấu cơm cho Trúc ăn, nhưng sao về đến Việt Nam, Trúc lại có cảm giác lạ thường như thế này chứ?

- Không ngon miệng à? Mấy hôm nay đi học có chuyện gì khiến con không vui sao? - Mẹ Trúc lo lắng nhìn con mình, tay bà vẫn lật đi lật lại một đồng giấy tờ.

Kể cả khi ăn cơm, bà vẫn không thể bỏ bê được công việc. Giữa con và công việc, bà dành sự quan tâm ngang bằng nhau. Nhiều khi, là Trúc bị bỏ rơi do bà bận việc.

- Các bạn hơi lạ lùng với con thôi... - Trúc không muốn kể lể rằng mình bị các bạn miệt thị bằng những lời lẽ đối với Trúc là cùng kì thô thiển. Nếu nói ra, Trúc hiểu rõ tính mẹ mình như thế nào.

- Con nên sớm làm quen vậy, mẹ biết là hơi khó cho con, nhưng mẹ không an tâm để con ở bên đó với dì, dì bận buôn bán cả ngày, sẽ không có thời gian ở cạnh con như mẹ được...

Mẹ Trúc nói mà ánh mắt không rời khỏi tập tài liệu đó. Trúc cũng bị cuốn hút theo, ánh mắt Trúc cũng nhìn vào tập tài liệu mà mẹ đang xem, cũng không khỏi tò mò không biết điều gì khiến mẹ Trúc không rời mắt được.

- Gì đây mẹ? Con có được xem cùng không? - Trúc nhòm ngó vào, tay cũng sờ vào một tập tài liệu khác nhưng không dám lời đi, Trúc nhìn ánh mắt của mẹ xem có được cho phép không.

- Được, con cứ xem đi, đừng đảo lộn thứ tự là được. Danh sách nhân viên sẽ bị mất việc vì ba con yêu cầu giảm nhân sự, mẹ đang xem xét nên lên danh sách như thế nào cho ba con...

Trúc bỏ ngoài tai những gì mà mẹ đang nói. Trúc chỉ cần biết mình được phép xem, còn tập tài liệu này là gì thì Trúc không quan tâm tới. Trúc lật từng trang một, hóa ra đây toàn là sơ yếu lý lịch của từng nhân viên, đến cả nhóm máu, đến cả thông tin bệnh tật, thông tin về gia đình cũng có đầy đủ. Trúc cũng tò mò, lật xem từng người một, trông rất ra dáng của một người sẽ nối nghiệp gia đình.

- Con xem con ưng ý ai, thì con rút tờ giấy của người đó đi. Mẹ cũng không muốn làm như thế này đâu, nhưng tình hình kinh tế không ổn định, buộc phải làm. Cắt miếng cơm manh áo của họ, mình cũng không vui về gì... - Mẹ thấy Trúc tò mò từng hồ sơ một, bà cũng buột miệng nói với con mình.

Mẹ Trúc biết, Trúc vốn dĩ ít nói và kiệm lời với chính ba mẹ của mình, đó là bà và chồng bà. Lý do thì bà cũng có thể tự trả lời được, bà và chồng dành thời gian cho con quá ít. Bà có thể tự cảm nhận được rằng Trúc có vẻ thân thiết với cả người quản gia hơn là bà. Nhiều khi, bà luôn nuông chiều Trúc một cách vô lý do, tới bà cũng không hiểu được tại sao mình lại chiều con như thế.

Trúc gật đầu hiểu ý mẹ đang cho phép mình làm một điều mà chính Trúc cũng không đủ tuổi để làm. Nhưng Trúc mặc kệ, mẹ đã nuông chiều, thì cứ dựa dẫm. Chẳng mấy khi mẹ ở bên Trúc như thế này, Trúc tha hồ lựa chọn.

Cho tới một tờ giấy ghi thông tin của một người khiến Trúc để ý đặc biệt vào thông tin gia đình...

“Họ và tên: Trịnh Minh Liên; Ngày Sinh: 31/12/1962... Thông tin gia đình:

Con gái: Nguyễn Thùy Anh; Ngày Sinh: 6/7/1984. Sinh viên Đại học Đà Nẵng.

Con gái út: Nguyễn Thùy Chi; Ngày Sinh: 14/6/1988. Học sinh lớp 10A, trường THPT K”

Tờ giấy này có ghi thông tin rằng mẹ Chi mắc bệnh về đường hô hấp, tức là sức khỏe không tốt như người khác. Bà và chồng đã li dị, lý do thì Trúc cũng không biết vì sao. Nhưng trong thông tin cho thấy bà đã một mình nuôi hai chị em một thời gian khá lâu rồi. Nếu như vậy, không lẽ gia cảnh nhà Chi cũng không đầy đủ gì, thảo hèn cậu ta có vẻ tức giận khi Trúc có thái độ phá hỏng xe của cậu ta ngày hôm nọ.

- Mẹ, đây là gia đình của một bạn trong lớp con. Mẹ đừng đưa hồ sơ này cho ba nhé? - Trúc rút tờ giấy đó ra khỏi tập tài liệu mà Trúc đang xem.

- Con quen bạn mới trong lớp rồi sao? - Mẹ Trúc cũng tò mò hỏi lại, bà hiểu rõ con mình, không ngờ tới độ Trúc có thể làm quen với ai đó nhanh như vậy.

- Không, chỉ là bạn ấy ngồi trên con thôi, bọn họ, không muốn chơi gì với con đâu!

Trúc cắt tờ giấy này vào túi áo, sau đó ăn vội bữa cơm và chạy lên phòng mình.

...

Trúc đi học sát giờ, nghĩa là khi trống đánh, thì Trúc đặt chân vào lớp. Thực chất, Trúc đến trường sớm, nhưng lại không muốn hòa nhập, nên ngồi lì trong ô tô, đợi ông bảo vệ đi tới chỗ cái trống mới rồi xe đề đi vào trường. Trúc đi về vị trí ngồi của mình, thấy quang cảnh của Chi dài ngoằng, Trúc không để bụng cho lắm. Ngồi về vị trí, bắt đầu những tiết học dài ngoằng, thậm chí khó hiểu. Nhưng ở bên Mỹ lâu dài, đủ để có thể tự lực làm mọi việc. Không chỉ riêng học trên lớp, ở nhà, mẹ cũng có thuê gia sư giúp đỡ Trúc nữa.

Tiết học hôm nay không có gì đặc biệt cho lắm ngoại trừ việc các thầy cô thỉnh thoảng lại đi xuống chỗ Trúc xem Trúc đang làm gì, khi Trúc ngẩng mặt lên thì lại cười hiền hậu nhìn Trúc. Sớm biết, Trúc hiểu đó là sự nịnh nọt.

Tối giờ ra chơi, Trúc thấy Chi đi đâu đó, còn Ngọc và một số người tụ tập lại với nhau...

- Này, tao nghe nói, mẹ cái Chi nằm trong danh sách chờ xem có bị cắt giảm nhân sự không đó...

Trúc không biết đám học sinh đang bu tới chỗ Ngọc là ai, chỉ có thể giả vờ lắng nghe.

- Nó nghỉ lớp học địa, nó kể với tao rồi. Nó đang buồn lắm, tụi mày đừng ghẹo nó. Chúng mày biết chi phí lớp chọn căng thẳng như thế nào mà. Tự nhiên nó khổ sở, tao thương quá...

Ngọc cũng ừ ừ nói. Xem ra Ngọc có thể là một người bạn khá tốt của Chi. Mà Trúc nhớ Trúc rút tờ giấy đó đi rồi, hi vọng vài ngày nữa có thông báo, Chi sẽ ổn hơn. Đó là do sự việc gây lộn hôm nọ mà Trúc mới đề ý đặc biệt tới Chi, nhưng Trúc biết, Chi chẳng thèm quan tâm tới mình. Khi còn ở Florida, Trúc thích kết bạn với ai, thì Trúc sẽ mạnh dạn nói. Nhưng không hiểu ở Việt Nam có lý do gì khiến Trúc khó gần mọi người đến thế.

- Nó bảo tao sẽ đi tìm vài công việc vặt làm buổi chiều đỡ cho mẹ nó, chắc chiều lại kéo tao đi tìm cùng nó cho xem. Tụi mày, có tiền tiết kiệm gì, bọn mình góp lại giúp nó đi... tao thật sự không thích nhìn nó khổ cực như thế đâu... Cái Ngọc rút trong cặp ra một tập tiền lẻ, là tiền tiết kiệm của Ngọc, rồi kẹp một tờ giấy đã viết lách gì đó ở bên ngoài.

- Làm thế nó có tự ái không, tụi tao có, sớm mai sẽ mang tới giúp nó...

Mấy đứa bạn cũng gật đầu ủng hộ ý kiến của Ngọc. Theo Trúc thì Ngọc không nên làm như vậy. Vốn dĩ mẹ Chi có mất việc đâu, sao cứ phải làm quá lên khi chưa biết kết quả như vậy.

Hay là những đứa trẻ sinh ra trong nhung lụa như Trúc không thể hiểu được nỗi khổ của những đứa trẻ gia đình thường dân?

Chi quay trở lại lớp học, mọi người giả bộ như không nói chuyện gì với nhau mà chỉ xem bài vở. Hôm nay Trúc cũng thấy, Chi trầm mặc một cách lạ thường.

Trong cặp sách của Trúc vẫn đang cầm tờ giấy thông tin của mẹ Chi, khi Trúc đã lấy tờ giấy này đi, có nghĩa là mẹ Chi vẫn có công việc ổn định mà không cần thấp thỏm lo âu nữa. Trúc không biết mình có nên nói điều này cho Chi biết không? Trúc nghĩ bản thân mình không thể làm một điều gì đó ra hồn từ trước tới giờ vì nhà luôn có giúp việc, thế nhưng Chi thì phải đi làm lụng từ bây giờ là điều khiến Trúc nghĩ Chi bất hạnh.

Chi hôm nay cũng vẫn mang tâm trạng lo âu, cô không biết vì sao lòng mình như đang đứng trên vực thẳm chỉ sợ bị đẩy rớt nếu như mẹ có tin báo sẽ mất việc.

Chi muốn sang nhà bác, để có thể gọi điện cho khu kí túc xá mà chị Anh đang ở, thế nhưng cô nghĩ chị đang lo học, làm phiền chị là không nên. Chị mà biết chuyện, có khi còn bỏ học về đây đi làm thuê giúp mẹ rồi. Hôm nay Trúc học không vào vì nghĩ ngợi về Chi. Chi học cũng không hiểu vì bận lo nghĩ cho mẹ.

Tan học, Trúc chạy thật nhanh ra khỏi lớp đầu tiên, Trúc chạy tới xe ô tô nhà mình, rồi dặn bác giúp việc đợi Trúc một lát. Sau đó, Trúc tiếp tục đi về con đường hôm nọ mà Trúc đứng. Gió thổi lạnh quá, Trúc nhớ hơi ấm trong ô tô, vì hôm nay Trúc ăn mặc hơi phong phanh một tẹo. Nhưng Trúc vẫn kiên trì đợi Chi đi về qua con ngõ này.

Rồi người cần đến cũng đến, Trúc nhìn thấy Chi đang đạp xe một cách thất thần, cảm giác như chính Chi không điều khiển chiếc xe đó mà là một người khác điều khiển hộ vậy. Trúc ra chặn đầu xe Chi lại.

Chi cũng giật mình, may mà Chi đã phanh gấp, chứ không Chi sẽ làm học sinh chuyển trường bị thương mất.

- Cậu đùa tôi đấy à? Mới được vài ngày, cậu đã có chứng tăng động như thế này sao? - Chi có vẻ bức tức khi bị chặn cứng ở đầu xe như thế. Chi lại sợ, học sinh chuyển trường kiểm soát gì đó phá hỏng xe cô.

- Nói chuyện được không? - Trúc mặc kệ những gì Chi nói, chỉ hỏi lại một cách lặng lẽ.

- Tôi không có tâm trạng cãi nhau với cậu. Bộ chúng ta có gì thân thiết hả? Đừng làm phiền tôi! - Chi nói rồi định đạp xe đi tiếp.

Thế nhưng khi cô định rời đi, thì Trúc đưa một tờ giấy có ghi gì đó, mà Chi nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được tên mẹ mình đang hiện lù lù ở đấy.

- Cậu... cậu lấy thứ này ở đâu ra? - Chi hơi bất ngờ, cô không đến nỗi sửng sốt, vì cô đã biết trước được việc người nhà Trúc là giám đốc mới chuyển về. Thế nhưng việc Trúc chặn xe cô, rồi đưa ra tờ giấy sơ yếu lý lịch của mẹ mình, thì Chi có bất ngờ thật.

- Lấy từ danh sách cắt giảm nhân sự. Nếu nó ở đây rồi, mẹ bạn sẽ không bị mất việc nữa...

Trúc nói, rồi tránh đường ra cho Chi đi. Nhưng Chi không đi, mà vẫn đứng ngây ngô chừng một hồi lâu mới hiểu được sự việc. Hóa ra Trúc đã giúp mình.

- Sao... cậu biết mà giúp? - Chi cầm tờ giấy xem xét qua một lượt, rồi cất về cặp sách.

- Vì bạn đã tốt với tôi trước. Tôi chỉ làm điều này vì bạn không có ý xấu về tôi!

Thế mà Chi đã từng nghĩ khác. Chi lại nghĩ, Trúc có thể sẽ giận cá chém thớt mìn. Sẽ về kể lể bị bạn bè trong lớp đồn dập viết thư lăng mạ chửi rủa. Nhưng Trúc không nói. Tuy người Trúc nồng nặc mùi giàu nứt cổ đổ vách, nhưng Chi có thể nhận thấy, Trúc đang cố gắng hòa nhập như bao người bình thường. Điều tốt này, cô sẽ ghi nhận, và sau này sẽ đền đáp Trúc cho xứng đáng.

- Cảm ơn. Tôi là Chi! - Chi nghĩ mình nên giới thiệu một cách thật đàng hoàng.

- Tôi là Trúc...

Cả hai mỉm cười nhìn nhau một hồi, sau đó, Trúc nghe thấy tiếng bấm còi ô tô của chú giúp việc, Trúc lại nhìn thấy Chi chưa kéo hết khóa cặp, liền vội vàng kéo hộ, rồi nói lời tạm biệt.

- Cảm ơn vì làm bạn với Trúc. Hẹn Chi ngày mai nhé?

Trúc vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn câu trả lời của Chi. Nhìn thấy Chi gật đầu cười tươi, Trúc mới nhìn đường thẳng và tiếp tục chạy về phía ô tô con của nhà mình.

...

“Mẹ sẽ không bị mất việc!”

Chi đạp xe nhanh nhất có thể về nhà. Về tới cửa, Chi đã gọi to hai tiếng “Mẹ ơi!” rồi.

- Sao thế con? Đi học có chuyện gì à?

Mẹ Chi giật mình, bà nằm từ trong buồng, vẫn đang cảm thấy chán nản vì công việc áp lực, thời buổi khó khăn không thể xin việc được ở nơi khác.

- Mẹ, con nói cho mẹ một tin vui được không?

Chi vừa nói vừa tháo bỏ cặp mình. Sau đó lấy từ trong cặp ra tờ giấy sơ yếu lý lịch với nét bút tự khai của chính mẹ cô. Mẹ Chi cũng bất ngờ lắm, bà không biết tại sao con gái mình có tờ giấy này. Bà nhớ rõ, hôm nọ bà khai ở trong buồng, rồi mang lên cơ quan nộp, đâu có nói cho Chi biết đâu.

- Mẹ không biết đâu nhưng cậu bạn ở trong lớp con mới chuyển đến. Cậu ấy là con giám đốc đấy. Nhìn thấy tên con, cậu ấy rút tờ giấy này ra khỏi danh sách cắt giảm nhân sự. Mẹ đừng lo lắng nữa nhé...

Chi kể về việc Trúc đã giúp gia đình cô một việc cực kì quan trọng. Có thể, đối với Trúc chỉ là hành động nhỏ thôi, nhưng đã giúp Chi rất nhiều.

- Thật à con? Thế thì mừng quá. Chị Anh và con được ăn học đầy đủ là mẹ mừng rồi... hôm nào bảo bạn qua đây, không có gì nhiều đâu, thích món nào mẹ nấu món ấy, mẹ mua gà nhé?

Chi suy nghĩ lời mẹ nói trong đầu. Chi cũng không biết liệu những món bình dân như thế này, Trúc có chịu ăn không. Nhưng cô nghĩ, đây chỉ là bữa cơm chân tình, hi vọng Trúc sẽ nể mặt Chi mà ăn ngon miệng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tâm trạng đi học của Chi ngày hôm nay phần khởi hơn hẳn. Hôm nọ, Chi đã xin gặp riêng cô giáo dạy địa để xin phép được nghỉ học vì gia đình có việc bận chưa thể thu xếp thời gian đi học được. Thế nhưng sáng nay, Chi đã gặp lại cô để xin lỗi và xin phép được đi học lại với lý do nhầm chán mà Chi bịa ra rằng mình đã thu xếp được thời gian. Cũng may, Chi ngoan ngoãn và chăm chỉ nên giáo viên cũng sẽ hiểu và thông cảm cho Chi.

Thấy Chi hớn hờ quay về lớp, Ngọc cũng không khỏi tò mò. Mới cách đây vài hôm mặt còn ửng đỏ nói mẹ sẽ bị mất việc, sao nay có thể hơn hơn như vậy được?

- Mà sao thế? Có chuyện gì mà vui thế? - Ngọc tò mò hỏi Chi khi Chi ngồi về vị trí, đợi đánh trống vào học.
- Mẹ tao không bị mất việc, điều đó khiến tao vui không ngủ nổi nữa là... - Chi mỉm cười tinh nghịch khoe với Ngọc.
- Thật sao? May mắn thế? - Ngọc bắt ngờ.

Hôm qua Ngọc cũng đã băn khoăn lắm, Ngọc không biết có nên đưa tập tiền lẻ mà mình đã tiết kiệm cho Chi hay không. Dù biết là xuất phát từ tấm lòng, thế nhưng Ngọc sợ nó sẽ đụng chạm tới lòng tự ái của Chi. Vốn dĩ là bạn học còn đi với nhau 3 năm nữa, Ngọc không muốn làm Chi bị khó xử.

- Ừm, nói chung lý do thì mày sẽ không tin nổi đâu, tới tao còn không tin nổi nó trở thành hiện thực...

Chi nghĩ ngợi lại hành động hôm qua của Trúc. Trúc đã cái điều mà Chi không nghĩ Trúc được quyền làm như thế. Vì đồng hồ sơ tài liệu đó liên quan tới cả một công ty, cơ quan nhà nước, thế nhưng Trúc được quyền thò tay vào và lấy đi tờ giấy của mẹ Chi. Chi còn nghĩ Trúc đang đùa cợt, nhưng đây chính là bản viết tay của mẹ Chi, Chi cũng không biết làm gì hơn ngoài việc sẽ tin tưởng rằng Trúc đang nói sự thật.

Nghĩ ngợi về Trúc, Chi lại quay xuống, nhìn về phía Trúc.

Còn 5 phút nữa là vào học rồi, Chi nhớ rằng Trúc luôn đi học sát giờ, khi nào trống đánh mới chịu mò mặt vào lớp. Thái độ thì lầm lì, thỉnh thoảng đi qua, có nhìn vào mặt Chi, rồi lại vờ như không nhìn. Cậu ta đi học cả tuần trời rồi, thế nhưng không kết bạn nổi với ai, ngoại trừ có nói chuyện với Chi vài ba câu.

Chi tiếp tục chờ đợi, trống đánh rồi, cũng không thấy Trúc đi vào lớp...

Cả lớp ngồi im lặng, vì hôm nay tiết đầu tiên của thầy chủ nhiệm. Vì thầy chủ nhiệm dạy môn toán, môn chính của ban A, nên ngày nào cũng phải gặp thầy. Lớp có bệnh sợ thầy chủ nhiệm hơn cả giám thị, thế nên giờ của thầy sẽ cực kì im lặng, không một ai ho he điều gì.

Thầy nghiêm nghị đi vào lớp, thầy đi tới chỗ bảng ghi sĩ số lớp, xóa đi từ vắng không phép ở tên của Trúc, rồi quay ra nói với cả lớp.

- Bạn Trúc đã xin phép thầy rồi, các em từ buổi sau cho tới khi bạn đi học lại cứ điền là có phép nhé... hôm nay chúng ta bắt đầu bài học thôi... các em lật sách giáo khoa trang 75 ra chúng ta tiếp tục học phép biến hình trong hình học phẳng...

Tiếng sách giáo khoa lật sột soạt theo lời của thầy, nhưng Chi thì không làm theo. Cô nghe thấy thầy giáo nói, Trúc nghỉ học có phép, mà thầy còn nói, từ giờ cho lúc bạn Trúc đi học lại, nghĩa là Trúc sẽ còn nghỉ lâu dài, nhưng Trúc vì sao lại nghỉ học vậy? - Thù Chi, sách giáo khoa trang 75...

Thầy giáo nhìn thấy cả lớp làm theo lời mình, trừ mỗi cô học sinh ngây ngô đang ngồi nhìn lung tung mà không làm theo lời mình, liền nhắc nhở lại một lần nữa.

Chi gạt mình, mau chóng lấy sách vở ra theo lệnh của thầy. Ngọc chờ đợi cho tới khi thầy quay lên viết đề mục trên bảng, mới bắt đầu quay sang hỏi Chi.

- Mà bị sao thế? Sao mấy hôm cứ để thầy nhắc hoài vậy! - Ngọc nói thì thầm, chỉ đủ để hai đứa nghe.
- Tao... không biết! - Chi nhún vai nói.

Chi nói dối vì không muốn để Ngọc biết đột nhiên chuyện Chi đề tâm tới việc Trúc không đi học. Muốn nói lời cảm ơn cậu ta, muốn mời cậu ta một bữa ăn mà sao khó quá. Dù nhà cô không có nhiều, nhưng mẹ cô nói sẽ mua gà, mà món gà là món Chi chỉ được ăn mỗi khi nhà có cỗ, có dịp gì đó thực sự đặc biệt mẹ mới mua về ăn. Như vậy là đã đãi khách lắm rồi, thế mà giờ cậu ta lại nghỉ học dài ngày nữa...

...

Vài ngày rồi, vẫn không thấy Trúc đi học lại, tới cả mẹ Chi cũng hỏi rằng Chi đã mời được bạn đến nhà ăn cơm chưa, câu trả lời vẫn là chưa....

Hôm nay Chi đi học, vì là ngày trường có lịch đi du lịch cho giáo viên nên học sinh được nghỉ sớm một tiết, bình thường, Chi sẽ cùng bạn bè ghé vào cửa hàng thuê truyện ở bên cạnh, thế nhưng mẹ vẫn chưa biết kết quả chính xác có đúng là được ở lại làm việc theo lời Trúc nói hay không, nên Chi không có tâm trạng đi chơi cho lắm. Chi không về nhà ngay, mà lại đạp xe đi đâu đó trong thủ đô Hà Nội. Thời tiết lạnh như thế này, đạp xe quanh Hồ Gươm vẫn là vui nhất. Đối với Chi, đạp xe quanh nơi này giúp Chi giải tỏa cơ sở stress trong đầu mình, không phải nghĩ ngợi quá nhiều việc, chỉ cần đạp như vậy thôi...

Đạp xe một mình, hít thở không khí trong lành, Chi có cảm giác như những lo âu của mình được giảm bớt đi... Mùi hương đồ ăn từ các quán ăn bên đường bay tới mũi Chi, khiến cái bụng cô kêu lên phản đối chủ nhân nên đổi hướng về nhà và ăn cơm liền ngay và lập tức, thế nhưng Chi vẫn lì lợm đạp xe tiếp.

Không chỉ mình chuyện gia đình, mà Chi không hiểu nổi bản thân, sao lại nghĩ tới Trúc nhiều như vậy, nhất là khi cậu ta nghỉ học đã được vài ngày. Hay là có bệnh tật ốm đau gì?

Chi dừng xe lại trên vệ đường, rồi ngắm nhìn mặt hồ một hồi lâu.

Không biết ba cô dạo này sức khỏe như thế nào rồi. Cô buồn lắm, cố gắng dặn lòng rằng ba đã có gia đình mới, thậm chí, cô cũng đã có một đứa em nhỏ. Dù cả năm không bao giờ gặp mặt nhau, nhưng đó vẫn là đứa em cùng chung máu mủ với chính cô. Đứa em đó thật may mắn, không như chị Anh và Chi. Chị Anh và Chi đều nhớ ba, đều cảm thấy thiếu thốn tình yêu thương từ ba, còn người em đó, đầy đủ ba mẹ, được chăm sóc, được yêu thương...

- Ăn kem không?

Chi đang thờ thẩn ngồi nhìn cả lúc lâu ra mặt hồ, đột nhiên có một que kem trắng tiền dơ ra trước mặt Chi. Chi cũng giật mình quay sang nhìn người đang đưa kem cho mình... là Trúc...- Ăn không? Trời dù lạnh nhưng nó cũng sẽ tan ra đó... - Trúc nhắc Chi lại một lần nữa.

Trông Trúc không có vẻ gì ốm yếu cả, không có vẻ gì là mệt mỏi, mà thậm chí còn hồng hào, tươi tắn. Trúc đưa cho Chi một que kem, Chi cũng ngỡ ngơ người, khi mà Trúc thúc mình nên ăn que kem, thì Chi mới kịp nhận ra những gì đang diễn ra trước mắt mình. Cô đưa tay lên nhận que kem, rồi Trúc cũng ngồi ngay bên cạnh cô.

- Sao trời lạnh như thế này, mà Chi mặc phong phanh lại còn ngồi đây nữa...? - Trúc hỏi han. Trúc nghĩ giờ này Chi đang phải ngồi trong lớp nghe giảng chứ. Tiết 5 đã hết đầu nhĩ?

- Hôm nay trường cho nghỉ một tiết, cũng không biết đi đâu nên Chi ngồi đây đợi đến giờ rồi về...

Chi vui vẻ ăn que kem mà Trúc cho mình. Cậu ta cũng ăn một que kem i hết.

- Nhưng sao Trúc nghỉ học vậy? Trúc có vẻ gì là ốm đâu? - Chi quay lại hỏi Trúc, kèm theo nhìn kỹ gương mặt của Trúc.

- Họ không thích Trúc... nên Trúc ở nhà... tự học lấy...

Trúc không thích trả lời, nhưng vì Chi đã nhìn thẳng vào mặt mình, nên Trúc cũng phải trả lời lý do.

- Không việc gì phải thế, cứ đi học đi, Chi sẽ chơi với Trúc.. - Chi hiểu, có lẽ những lời viết trong bức thư được truyền cho cả lớp kia đã làm tổn thương Trúc. Trúc không điều này là phải...

Vốn dĩ là Chi, Chi cũng không ưng ý khi nhìn được những câu chữ đó. Dù cho đó không phải là nói Chi, nhưng Chi cũng không thích cả đám đông bàn tán ác lời về một người như vậy... Cho dù hình dáng của Trúc có gì đó lạ lùng thật, nhưng Trúc có làm gì nguy hại tới người ta đâu.

- Chi nói thì dễ lắm, mình Chi đâu có đi ngược lại đám đông đâu? Không nên vì Trúc mà bị tẩy chay theo... - Trúc ghi nhận lòng tốt của Chi.

Trúc dự tính cứ nghỉ 10 ngày một, sau đó lại đi học vài buổi.

- Nếu nghỉ nhiều, Trúc không được lên lớp đâu. Trúc học được môn gì? - Chi hỏi lại Trúc.

- Chắc là Hóa, và Sinh... - Trúc kể lại việc mình học bên Florida, được tiếp xúc với những thí nghiệm cụ thể nên Trúc nhớ lý thuyết hơn là học thuộc lòng trong sách vở.

Chi gật gù, nghe không hiểu gì về Hóa và Sinh cả. Vốn dĩ những môn học đó Chi không có hứng thú. Bỗng chợt Chi nghĩ ra được một lý do để kéo Trúc đi học, hi vọng cậu ta có thể nghe theo lý do đó mà đi học. Chi tính học thêm môn tiếng anh, vì chị Anh nói với cô rằng học tiếng anh lên đại học rất có ích cho Chi. Mà Trúc sinh sống ở bên đó, có lẽ ngôn ngữ của cậu ta tốt hơn và biết nhiều vốn từ hơn nhiều giáo viên ở đây.

- Trúc giúp Chi học tiếng anh được không? - Chi mạnh dạn hỏi. Mà cô không biết vì sao bản thân mình lại muốn Trúc đi học. Hai người đâu có thân thiết gì đâu, sao phải lo lắng và quan tâm tới nhau?

Chi cũng chưa bao giờ nghĩ mình lại kết bạn với một ai đó theo cách này. Cô không hề nghĩ cái phương thức một sách này cô lại dùng để kết giao với một ai đó xa lạ như Trúc. Giống như cách cô không hiểu vì sao, Trúc lại giúp đỡ mình. Không có lý do gì để giải thích những hành động khó hiểu của cả hai.

- Được... là Chi lại nợ Trúc đấy nhé, nhớ tương lai học hành giỏi rồi thì trả ơn Trúc đấy...

Trúc ăn nhanh thật đấy, mới đó mà ăn hết que kem lạnh buốt rồi.

- Được, vậy Trúc nên đi học đầy đủ lên, đi học đầy đủ mới giúp Chi được đúng không? À mà Chi muốn hôm nào đó Trúc qua nhà Chi ăn cơm. Được không? Là tình cảm, hi vọng Trúc không chê...

Chi bẽn lẽn nói. Que kem khiến cho răng cô lạnh buốt tới não. Nhưng vì nó ngon, và vì lâu lắm rồi cô không ăn kem nên dù lạnh mấy Chi cũng ăn... Trúc gật đầu, cười đồng ý hơi ngu ngốc với Chi một chút...

- Mà Trúc đi đâu sao lại đi ra đây? - Chi đứng lên, đeo cặp sách lên vai. Cũng đến giờ Chi phải về nhà rồi. Việc mẹ giao cũng đã hoàn thành, Chi có thể an tâm đi về.

Nhưng gió lạnh lại thổi, khiến Chi rùng mình một cái. Cô không nghĩ hôm nay thời tiết lại thay đổi khác thường như thế này. Cô mặc hơi phong phanh, chỉ mặc chiếc áo len mỏng cùng áo đồng phục của trường bên ngoài.

- Cho mượn đó, sang ngày Trúc đi học, nhớ mặc đủ ấm rồi mang trả Trúc... nhà Trúc ở ngay bên đường thôi, cứ mặc đi...

Trúc cởi chiếc áo khoác dày của mình đưa vào tay Chi. Chi cũng ngỡ ngác, nhìn Trúc có vẻ lảm lì như vậy, hóa ra tấm lòng cậu ta thật ấm áp, không giống như những gì mà Chi ghi lung tung trong cuốn nhật ký kia. Chi đã tả Trúc như một kẻ điên mất chứng kiêu ngạo của đám nhà giàu.

- Cám.. ơn... Chi về đây... ngày mai Trúc nhớ đi học đấy.

Trúc gật đầu nhìn Chi...

Chi không biết vì sao mình lại ấp úng nói, rồi mặc tạm áo khoác của Trúc cho mượn. Chi biết, dù cô đã dắt xe đạp và leo lên xe để rời khỏi đây, Trúc vẫn nhìn theo mình. Cho tới khi Chi đi vào góc khuất để rẽ sang đường khác, Trúc mới thôi nhìn, và vui vẻ chạy về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Chi cất xe vào trong nhà, sau đó nhanh chóng cởi bỏ cặp sách, còn áo khoác của Trúc, Chi treo tử tế trên móc áo, không dám đụng bản chiếc áo này. Áo Trúc cho mượn, ấm lắm, thậm chí nó còn thơm nữa. Cô nghĩ chắc đây là mùi hương của Trúc. Chi lại khẽ rung mình một cái, sao cô lại nghĩ đây là mùi hương của Trúc được? Không được suy nghĩ quá nhiều về một người lạ như thế...

- Áo ai vậy con? - Mẹ Chi nhìn thấy Chi đứng chân chân trước cái áo khoác lạ lung được treo trên móc áo một cách cẩn thận, cũng hỏi han.

- Mẹ nhớ con kể với mẹ, người bạn đã giúp con chứ? - Chi nhắc lại cho mẹ nhớ về Trúc.

- Có, chứ con mời được bạn ăn cơm chưa? Khi nào bạn ăn thì báo trước cho mẹ nhé? - Mẹ Chi vui vẻ khi nghĩ tới Trúc, không có ý gì nịnh nọt con sắp, bà chỉ nghĩ, con gái bà nên có một người bạn tốt như thế.

- Rồi, hôm nay con mặc áo hơi phong phanh, bạn cho con mượn, mẹ đừng làm rách nhé, áo đắt tiền đó... - Chi cầm cái móc áo dơ ra cho mẹ Chi nhìn. Móc áo được may gắn liền với áo, có ghi cả đồng từ tiếng anh lạ lắm mà Chi chỉ hình dung ra được đó là những điều chống chỉ định đối với chất vải của áo.

- Mẹ nhìn cũng thấy lạ rồi, mẹ làm tới bao giờ mới mua được cho con cái áo đó chứ... vào ăn cơm đi con...

Mẹ Chi và Chi vui vẻ cùng ăn cơm, vì hôm nay Chi về sớm hơn mọi ngày, không có thời gian la cà ở trường nên cô về nhà rất đúng giờ. Không phải ăn cơm một mình vì mẹ sẽ ăn cơm cùng cô...

- Mẹ, mẹ mới mua điện thoại bàn hả? - Chi nhìn thấy chiếc điện thoại bàn lạ lung, giống cái bên nhà bác gái, liền hỏi mẹ.

- À không, mẹ không biết có dịp gì, phòng mẹ ai cũng được cho một cái để phục vụ cho làm việc, mà tiền điện thoại do công ty chi trả đó con. Đừng gọi điện vớ vẩn lâu giờ là họ phát hiện ra đấy... - Mẹ Chi kể về việc hôm nay phòng tài vụ và phòng kế toán trưởng đều được phát điện thoại bàn cho thuận tiện việc làm, cũng may mắn thật, sắp mới khá là tâm lý với nhân viên. Có lẽ người trong công ty cho rằng đây là hành động xoa dịu nhân viên thôi.

- Trong công ty mẹ, có ai biết về con và bạn ấy không? - Chi đột nhiên nghĩ tới việc có phải Trúc làm trò này không, vì trông bộ Trúc có thể can dự nhiều chuyện, chỉ sợ cậu ta cố tình làm như thế này thì Chi vô cùng khó xử. Trông như thể ban phát vậy...

- Không, mẹ thấy là cả công ty được cho. Mẹ cũng có thích khoe khoang gì chuyện đó...

Chi khẽ thờ dài. Phải rồi, cô và Trúc chỉ là học sinh 15 tuổi. Chi là tình cờ Trúc rút được tờ giấy đó ra thôi, không phải Trúc có thể can dự mọi việc trong công ty gia đình nhà Trúc được. Đó là một việc quá lớn để đứa trẻ 15 tuổi có thể quyết định.

...

Trúc hôm nay lại thích đi học, từ sớm đã thấy mặc quần áo gọn gang, rồi đeo cặp sách ngồi ở phòng khách đợi chú giúp việc đến đón đi, trên tay vẫn cầm theo chiếc máy chơi game mini đen trắng.

- Hôm nay con lại muốn đi học sao? - Mẹ Trúc tỉnh giấc thấy con mình đã ăn bữa sáng và chuẩn bị tư thế sẵn sàng đi học. - Vâng, con thấy lớp học không nhàm chán nữa... - Trúc vui vẻ nói, mắt vẫn tập trung chơi game mà không nhìn lại mẹ mình.

- Có bạn rồi hả...? Mẹ nhớ cách đây vài hôm con vừa than vãn lớp học quá chán đối với con mà... - Mẹ Trúc mỉm cười, xoa đầu con mình một cái rồi vào bếp ăn sáng luôn.

Trúc nghe thấy tiếng còi ô tô, liền cấp sách đi học với tâm trạng vui vẻ hơn rất nhiều. Hôm nay Trúc đặc biệt mặc cực kì mỏng, với hi vọng Chi sẽ đem áo trả lại cho mình. Trúc mặc đúng một chiếc áo sơ mi cô trắng, sau đó là chiếc áo len mỏng ở bên ngoài.

Vẫn như thường lệ, Trúc ngồi trong ô tô đợi tiếng trống đánh mới chịu đi vào lớp. Nhưng hôm nay, Trúc lại nhìn ra ngoài cửa ô tô, mong chờ sự xuất hiện của ai đó. Và Trúc nhìn thấy Chi, đang vui vẻ đạp xe tới trường. Trong giỏ xe của Chi, là một chiếc túi đựng thứ gì đó vô cùng to, vô cùng dày. Trúc nhìn thấy lớp lông vũ ở trên mũ áo lòi ra khỏi cái túi đó là nhận ra ngay đây là chiếc áo khoác của mình.

Chi có vậy, Trúc vội vàng xuống xe và đi vào trường ngay.

Chi cất xe đạp, lấy chiếc túi ra khỏi giỏ xe, liền bị đám Ngọc và cái Lan bu tới tập trung hỏi...

- Mày mang cái gì tới thế? - Ngọc nhìn vào chiếc túi mà Chi đang xách theo.

- Ày, đừng đụng vào, không phải đồ của tao đâu! - Chi giật mình khi thấy bạn mình đang rờ vào đồng lông vũ trên mũ áo của Trúc. Chẳng may có rơi rụng thì làm cách nào mà gắn lại được. Như thế là không được với Trúc.

- Thế đồ của ai, không dung mà mày đem theo à? Xem tí nào?

Cái Lan cũng tò mò, muốn táy máy vào chiếc áo khoác đắt tiền ấy. Cả Lan và Ngọc sau khi nghe Chi nói đó không phải của Chi cũng tin liền mà không thêm nghi ngờ. Vì gia đình cả hai đứa ở đây không thể mua thứ áo đắt tiền ấy cho con mình được, huống hồ bọn nhóc này chưa nhìn thấy mẫu áo này bao giờ.

- Của Trúc đó, mấy bà... đừng đụng vào, nó mà hỏng tôi không biết cách đền như thế nào đâu! - Chi hoảng hốt ngăn chặn hành động của mấy nhóc bạn lại kịp thời. Còn may mà cô đã ngăn chặn, không cô tin chắc rằng cái Lan nó sẽ tiện tay bứt đi vài sợi lông cho coi.

Cả Lan và Ngọc đều giật mình khi nghe thấy Chi nhắc tới từ Trúc. Hai đứa suy luận mãi mới ngẫm ra được tên của học sinh chuyển trường là Trúc. Nhưng từ lúc nào mà Chi với học sinh chuyển trường chơi với nhau vậy? Ở trên lớp có thấy nói gì với nhau đâu nhỉ?

- Mày và học sinh chuyển trường quen nhau lúc nào vậy? Sao kín bưng vậy tụi này không có biết? - Cái Lan tò mò hỏi lại.

- Mẹ tao là đồng nghiệp với người nhà nó...chung cơ quan đó...

Chi không muốn nói ra rằng người nhà Trúc là sếp, còn mẹ mình chỉ là nhân viên. Thậm chí, nhờ con sếp mà mẹ Trúc không bị mất việc nữa. Chuyện đó không đáng tự hào gì mà khoe khoang, chỉ là Chi thấy mình may mắn hơn mọi người thôi.

- Mày không sợ bị thằng Nhật Minh nó táy chay à? - Lan hỏi lại lần nữa.

- Không, chẳng sợ. Thằng Minh nó thích Ngọc nhỏ dãi ra này... Ngọc, mày không vì nó mà bỏ tao chứ? - Chi biết rõ, Minh thích Ngọc, nếu muốn tiếp cận Ngọc, Nhật Minh không bao giờ gây sự với cô... - Mày điên à? Tao liên quan gì tới nó mà bỏ mày theo nó. Nói vớ vẩn, mày cứ bảo Trúc đi với tụi này... chơi ở trên trường, cùng lắm phụ huynh tao cũng chẳng...

Ngọc đang nói dở, thì bị Chi và Lan bịt mồm lại. Chi và Lan nhìn thấy Trúc đang tiến gần tới nhà để xe, nếu như Trúc nghe thấy, hẳn là sẽ tổn thương lắm. Vốn dĩ Trúc chẳng làm gì sai, đột nhiên nghe thấy ai đó bị cấm chơi vì ngoại hình của Trúc thì không hay ho cho lắm. Ngọc hiểu ý, liền im miệng. Thấy Trúc đi tới, Ngọc và Lan liền bỏ đi nơi khác, để Trúc và Chi không khó xử khi gặp nhau. Trước khi bỏ đi, Ngọc và Lan đã chào Trúc một cách lịch sự...

Chi nhìn hai đứa bạn bỏ mặc mình một cách lạnh lùng, liền cảm thấy khó xử khi đứng đối mặt với Trúc. Mà sao... Trúc lại mò tới đây? Chi quen với việc Trúc thường vào lớp khi nào trống đánh, không nghĩ Trúc lại có mặt ở nhà xe...

- Sao Trúc lại tới đây? Mà... không thấy lạnh sao? - Chi nhìn thấy độ phong phanh của Trúc, còn phong phanh hơn cả Chi ngày hôm qua nữa. Con người này đúng là không biết cái lạnh là gì, có lẽ ngồi trong ô tô hoài rồi nên không biết cảm giác gió lạnh tạt vào người là như thế nào.

- Có, lạnh chứ, mà đợi bạn mang áo khoác tới...

Trúc ra cái vẻ co ro, sau đó Chi liền lấy áo khoác được cất trong túi mang ra đưa cho Trúc. Vốn dĩ Chi cũng hay quan tâm tới người khác, nên Chi nhìn Trúc bộ dạng như vậy không an tâm được. Nhìn quanh xem có ai đang chú ý không, rồi Chi mới dám hỏi nhỏ Trúc.

- Trưa nay, hoặc chiều nay, Trúc có muốn ăn cơm nhà Chi không?

Thấy Chi hỏi nhỏ như vậy, Trúc biết là Chi không muốn đồng người biết chuyện này. Trúc là người hiểu chuyện, liền gật đầu.

- Nếu Trúc muốn ăn buổi trưa, thì lát đi cùng Chi xuống phòng ban giám hiệu gọi điện cho mẹ nấu cơm cả Trúc nhé? - Chi hỏi lại Trúc một lần nữa cho chắc.

- Trúc giúp Chi hai lần rồi, tính cả lần cho mượn áo nhé? Có được ăn hai bữa không? - Trúc cảm thấy mặt mình có thể dày thêm cả mét, nhưng ở nhà, Trúc không có gì để chơi cả.

- Nếu Trúc không chê cơm nhà Chi, thì ăn bao nhiêu cũng được...

Chi vui vẻ nhận lời. Nhưng khi Chi định quay lên lớp, thì Trúc lại đưa cho Chi một thứ gì đó.

- Cầm lấy cái này, khi nào Chi gọi điện xong trả Trúc cũng được...!

Là chiếc điện thoại cầm tay đen trắng. Chi lần đầu tiên được nhìn thấy nó, nhưng ai mà nghĩ Trúc đã được sở hữu nó rồi. Chi cầm chiếc điện thoại đó, mà tay cũng run lên, chỉ sợ mình làm rớt. Chi không biết cách sử dụng, cũng không biết thao tác để gọi được là như thế nào, nên đưa lại cho Trúc.

- Khi nào cần, Chi sẽ mượn. Chi hậu đậu lắm, Chi mà làm rớt thì hỏng mất đấy! Đi học thôi, sắp đến giờ rồi... - Chi vui vẻ khoác vai Trúc, rồi cả hai cùng đi lên lớp học

...

Tan học, Trúc không muốn đi ô tô, mà muốn ngồi xe đạp cùng Chi đi về. Nhìn dáng Trúc to lớn thế, không giống học sinh lớp 10, thì lại ngồi sau một cô bé hơi ốm, lại gầy nhom. Đơn giản là Trúc không biết đi xe đạp. Trúc đã có ý định tập, thế nhưng ngã đau một lần nên Trúc từ bỏ. Ngồi sau xe Chi, Trúc cũng sợ mình bị té rớt, nên bám chặt lấy yên xe. Tối đoạn khúc cua, Chi đạp xe thế nào Trúc không biết, nhưng Trúc sợ bị rớt thật, nên ôm chặt lấy eo Chi...

- Ôi giờ, thò đế. Chi đi lụ lẫm, không ngã được đâu... - Chi cảm nhận được tay Trúc bám chặt eo mình như thế nào.

Nghe Chi chê mình là thò đế, Trúc hơi ngượng, liền buông hờ tay ra, chỉ túm nhẹ, chứ không túm mạnh như hồi nãy nữa.

- Không phải Trúc sợ, mà là cái cặp nặng quá sợ nó rớt...

Một lý do lô bịch nhất có thể mà Trúc đưa ra để nguy biện ngay lúc này. Trúc không muốn mất thể diện khi bị lộ chuyện không biết đi xe đạp dù sớm hay muộn, thậm chí là Trúc luôn sợ bị ngã mỗi khi đi xe đạp nên tâm lý không ổn định nữa.

Chi cười mỉm ở phía trước, Chi tin chắc Trúc không nhìn thấy mình đang cười, vì Chi đang cười sự ngô nghê của Trúc. 15 tuổi rồi, Trúc nghĩ Chi sẽ tin lý do đấy à? Trúc nhìn thế mà thú vị ra phết đấy...

Khi về tới nhà, Trúc giúp Chi dắt xe vào nhà nhưng lại không biết cách dựng chân chống, vậy nên Chi vẫn phải giúp đỡ một chút. Chưa kịp nói thì đã bị lộ việc mình không biết đi xe đạp rồi...

- Bạn Chi đấy à cháu? Cởi áo ra cho gọn gàng rồi vào đây ăn cơm...

Mẹ Chi nhìn ra ngoài thấy con gái mình cùng một người bạn, giờ thì bà đã hiểu vì sao Chi nó lại bảo nhìn người bạn này kì cục nên trong lớp không tiếp xúc được với ai. Vốn dĩ nhà bà cũng không phải gia giáo gì, chỉ sống sao cho tử tế với mọi người, nên không có quyền phán xét đứa nhóc này.

- Cháu...chào bác! - Trúc hơi ngượng ngừng. Mâm cơm chỉ có hai bát thôi, mà ở đây có ba người liên...

- Ăn cơm với Chi cho vui nhé, bác ăn trước rồi, giờ bác đi nghỉ chiều còn đi làm nữa...

Mẹ Chi cười nói với hai đứa, sau đó đi vào phòng nghỉ ngơi.

- Nhà không có nhiều, Trúc là khách quý, mẹ mới nấu gà quay cho ăn đấy. Ăn đi... - Chi đặt miếng đùi gà đã được mẹ chặt cẩn thận lên bát của Trúc.

- Cứ nấu ăn bình thường là được mà. Chi xem Trúc là người lạ hay sao phải khách khí thế? - Trúc hỏi lại.

- Ai bảo, là cảm ơn Trúc thôi, còn buổi chiều, chuẩn được thì chuẩn sớm đi, chỉ có rau và thịt băm thôi đấy! - Chi trêu khéo Trúc.

Không nghĩ là Trúc lại thích ăn đơn giản hơn, trong khi Chi thì tưởng nhà giàu như Trúc sẽ ăn những món đòi hỏi nấu nướng kinh khủng lắm...

- Chi ốm ghê quá, ăn cái này đi! - Trúc nhượng cái đùi gà béo ngậy sang bên bát của Chi, tự gấp cho mình một miếng khác, rồi bỏ ngay vào miệng phòng trường hợp Chi đòi trả lại.

Chi không ngờ đằng sau cái dáng vẻ của Trúc, là một con nhà giàu kếch xù, gương mặt lẫn hành động luôn tỏ rõ nét quý tộc hơn người khác, thế nhưng Trúc lại thích những điều đơn giản, giản dị như bao người thường. Ở bên cạnh và chơi với Trúc rồi mới biết, con người này hiền lành tới cỡ nào...

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Nhìn Trúc ăn com ngon miệng, ít nhất, Chi bớt lo lắng vì sợ mâm com nhà mình không hợp khẩu vị của Trúc, chỉ cần biết Trúc không quan tâm gì nhiều việc ăn uống như thế nào là vui vẻ rồi. Mà trông đáng về Trúc ăn cũng buồn cười quá, ăn như thể chưa từng được ăn những món này bao giờ, Chi cũng thấy người giàu nhiều khi thật kì lạ.

- Mẹ Chi nấu ngon lắm sao? Chi thấy... cũng bình thường mà Trúc?

Chi ngu ngơ hỏi lại Trúc khi thấy Trúc ăn như thui vậy.

- Ngon mà, chắc do Trúc đang đói nữa...

Nói gì thì nói, chính là do có bạn ăn com cùng, nên mới vui vẻ như thế này. Sắp bữa ăn ăn cùng gia đình đối với Trúc có thể đếm được trên đầu ngón tay. Ngồi ăn com cùng một người bạn, có người trò chuyện cùng, có người cùng nói đùa, trêu ghẹo, chẳng phải vui hơn rất nhiều sao?

- Nhìn Trúc ngồ thật, không còn cái vẻ lạnh lùng kiêu ngạo của hôm mới tới lớp nữa... - Chi vừa cười vừa ăn.

Trúc cũng bị ngẩn người một chút, rồi mới hiểu được vì sao Chi lại nói mình như thế. Hai đứa ăn xong, liền dọn mâm com rồi mang ra phía sau nhà rửa bát. Trúc chưa bao giờ động tay động chân vào những công việc như thế này, nhưng Trúc lại mắc bệnh áy náy, khi nhìn thấy Chi ngồi rửa cực nhọc như vậy. Trúc xắn lớp áo len và lớp áo sơ mi lên, rồi ngồi xuống bên cạnh Chi...

- Chi cho Trúc phụ với? - Trúc cầm một chiếc bát đã được Chi tráng qua một lớp bọt xà phòng.

- Trời... muốn làm mà cũng hỏi ý cơ hả? Lịch sự không đúng lúc nhé, ngồi bên đó, tráng bát qua hai lần nước cho Chi, rồi đặt vào rổ... hiểu không? - Chi dặn dò Trúc.

Vốn dĩ là cô, thì cô chỉ tráng một lần nước máy sạch là đủ, vì cô có thể kiểm tra được thực sự bát đã sạch xà phòng hay chưa. Nhưng Trúc có ý muốn làm cùng, Chi cũng lo sợ đây là lần đầu tiên Trúc thử làm việc nhà, nên Chi dặn Trúc nhớ làm hai lần phòng hồ cho chắc chắn.

Trúc gật đầu. Lần đầu tiên “được” làm, cái vẻ mặt ngổ ngáo của Trúc không thể giấu đi được nữa. Cậu ta cứ cười cái điệu ngây ngô chữa ngượng vì chưa bao giờ làm những việc này làm gì, khiến Chi cũng cười theo.

“Tháng 12 đem những bông lung phủ lên gương mặt của người ấy!”

Trúc thấy lòng mình đã thay đổi. Trúc vẫn sẽ là Trúc, đi qua tháng ngày không thay đổi được tính cách lạ lùng ấy, thế nhưng, Trúc nghĩ điều này là thích hợp, lòng Trúc thay đổi, Trúc không muốn ở một mình nữa, là vì Trúc đã gặp đúng người, đúng thời điểm...

...

Lớp học thêm Địa.

Chi đạp xe từ nhà tới lớp học thêm Địa của mình cũng không quá xa, chỉ mất chừng 5 phút đi đường thôi. Nếu là trời hè, thì Chi vô cùng ngại học. Chiếc quạt nhà cô giáo không bao giờ hoạt động hết công suất, hoặc có thể do vô tình, nhưng Chi cảm thấy gió không đến phía mình. Còn hiện tại đang là mùa đông, thời tiết thì lạnh buốt, thế nhưng điều này không thể làm khó Chi giống như mùa hè được.

Chi thường đến muộn hơn so với Ngọc vì Ngọc nhà gần cô giáo hơn. Hôm nào Ngọc đi muộn, thì hai đứa lại có chuyện gì đó để hàn huyên một hồi rồi mới có thể tập trung học bài được. - Sao mày đi muộn thế? Để cặp bên đây này, còn nhiều chỗ... - Chi kéo một chiếc ghế nhỏ về phía Chi và Ngọc, sau đó bỏ hai cái cặp lên chiếc ghế đó.

- Tại cái Trúc, nó kêu tao tập xe đạp cho nó... tao cũng đến mệt...! - Nhìn trời đông lạnh như thế này, mà Ngọc vẫn đang còn lăm lăm tỏ vẻ hỏi là Chi hiểu Ngọc mệt mỗi tới cỡ nào.

- Mà sao tụi mày lòi nhau ra tập để làm gì? Mày không nói với Trúc là mày bận học sao? - Chi thấy học gì thì cũng cần đúng thời gian, dù có thân với cả hai, thì ai đúng vẫn phải bênh người đó.

- Tao thề, nó nhát gan lắm mày ạ. Ngã xe nhiều trầy hết tay rồi nhìn cũng tội. Bọn tao định về lâu rồi, ai ngờ nó bị gãy tay, thế là tao phải đạp xe đưa nó về nhà...

Ngọc bây giờ mới kịp thở sau một thôi một hồi nói, sau đó lại buộc tóc gọn gàng, liếc nhìn trộm lên đồng hồ... vẫn còn 5 phút nữa mới vào học. Một tuần chỉ học có 1 buổi, tốt nhất nên theo kịp bài vở cùng mọi người, không để chuyện riêng làm phân tán tư tưởng.

- Hà? Mày làm gì mà khiến nó gãy tay? Gãy tay nào? - Chi hốt hoảng khi nghe Ngọc thông báo. Cũng gần đến ngày kiểm tra cuối kì rồi, sao Trúc có thể bị gãy tay được chứ?

Chưa bao giờ Ngọc nhìn thấy Chi hốt hoảng như thế trừ phi đó là người nhà, mà giờ Chi đang hoảng hốt như thế Trúc chính là người nhà của Chi vậy.

- Giời ơi, mày làm tao giật cả mình. Nó gãy tay trái thôi mày. Gãy tay phải, mày nghĩ nhà nó để tao tới đây ngồi học với mày à? Đồ điên! - Ngọc quát lại Chi một tiếng, rồi Chi bắt Ngọc kể xem vì sao mà Trúc bị ngã.

Hóa ra Trúc ngược chuyện hôm trước phải để Chi đưa về, thế nên bắt Ngọc tập xe cho bằng được. Tình bạn của họ đã cải thiện hơn rất nhiều so với ngày Trúc mới tới lớp. Thậm chí, Chi đã từng ghen tị, khi mà suốt ngày Ngọc và Lan dính lấy Trúc để trêu ghẹo, vì họ phát hiện ra Trúc rất hiền. Dù bị trêu ghẹo quá đáng, hai gò má cũng chỉ ửng đỏ vì tức giận không cãi lại được, chứ không có dấu hiệu gì là to tiếng với bạn bè.

Cả hai đang tâm sự giữa chừng thì cô giáo vào, cả cái Lan bây giờ cũng mò mặt tới để học. Cả lớp cứ thế im lặng nghe cô giáo giảng bài và ghi chép vào tập. Chi không biết Ngọc có cho gì được vào đâu không, nhưng riêng cô thì không. Cô chỉ nghĩ tới Trúc... không biết Trúc hiện tại có đau lắm không. Dáng vẻ của Trúc...có vẻ không chịu được đau đâu. Có lẽ hôm đó Chi không nên trêu ghẹo Trúc thì đúng hơn...

Chi đang ghi bài theo những gì cô giáo giảng, thì một tờ giấy được đặt xuống bàn Chi. Đó là Lan viết.

“Mày ơi, có ông anh lớp 12, ông ý mới chặn đầu xe tao sáng nay, bảo tao giới thiệu mày cho ông ấy!”.

Bức thư nhỏ nhắn này là cả Ngọc và Chi cùng đọc. Hai đứa này lại bắt đầu rồi, hề có cái gì như bức thư này, liền mất tập trung khỏi bài học ngay. Cô giáo có để ý thấy, nhưng vì đây là lớp học thêm, nghiêm ngặt với học sinh cũng không có ích gì...

“Mày bị điên à? Để cho cái Chi nó học chứ?”, Ngọc viết lại, không thêm hỏi ý kiến của Chi rồi đưa lại cho Lan.

“Không phải điên, ông anh này trong đoàn trường, cái Chi cũng thích ông ấy mà. Ngày mới nhập học nó chẳng không tỏ lộ thế? Nên tao mới viết giấy chứ? Như thế mình mày biết lo cho nó ấy!”Lan viết lại nhanh lắm, nét bút có vẻ nhấn mạnh hơn người bình thường. Có vẻ là tức giận nên mới đáp trả như vậy. Ngọc cũng cười tủm tỉm, liền nhớ ra ông anh sinh hoạt trong Đoàn trường học lớp 12 mà đầu năm Chi từng mê mẩn. Hóa ra bây giờ lại để ý tới Chi, rồi còn nhờ Lan làm quen hộ nữa. Đến nước này thì Ngọc không trả lời giúp Chi được nữa, là phụ thuộc vào ý kiến của Chi thôi.

Ngọc đẩy tờ giấy đó sang cho Chi, rồi thì thầm nói... “Là anh Phong đấy nhé!”. Ngọc vẫn không thể ngừng cười, giả bộ không quan tâm tới nữa và tiếp tục chăm chú vào bài học của mình.

Khi mới vào lớp 10, thầy giáo phân công cho Chi vào phòng sinh hoạt Đoàn, lấy cờ Đoàn và cờ Tổ Quốc để dự lễ khai giảng đầu năm. Thế là Chi gặp được anh bí thư đoàn 12E. Nghe tin tìm hiểu được anh ấy tên là Phong, học không được nhưng tham gia hoạt động rất là nhiệt tình. Học được hay không với Chi không phải là cách đánh giá con người, thế là Chi liền đưa Phong vào cuốn nhật ký bí mật của mình.

Chi ra dấu hiệu cho Lan rằng việc này Chi cần suy nghĩ, chứ không muốn trả lời ngay bây giờ. Lan gật đầu hiểu ý của Chi, rồi cả ba đứa lại chú tâm vào bài học như cũ.

...

Xe ô tô con của nhà Trúc đậu lại ở cổng trường. Lần này đặc biệt có cả mẹ Trúc đi theo kèm cặp.

- Con có cần mẹ đưa vào lớp không? - Mẹ Trúc lo lắng khi thấy con mình bó bột một bên tay trái, cũng may mắn là không ảnh hưởng đến việc ghi bài, nhưng điều này có thể khiến Trúc vướng víu trong sinh hoạt một chút.

- Mẹ, con không phải con nít, con có què chân đâu? - Trúc phản đối việc mẹ luôn quan tâm thái quá mình như vậy.

- Được rồi được rồi. Nô đùa với các bạn vừa phải thôi nhé? - Mẹ Trúc nói vọng theo khi Trúc cố đeo balo bên một bên vai rồi đi vào trường.

Trúc chưa bao giờ thấy mình phải trải qua cơn đau nào mà nó lại nhức nhối như thế này, không phải ở cánh tay bị gãy mà là những chỗ bị trầy, nó cọ vào vải quần áo rất là nhức mặc dù đã có lớp băng băng thuốc đỏ che lấp.

Trúc cực nhọc leo lên tầng ba, đi được nửa được, thì Lan đi từ phía sau cũng chạy nhanh lên bắt kịp để giúp đỡ Trúc.

- Mày và cái Ngọc, khéo mà bày trò. Sắp thi cử tới nơi... đưa balo đây tao giúp! - Lan kéo balo từ phía vai Trúc và đeo ra phía đằng trước của mình. Trông Lan rất buồn cười, đeo chiếc cặp đằng sau lưng, rồi lại đeo một chiếc cặp đằng trước. Chính bản thân cái Lan cũng không biết tại nó thành một hội bạn từ bao giờ. Chỉ có điều, những gì chứng nó hiểu về Trúc là quá ít...

Lan đi phía trước, còn Trúc đi phía sau. Với một bên tay không cử động được nên Trúc cảm thấy thật bất tiện, vừa đi Trúc vừa nhăn nhó vì đau.

- Có đau không? - Chi đi học tới, cũng bắt kịp được Trúc, tính định đeo balo hộ Trúc, nhưng Lan lại làm trước mất rồi.

Trúc gật đầu khi Chi ngó nghiêng dò xét cái tay đáng thương của mình. Sau đó, Chi lại tiếp tục xem những chỗ bị trầy xước. Không biết Trúc đã chịu đau như thế nào nữa, nhưng Chi biết chắc hẳn đêm qua đi ngủ là cả một cực hình với Trúc. Một vết trầy đối với Chi là cơn ác mộng rồi, đằng này Trúc không có vẻ sẽ chịu đựng đau đớn gì đâu như Chi.

- Đạo này có vẻ không cần đi với Chi nữa rồi... Chi buồn thật đấy! - Chi chọc ghẹo Trúc.

Đạo này, Chi bận ôn thi. Những môn xã hội mà Chi theo học, phải học ôn rất là vất vả. Để được đưa vào đội tuyển của trường, Chi phải cố gắng từ đầu. Thế nên thời gian chơi cùng Trúc là ít. Lan và Ngọc không có mục tiêu và tham vọng như Chi, nên họ bằng lòng để năm lớp 10 thư giãn đầu óc sau lần ôn thi vất vả từ năm lớp 9.

Chính vì Chi bận học, nên Trúc không dám làm phiền ảnh hưởng tới việc học của Chi. Nhưng Chi nói đùa thế Trúc lại không hiểu được hết ý, vốn dĩ Trúc đâu có quen những kiểu nói đùa này ở bên Việt Nam..

- Trúc... ơ... xin lỗi. Trúc tưởng Chi bận học, nào dám làm Chi bị ảnh hưởng... - Trúc cố lên giải thích.

Không lẽ, Trúc phải thốt lên rằng, ở trong lớp Trúc thích chơi với Chi nhất?

Chơi với Ngọc cũng tốt, nhưng lại có mặt cái tên Nhật Minh ấy. Dù gì cả hai cũng đã làm lành sau lần cãi nhau buổi học đầu tiên do Ngọc yêu cầu, thế nhưng Nhật Minh và Trúc vẫn có gì đó ngượng ngùng, cảm giác buổi đi chơi nào có mặt cậu ta là hơi khó chịu với Trúc.

- Chi đùa thôi... Trúc nghĩ Chi nói thật à? Đợi Chi ôn thi xong, rồi bọn mình lại đi chơi nhé? - Chi chọc nhẹ vào eo Trúc, cho Trúc cười, cho cái mặt bót ngớ và ngốc nghếch đi một chút. Cuối cùng, Trúc cũng cười rồi..

- Đi vào lớp đi, đứng ngoài đây lạnh lắm... - Trúc dùng bìa tay không bị thương, kéo Chi vào lớp.

Cảm giác nói chuyện với Chi vẫn là dễ chịu nhất, vẫn là cảm giác giữa hai người không có khoảng cách gì, điều này khiến Trúc cảm thấy thoải mái hơn. Trúc không hiểu sao, mỗi lần nhìn thấy Chi cười và động viên mình, mặt Trúc luôn bị đỏ ửng, như thể bị nụ cười ấy quyến rũ.

Ở bên Trúc, ngoài mẹ ra, Chi là người duy nhất luôn nói những từ ngữ động viên tinh thần Trúc nhất có thể. Ngoài việc động viên tinh thần, Chi có thể là một chỗ dựa tinh thần mà Trúc cũng không nhận ra.

- Ôi, em chào anh Phong à... - Nhật Minh nhìn thấy Chi đi vào cửa lớp, để ý xem có ai đang nhìn không, liền cúi chào Chi một cách đùa cợt.

“Anh Phong”? Có phải Nhật Minh chào nhầm không? Trúc nhìn quanh không thấy một ai đứng ở cửa lớp ngoài Trúc với Chi.

- Mày ngốc thế Trúc... người yêu tương lai của Chi đấy! Nhìn quanh gì... tao chỉ trêu nó thôi! - Nhật Minh giải thích cho Trúc khi nhìn thấy hành động ngờ nghệch của Trúc.

Bốn chữ “người yêu tương lai” đập tới tai Trúc, mà Trúc cũng quay sang xác nhận lại thông tin đó trước mặt Chi. Nhưng Trúc nghĩ, Nhật Minh nói thật. Hai gò má Chi đang ửng hồng rồi..

- Mày đừng nói luyên thuyên nhé? - Chi bị ghẹo cho đỏ mặt, liền đánh nhẹ vào người Nhật Minh một cái.

Cô chỉ nói là cô cần thời gian suy nghĩ. Mà đây chỉ là suy nghĩ cho việc có muốn làm quen hay không. Đâu có nói rằng sẽ suy nghĩ chuyện gì yêu đương đâu. Nếu cứ tung tin đồn lung tung này sẽ ảnh hưởng tới Chi, ảnh hưởng cả việc học tập nữa. Dù gì, cái anh Phong ấy, cũng đang học lớp 12 rồi, Chi hi vọng lo học hành ổn thỏa rồi mới tính đến.

- Mặc kệ nó đi Trúc, đi giặt rế lau bảng với tao đi... - Nhật Minh mặc kệ Chi phân trần, quàng vai Trúc và lôi Trúc đi.

- Ở kia, tay Trúc đang đau, sao mày còn bắt Trúc đi? - Chi kéo Nhật Minh lại.

- Mày buồn cười thế? Lo cho anh Phong đi nhé, bọn tao đi hâm nóng tình bạn, Trúc nhỉ?

Nhật Minh quay sang nhìn Trúc... Trúc biết, bình thường Trúc và Nhật Minh không có thân thiết tới cỡ này, nhưng hôm nay cậu ta có biểu hiện lạ quá, không giống thường ngày tạo nào. Bình thường dù cậu ta có mặt dày bám theo Ngọc, buộc phải nói chuyện với Trúc, nhưng cũng không nói nhiều như ngày hôm nay.

- Tao không đùa. Trúc, có cảm thấy đi được không? Không đi được thì để Chi đi cho! - Chi lo lắng nhìn Trúc.

- Chi về chỗ đi, trời lạnh mà, để Trúc làm cũng được...

Trúc vỗ nhẹ lên vai Chi, tạo sự yên tâm, rồi quay đi cùng Nhật Minh.

Đúng là dự cảm của Trúc không sai. Nhật Minh khi vừa đi đến cầu thang là đã bỏ tay ra khỏi người Trúc. Cả hai đi tới chỗ giặt rế lau bảng, lúc này Nhật Minh cũng để ý thật kỹ xem có ai ở xung quanh không. Vì cũng mới đánh trống vào học, chỗ này vắng lắm.

- Mày thân với Chi, có chuyện này tao dễ nói với mày hơn là nói với Ngọc... - Minh nói thì thầm, vẫn giả bộ cúi xuống giặt rế lau bảng, nói đủ nhỏ để Trúc có thể nghe được.

- Mày cứ nói... - Trúc cũng lắng nghe.

- Mày ngăn cái Chi đừng yêu thằng Phong đó... thằng đó chẳng tử tế giống như cái mã của nó đâu!

Nhật Minh nhìn Trúc. Chưa bao giờ Trúc thấy Nhật Minh lại nhìn mình một cách lạ thường như thế này.

- Là...sao? - Trúc không hiểu cho lắm, và cũng là vì Trúc không biết nhân vật Phong này là ai.

- Từ thời thằng đây học cấp 2, nó đã lêu lổng rồi. Lên cấp 3, chắc nhà nó bắt, nên trông cái vẻ tử tế vậy thôi. Tao sợ cái Chi yêu thằng đó, chênh mảng học hành, mà tao cũng không tiện khuyên cái Chi, nên nhờ mày! - Nhật Minh nói tiếp.

- Nếu có thể, tao sẽ nói... chỉ sợ... - Trúc gật đầu đồng ý.

Trúc buồn, khi nghe về chuyện này, Trúc thực sự rất buồn. Buồn với hai lý do... lý do thứ nhất, Trúc từng có suy nghĩ kỳ cục một chút, về Trúc và Chi. Về một tương lai gì đó thật mờ mờ, nhưng lại đẹp và hạnh phúc. Trúc biết bản thân mình có lẽ không đủ can đảm để nói điều này. Nhưng ước mơ thì có ai tính phí? Lý do thứ hai... Chi cũng thích người đó!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Trúc biết, thứ tình cảm mà Trúc đang giấu trong lòng là thứ tình cảm sai trái, vốn dĩ Trúc không được phép nuôi nó trong lòng. Nhưng biết giải quyết sao được khi nó cứ tự động lớn lên, tới độ chính Trúc cũng không kiểm soát được lòng mình. Trúc bắt đầu ừ rừ ngay từ khi nghe thấy Nhật Minh kể về chuyện Chi đang suy nghĩ làm quen với một anh lớp 12. Suy đi tính lại, mọi mặt Trúc đều không có, không thể mang tới hạnh phúc cho Chi được như người ta.

Bước chân về lớp cũng nặng trĩu, Trúc đi về chỗ ngồi, mặt cúi gằm xuống cố ý không phải nhìn sang chỗ Chi dù biết Chi đã nhìn theo mình ngay từ khi Trúc bước vào lớp. Ánh mắt Chi vẫn là vậy, vẫn dành cho Trúc sự quan tâm hơn người khác.

Cho tới giờ ra chơi, Trúc cũng không có ý định sẽ ngước mặt lên, mà lăm li nhìn thẳng vào cuốn truyện tranh đã được gấp sẵn trang đang đọc dở.

- Này Trúc, ăn không? - Lan không biết từ khi nào giấu sẵn trong cặp một gói bim bim. Lan bóc ra, mời Chi và Ngọc rồi nhưng thấy Trúc cứ im im, đành ngồi ngay bên cạnh Trúc, gọi cho Trúc biết.

- À...ờ... mấy bạn ăn đi. Trúc không đói cho lắm!

Trúc từ chối không ăn. Không giống như ngày thường, họ sẽ tranh nhau cho tới miếng cuối cùng.

Nhìn biểu hiện của Trúc, Ngọc biết rõ có thể Nhật Minh đã nói gì đó khiến Trúc buồn. Và Ngọc tin là Chi cũng đã nhận ra điều đó. Chi có Lan, bản tính vô cùng yêu đời, nên không nghĩ sẽ có chuyện gì phức tạp xảy ra.

- Chê hả? Không ăn Lan bắt ăn? - Lan đưa một miếng bim bim lên tận miệng Trúc.

Trúc cũng gật mình, không nghĩ Lan có thể lấy nhay tới độ này.

Trúc đưa tay đang còn lạnh lạnh nhận lấy miếng bim bim rồi đưa vào miệng, chứ không thể để tình huống là lưng kia xảy ra. Chi cũng chứng kiến hết toàn bộ, tự nhiên trong lòng hơi nhột "Từ khi nào mà Trúc lại thân với hai bạn ấy hơn cả mình?".

Chi gật suy nghĩ đó đi ngay, thấy Trúc không chú ý tới mình, nên Chi đành quay lên.

Thấy không khí có vẻ căng thẳng, Lan lại đưa tiếp một miếng vào tay Trúc, lần này không có ý là ép Trúc ăn, mà là ý khác. Trúc ghé tai nghe Lan nói thầm...

- Trúc thân với Chi hơn tụi này, mời Chi ăn đi chứ?

Lan sớm đã thấy được thái độ không vui của Chi. Nhưng chính vì yêu đời và vô tư, nên Lan không suy rộng ra rằng Chi đang ghen tuông khi càng ngày Trúc càng thân với Lan và Ngọc hơn. Lan chỉ nghĩ, Chi có vẻ không vui vì không được mời ăn.

Trúc cầm miếng bim bim đó, nhìn Lan một hồi. Lan thì vẫn liên tục nhéo vào hông Trúc, thúc giục Trúc mau mau đưa cho Chi.

- Ăn không? - Trúc cũng bắt trước Lan, đưa tới tận miệng Chi.

Chi cũng gật mình, Chi đang ghi bù bài hôm nọ ghi không kịp, liền cảm thấy có bàn tay chạm vào má mình, rồi là miếng bim bim ngay sát môi mình... Chi mở miệng nhận miếng bim bim đó.

- Đấy, cái con này, con ra cái vẻ khi dễ vì không được tao mời bím bím kia!

Lan thấy Chi vui vẻ nhận miếng bím bím từ tay Trúc, là ngay lập tức nói ầm ĩ không để cho Trúc và Chi kịp nói gì với nhau rồi.

- Ô kìa. Mày suy diễn lung tung gì thế. Có cần tao giả lại không? - Chi làm bộ sẽ là ra miếng bím bím ấy thật.

- Eo ôi, con ranh này, từ khi nào mày bản thế? - Ngọc giạt mình, vội lúi ngay cái cặp đi phòng hờ miếng bím bím ấy rơi vào cặp mình thật.

Chi cười phá lên một hồi, tạm thời quên đi những ghen tuông trong lòng của mình.

Trên đường Chi đạp xe về, hay trên đường về của Trúc, cả hai đều tự hỏi trong lòng mình, tại sao lại ghen?

Trúc đã có sẵn câu trả lời cho chính bản thân mình, đó là Trúc có một thứ tình cảm gì đó... không giống như tình bạn dành cho Chi. Thế nhưng Trúc luôn tự hỏi mình, rồi tự trả lời một cách dằn vặt bản thân. Khi Trúc chọn hình dáng này, Trúc biết... sẽ không có hạnh phúc nào cho mình. Nhưng chính điều này khiến Trúc sống mạnh mẽ với bản thân!

Còn Chi, Chi cũng đạp xe với một tâm trạng cực kì nặng nề. Bàn tay, làn da, hơi ấm của Trúc, để lại cho Chi một cảm giác lạ thường! Chưa bao giờ Chi có những suy nghĩ ích kỉ như thế này với Lan và Ngọc, nhưng đột nhiên, Chi chỉ muốn Trúc chơi với mình mình. Chi như thế...

...

1 tháng sau, tay Trúc lành lặn, có thể sinh hoạt thoải mái như thường rồi thế nên mọi thứ cũng dễ dàng hơn. Với một bên bị thương, Trúc vẫn có thể vượt qua bài kiểm tra cuối kì tốt, không những thế, Chi thật bất ngờ khi điểm số của Trúc nằm trong top 15 mà thầy nhắc tới. Không khoe khoang, chỉ là danh sách điểm được dán ngay chỗ cầu thang lên xuống, vậy nên ai cũng nhìn thấy tên Trúc ở top 15 học sinh đứng đầu khối.

Đạt được thành tích cao, mẹ Trúc hỏi Trúc muốn được thưởng cái gì... Trúc nghĩ ngợi một hồi, rồi mau chóng đáp... Trúc thích được mua một cái xe đạp, và xin phép mẹ tự đạp xe tới trường...

Với điều kiện của nhà Trúc, thì một cái xe đạp là điều quá nhỏ nhặt. Cuộc sống của Trúc giống như ước gì được nấy, thế nên Trúc được mẹ mua cho chiếc xe quá ư là đẹp. Ngay khi mới mua xe, Trúc đã leo lên đi ngay lập tức, vì mới biết đi, nên đi còn hơi run, nhưng chỉ vài quãng đường ngắn, Trúc đã tự tin hơn hẳn.

Trúc đạp xe tới nhà Chi đầu tiên.

- Chi ơi... - Trúc đứng ở ngoài cửa gọi. Hôm nay là chủ nhật, Trúc sang nhà Chi từ buổi sáng.

Chi ở trong nhà, nghe thấy giọng quen, liền biết là Trúc. Chi ăn mặc lại tử tế một chút, bởi khi Trúc gọi, cô đang còn mặc bộ đồ ngủ nằm trong chăn. Chi chạy nhanh ra cửa, thấy Trúc đang đứng cạnh chiếc xe đạp mới.- Ủa, Trúc mua rồi à... đẹp thế? - Chi bị lóa mắt bởi cái xe đẹp sáng bóng này. Chi biết đây là loại xe đời mới, mới nhập về, chứng tỏ giá thành không rẻ tẹo nào.

- Ủ, mới mua liền đạp xe sang này luôn, Chi đi không? Đi lượn vài vòng đi... - Trúc rủ Chi.

Không biết vì sao, Chi lại thấy vui, khi mình lại là người đầu tiên được ngồi trên chiếc xe này. Chi vui vẻ gật đầu, lanh lẹ ngồi lên yên sau.

Trúc ngồi lên yên trước, động tác đạp xe có hơi run, thế nhưng vẫn đi tốt, có lẽ Trúc run do lần đầu lái ai đó ở yên sau, nhưng cũng có thể, Trúc run là do đeo một người vô cùng đặc biệt.

- Trúc, sao tự nhiên lại thích đi xe đạp vậy? Chẳng phải ngồi xe ô tô thích hơn sao? - Chi ôm vào eo Trúc, Chi nghĩ, bạn bè bình thường như thế này là ổn. Chi đi với Ngọc, cô cũng thường hay ôm Ngọc như thế này. Trời lạnh mà.

- Đi xe đạp thì tự do hơn một chút, Trúc muốn đi đâu cũng được, có điều, Trúc chỉ thuộc đường từ nhà tới trường, và từ nhà tới nhà Chi!

Trúc nói điều này, cũng khiến Chi vui lòng hơn nữa. Cả hai cùng nhau đi quanh hồ Guom, sau đó đi vào phố cổ, nói chung ở Hà Nội có chỗ nào hay, Chi đều chỉ đường cho Trúc đi hết.

Cảm giác cả hai người đi bên nhau như thế này, Chi mới thực sự vui. Đôi khi Chi tự hỏi lòng mình, tại sao phải khó chịu khi có sự hiện diện của Ngọc và Lan trong khi Ngọc và Lan cũng chơi thân với Chi, thậm chí Ngọc đã chơi với Chi từ ngày cấp hai? Nhưng rồi chính Chi không trả lời được, có lẽ, Trúc là một người bạn đặc biệt. Chi thích nhất mỗi khi trêu ghẹo Trúc, rồi mặt Trúc lại dãn đi một tẹo. Sau đó, Chi sẽ nói vài câu, và nụ cười trên môi Trúc lại xuất hiện...

Có vẻ Trúc đạp xe đã mệt, vì chưa bao giờ vận động lâu như thế, Trúc dừng lại ở một hàng quà vặt, Trúc nói hôm nay mới mua xe, coi như là khao Chi một bữa nho nhỏ.

- Chi, có hai vé đi xem xiếc, mẹ Trúc được người ta cho, Trúc không muốn đi một mình, Chi đi với Trúc được không? - Trúc lấy một vé từ trong túi quần đã để sẵn đưa cho Chi. Còn vé kia Trúc để ở nhà dành cho riêng mình, nếu Chi không đi, có thể xem như nó là giấy lộn. Chi nhìn vào tấm vé, giá những 15000 đồng liền. Bằng nửa tiền ăn sáng trong một tháng của Chi rồi. Thế mà được cho không, nên Chi cũng thích thú lắm.

- Được thôi, khi nào diễn ra vậy? - Chi hỏi lại Trúc.

- Tầm 3 tuần nữa. Họ mới đưa cho mẹ Trúc, bọn mình hẹn nhau ở đâu được? Đi chung được không? Trúc không thích đi một mình cho lắm... - Trúc hỏi Chi niềm nở, cảm thấy phấn khích khi Chi đồng ý đi cùng mình.

- Được đấy, Chi sẽ xin mẹ Chi trước. Đường vào ngõ nhà Chi tối lắm, Trúc đợi Chi ở công viên bên ngoài, được không?

Chi hỏi Trúc. Cô rất vui nếu được đi xem xiếc, bởi cũng khá lâu rồi, cô chưa được đi xem. Lần đầu cô đi xem, đó là một gánh xiếc bên lề đường. Họ diễn những trò đơn giản, người đi đường có thể tùy tâm bỏ tiền vào hòm của họ. Ngày đó, Chi nhớ mẹ đã bỏ 1000 đồng vào hòm. Bây giờ, địa điểm xem là rạp xiếc trung ương, giá vé 15000 đồng, và đi cùng Trúc. Có thể nó sẽ thú vị hơn nhiều. Bên ngoài ngõ nhà Chi, là một công viên nho nhỏ. Chẳng có gì nhiều, chỉ là một cái xích đu, một cái cầu trượt cho đám trẻ con chơi thôi. Đi từ nhà ra tới cái công viên này còn chưa tới 100m, vì Trúc mới biết đi xe, ngõ nhà lại tối, nên Chi không muốn Trúc phải mất công.

Trúc gật đầu chấp nhận. Xem ra, tình bạn của họ chỉ đi lên, không thể vì vài chuyện vớ vẩn mà có thể giận nhau được. Chẳng hiểu sao, nhưng suy nghĩ ghen tuông trong lòng Trúc và Chi ngay lúc này không còn nữa. Từ giờ tới lúc 3 tuần nữa phải làm gì cho thời gian nhanh trôi đi chính là câu hỏi ở trong suy nghĩ của cả hai.

Những điều lạ lùng về mình, Chi đều ghi hết vào nhật ký.

...

Hôm nay là ngày họp đoàn định kì của tháng, Chi là một tay sai của Thảo. Vì không muốn gây hiềm khích với ban cán bộ lớp, nên khi Thảo nhờ vả gì, Chi luôn sẵn sàng làm. Theo lịch, từng người sẽ được Thảo nhờ làm gì đó, thì sổ đoàn luôn được tuyên dương hết lời. Thế nên Chi không có gì thắc mắc, luôn làm theo mà không câu nệ gì. Thảo nhờ Chi đi họp hộ, có vấn đề gì quan trọng thì ghi vào giấy, rồi đem lại cho Thảo bởi Thảo đang bận ôn Toán. Chi cũng đồng ý vì lịch thi của khối tự nhiên xếp sau khối xã hội, giúp được gì thì giúp thôi, Chi không phản đối.

Chi đi họp cùng Trang bên lớp B, vì Chi quen Trang ở lớp học thêm địa của mình. Cả hai ngồi cạnh nhau chăm chú nghe cô bí thư đoàn trường phổ biến lịch thi đua của tháng 1.

- Này Chi, cái anh kia luôn nhìn cậu đấy! – Trang nói nhỏ vào tai Chi.

- Mình biết! – Chi biết Phong đang nhìn mình một cách lộ liễu, thế nhưng Chi cố làm ngơ đi.

Được một người khác giới để ý, đa số con gái thích làm cao bản thân mình lên, thế nên dù biết Phong nhìn mình, nhưng Chi không bao giờ nhìn vào mắt anh ta. Chi không phủ nhận, Phong rất ưa nhìn. Cô luôn thầm thích Phong, thậm chí, Phong cũng được triệu hồi trong cuốn nhật ký bí mật của Chi. Nghe tin Phong muốn làm quen với mình, Chi cũng vui lắm, nhưng phải cố gắng giấu đi sự vui mừng trong chính mình.

Buổi họp kết thúc, mọi người cùng nhau ra về. Tháng 1 này, ngoài việc mua tấm ủng hộ người nghèo, phát động tháng thi đua học tập đầu năm mới, rồi chuẩn bị cho lễ hội xuân thì cũng không có gì đặc biệt, những gì cần thiết, Chi đều ghi lại cho Thảo, để Thảo có thể phát động cả lớp.

Chi định đi về lớp, thế nhưng bị ai đó kéo lại. Cô định hét lên, cả Trang và cô đều giật mình. Nhưng người kéo cô lại chính là Phong.

- Trang, em đợi ở ngoài, anh và Chi nói chuyện một chút được không?

Phong hỏi, Trang hiểu ý, liền đứng ở ngoài cửa đợi hai người.

- Anh làm gì vậy? Có chuyện gì sao bạn ấy không được nghe? – Chi hỏi lại Phong.

- Em hay nhí? Anh chỉ muốn nói chuyện với riêng em thôi...!

Phong nói những lời này, chính Chi cũng không tự chủ được cảm xúc nữa. Đột nhiên, lại bị thu hút bởi những lời tán tỉnh đùa cợt.

- Anh có gì thì nói đi, em còn phải về lớp giao lại việc cho bí thư.

Chi vẫn giữ thái độ cực kì nghiêm túc. Cô sợ anh ta chỉ cần nói thêm vài câu, chắc hai gò má lại mất tự chủ, tự động ửng hồng lên. - Anh muốn rủ em đi chơi. Em có muốn cuối tuần này đi tới công viên không? – Phong nhanh chóng nói luôn. Trước giờ, cậu ta là một kẻ sát gái. Đi đường, chỉ cần trêu ghẹo vài câu thôi, là con gái tự động “đỏ” cậu ta cả loạt. Và Chi cũng thế. Nhưng Chi lại khác, lần này là Phong cũng có cảm tình với Chi.

- Anh học lớp lớn rồi, sắp thi đại học rồi, sao không lo học đi?

Chi hỏi với một suy nghĩ thật thà, ngoài ra không có gì khác.

- Em quan tâm anh đấy à? Anh học lâu nay rồi, chỉ muốn rủ em đi chơi một lần, sau đó, anh phải lo học không có thời gian nữa. Em mà từ chối, anh sẽ tiếc lắm! – Phong tỏ vẻ đau buồn nếu Chi từ chối.

Và đương nhiên, đối với Phong mà nói, cá đã cắn câu.

- Anh đừng suy lung tung, em chỉ xem anh là tiền bối trong trường thôi nhé, hai bọn mình chưa hiện hữu được từ “quan tâm” đâu. Được thôi, nếu anh đã nói thế, thì cuối tuần này đi...

Chi biết, hai gò má cô đã ửng hồng thật, cô phải nhanh chóng kết thúc chủ đề, sau đó sẽ lập tức rời đi.

- Coi như em đồng ý rồi nhé. Cuối tuần anh sẽ đợi em! - Phong nháy mắt trước khi Chi rời đi.

Chi chạy vội vã để rời khỏi đây cùng Trang. Tâm trạng Chi đang tràn ngập sự thích thú cho buổi đi chơi đầu tiên này. Chưa bao giờ Chi đi chơi riêng với một người con trai nào, lần này, lại là người mà Chi thầm thích nữa. Như thế không phải quá đỗi hào hứng sao? Nhưng Chi quên bồng mất... cuối tuần, Chi đã hẹn với Trúc cách đây không lâu!

...

6h tối, Trúc mau chóng ăn cơm. Thậm chí, Trúc còn gọi chị họ của mình tới, để giúp Trúc chuẩn bị.

- Chị An, chị xem em mặc như thế này, có đẹp không? - Trúc đứng trước mặt chị họ của mình, chị ấy đang cầm mặt vào chiếc máy chơi game cầm tay cùng cái điện thoại nhún tin.

- Tao thấy lần nào mày chẳng mặc thế? Mặt công bắt tao sang đây? - An ném đôi tất vào người Trúc.

- Nhà chị ngay bên này, còn mất công gì? Em nên mặc gì được? - Trúc vẫn lầy nhầy hỏi tiếp không buông tha cho chị gái mình.

- Đi hẹn hò với ai à? Đáng mày, mặc ghi lê đi cho sang trọng.

Chị An học ở lớp thiết kế thời trang, đương nhiên chị ấy sẽ biết làm thế nào cho Trúc vừa đẹp, lại vừa bắt mắt. Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, Trúc mới khai thật với chị gái mình là đi xem xiếc cùng bạn trong lớp.

Gần đến giờ, Trúc đạp xe sang nhà Chi. Theo đúng như lời Chi dặn, Trúc đợi Chi ở công viên mà Chi nói. Trúc dựng xe ở bên cạnh chiếc xích đu, rồi tự mình ngồi lên xích đu. Trường học của Trúc ở Florida cũng có một chiếc xích đu như thế này. Trúc và mối tình đầu của Trúc từ năm lớp 8 cũng thường ngồi xích đu và trò chuyện với nhau. Nhưng bạn gái ấy, bị ung thư vòm họng và đã qua đời. Điều đó tác động tới Trúc ít nhiều... về tới Việt Nam, gặp được Chi, thời gian gần đây Trúc mới vui vẻ hơn một chút. Khi dự đám tang cô gái ấy, Trúc không khóc. Trúc giữ vẻ mặt trầm lặng, không nói gì, không cảm xúc gì ở đám tang, nhưng về tới nhà, Trúc đã khóc rất nhiều. Vì cô gái ấy cũng nói là có tình cảm với Trúc. Cả hai đang ở tuổi dậy thì, tự tỏ tình với nhau như trong phim truyện, thế rồi, cô gái ấy rời khỏi thế giới này. Tự nhiên nhìn thấy xích đu, Trúc lại nghĩ tới chuyện buồn. Trúc lắc đầu vài cái, sau đó tiếp tục chờ đợi.

20 phút... Trúc nhìn đồng hồ đeo tay của mình!

30 phút... Trúc vẫn tiếp tục kiên nhẫn, bây giờ vẫn có thể kịp xem xiếc, đoạn mở đầu mới qua thôi.

1 tiếng đồng hồ... bây giờ có tới, thì cũng không còn gì để xem nữa ngoài việc quay số trúng thưởng mà nhà tài trợ tổ chức.

Trúc không thấy Chi đi ra ngoài đây. Không biết là xảy ra chuyện gì, Trúc định đi vào nhà Chi, thì thấy nhà Chi cũng tối và đã khóa ngoài cửa cổng. Trúc là không có ai ở nhà. Liệu Chi có nhớ hôm nay là ngày cả hai đã hẹn đi xem xiếc cùng nhau không?

Trúc quay trở lại chiếc xích đu, tiếp tục chờ đợi. Thời tiết về tối muộn nó rất lạnh. Đứng từ công viên này, có thể nhìn thấy trong ngõ nhà Chi nhà nào đang sáng đèn.

Trúc ngồi lì đây tới tận 9h30. Nhật Minh đi qua, Nhật Minh cũng vừa đi xem xiếc cùng gia đình và anh em họ hàng về. Tính cậu ta hay tò mò, thấy Trúc ngồi một mình bên xích đu, cậu ta cũng chạy vào hỏi han xem sao...

- Trúc, mày ngồi đây làm gì vậy? - Nhật Minh nói người em họ của mình đợi cậu ta một chút. Trời thì lạnh như thế này, Trúc không biết lạnh là gì sao?

Trúc ngẩng mặt lên, thấy Nhật Minh hỏi mình, lòng liền trùng xuống. Trúc nghĩ là Chi, nhưng không phải. Ngay cả giọng nói, cũng không hề giống.

- Chi hẹn tao đi xem xiếc, tao đã đợi từ 7h... - Trúc nói với vẻ mặt hơi buồn một chút.

- Trùng hợp thế, tao mới về. Tao không thấy Chi ở đó...giờ này, chắc nó đang ngồi ăn kem Tràng Tiền rồi mày! Về đi, lạnh lắm!

Nhật Minh vỗ vai Trúc thay cho lời an ủi. Vốn dĩ từng có xích mích với nhau, nên cả hai cũng không thể nói cho nhau nghe những lời ngọt ngào của tình bạn, nhưng Nhật Minh không còn khó chịu với Trúc như trước nữa. Nhất là khi biết Ngọc rất quý Trúc. Nếu Ngọc quý ai, chứng tỏ người đó rất tốt.

- Sao lại là ăn kem? - Trúc không hiểu.

- O, thế đám con gái không nói cho mày à? Hôm nay nó đi chơi với thằng Phong lớp 12 đấy. Thấy mượn cái xước tóc của Ngọc nữa... chuẩn bị ghé lắm! - Nhật Minh nói với Trúc.

- Tao... không biết, nên cứ chờ ở đây! - Trúc nghe được, cũng không thể giấu đi được nỗi buồn trong lòng mình. Cách đây vài giờ đồng hồ, thì Trúc phấn khởi lắm, nhưng mọi thứ... không như Trúc nghĩ, không như Trúc mong muốn thì phải.

- Chỉ có tao với mày, tao tuy tính lúc đầu hơi khó chịu thật đấy, nhưng tao không nói lại với ai đâu. Mày thích cái Chi phải không?

Nhật Minh đã sớm nhìn nhận ra được việc này từ lâu. Thậm chí Nhật Minh nghi ngờ cả Chi, nhưng giờ thấy Chi đi chơi với một thằng con trai khác, Minh đã nghĩ lại.

- Không, tao chẳng có gì với nó cả!

Trúc lần đầu tiên gọi Chi là “nó”. Có lẽ Trúc đang giận, đang kết hợp với ghen nữa. Không thèm đợi Minh nói lại điều gì, Trúc vội vã tạm biệt, rồi leo lên xe, đi về nhà ngay lập tức. Nhật Minh nhìn theo bóng Trúc đang rời khỏi đây nhanh nhất có thể, rồi khẽ thở dài. Vậy là từ ngày mai... cái Chi mất đi một người bạn tốt rồi!

Sáng hôm sau, theo lịch nhà trường phải chào cờ. Thế nên Chi và mọi người cùng nhau đi xuống chân cầu thang lấy ghế để ngồi. Vì thấy Trúc chưa đi học, nên Chi lấy sẵn một cái cho Trúc. Chi ngồi tạm hai ghế để giữ ghế cho Trúc. Khi Trúc đến, cô đợi Trúc chạy lên lớp cất cặp sách, sau đó khi Trúc đi xuống cầu thang, chuẩn bị đi đến dãy mà lớp cô ngồi, thì cô nhanh chóng tháo cái ghế mà mình đã giữ hồi giờ để đưa cho Trúc.

- Trúc ơi, ghế này!

Chi lớn giọng gọi Trúc. Vẫn nụ cười tươi dành cho Trúc như mọi ngày, Trúc nhìn thấy, Trúc nghe thấy.

- Không cần đâu!

Trúc trả lời lạnh nhạt, rồi tự mình chạy lại vào chân cầu thang lấy ghế, sau đó đi lên vị trí ngồi sau Lan, Nhật Minh. Trúc tự động giữ khoảng cách với chính Chi.

Chi ngây người, Chi không hiểu vì sao Trúc lại từ chối cái ghế này. Cô vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, cô vẫn không nhớ ra rằng, tối hôm qua, Trúc đã ngồi trong trời lạnh hơn hai giờ đồng hồ, chỉ để chờ đợi mình...

Nhật Minh quan sát hết mọi chuyện, có lẽ Chi vẫn không biết gì cả. Chi vẫn chưa biết, Trúc đang giận. Những giờ chào cờ trước, Trúc và Chi thường tách cả đám xuống một vị trí khác, để thì thầm gì đó với nhau. Lần này Chi cũng tự tách cả nhóm để đợi Trúc, thế nhưng Trúc không còn quan tâm tới nữa. Nhật Minh nói nhỏ với Ngọc...

- Ngọc này, Ngọc có biết chuyện gì xảy ra không?

- Không, chuyện gì kia? - Ngọc quay lại hỏi Nhật Minh, hiện tại thì hiệu trưởng đang đọc tiêu chí thi đua, mà đám học sinh chưa bao giờ thực sự chú ý những gì diễn ra trong giờ chào cờ trừ phi là lịch nghỉ học.

- Hôm qua Trúc và Chi hẹn nhau đi xem xiếc. Hình như cái Chi quên, rồi làm đẹp để đi chơi với anh Phong. Trúc nó đợi cái Chi hơn 2 tiếng trong trời lạnh đấy! - Minh kể cho Ngọc nghe mọi chuyện.

- Thật sao? Tội thân Trúc thế? Cái Chi nó biết chưa? - Ngọc giật mình khi nghe Minh nói về chuyện Trúc đã đợi Chi hơn 2h đồng hồ.

- Hình như chưa. Bình thường, Trúc nó toàn gọi Chi bằng tên thôi. Hôm qua Minh hỏi, Trúc gọi Chi là “nó” đấy, không còn sự quan tâm đặc biệt mà Ngọc nói với Minh đâu! - Minh tâm sự lại với Ngọc.

- Thì Trúc nó giận chứ sao nữa. Là Ngọc, Ngọc cũng sẽ giận cái Chi thôi. Nhưng Ngọc... không đợi 2h đồng hồ như Trúc đâu. Trời đang lạnh như thế này...! - Ngọc nghĩ thôi cũng rùng mình.

Minh nhắc tới Trúc và Chi, thế là Ngọc cũng đưa mắt nhìn xem hai đứa có đang ngồi với nhau hay không. Đúng như Minh nói, hai đứa tách nhau thật rồi. Trúc ngồi trên kia với Lan, còn mình Chi ngồi lủi thủi ở dưới. Trông Chi có vẻ như chưa biết chuyện gì đang diễn ra nữa.

Giờ chào cờ kết thúc, mọi người mau chóng đi về lớp cho bớt lạnh.

- Mà biết chưa Lan? - Ngọc nhìn thấy Lan cũng bị Trúc bỏ ở phía sau. Có lẽ hiện tại, Trúc chỉ muốn ở một mình. Trong cả đám, còn mỗi Lan và Trúc trong tình trạng độc thân. Ngọc có gì đó mập mờ với Minh, còn Chi, rõ ràng như thế còn gì nữa.

- Tao nghe thằng Minh nói rồi, tối qua tao đi xem xiếc cùng nhà nó mà mà... mẹ nó rủ nhà tao đi cùng cho vui! - Lan cùng em họ Minh đứng đợi quán mì vẫn thẳng, không nghĩ là Minh chạy ra công viên do nhìn thấy Trúc.

- Tội thân thế, ngồi đợi như vậy thì...

Ngọc và Lan cùng nhau im lặng khi thấy Chi đi tới.

Cảm thấy không khí lạ thường, Chi nghĩ có thể Ngọc và Lan biết lí do vì sao Trúc lại đối xử lạ lùng như thế với mình.

- Hai đứa mà, nói đi, chúng mà có biết gì không? Trúc tự nhiên lạ với tao lắm! - Chi nói luôn ngay khi vừa nghĩ. Chi chắc chắn, Chi còn lạ gì Lan và Ngọc nữa.

- Hờ... khó xử quá, mà tự hỏi Trúc đi... chuyện này bọn tao không tham dự được đâu! - Lan khó xử nói.

- Tao đâu có nhờ tội mày tham dự, Trúc không thèm nói chuyện thì làm sao tao hỏi được! – Chi bực mình cau gắt.

- Mày cau gì tội tao? Đến cả tội tao cũng thấy có lỗi với Trúc. Mày hẹn đi chơi với nó, hẹn đi xem xiếc, thì phải nhớ chứ. Hôm qua mày còn làm đẹp đi chơi với anh Phong kia, nó đợi mày hơn 2h đồng hồ liền đó! – Ngọc cũng gắt lại Chi. Vốn dĩ Ngọc không định liên quan tới, nhưng Chi đã nói vậy thì Ngọc cũng là người thẳng tính.

“Xem xiếc“. Chi rùng mình khi nghe tới hai từ đó. Cách đây không lâu, Chi hẹn đi xem xiếc với Trúc, tình cờ trùng với ngày Phong rủ đi chơi. Thế là Chi quên bồng. Chiếc vé ấy, Chi vẫn đang kẹp trong cuốn sách giáo dục công dân. Hơn nữa, Trúc đợi Chi hơn 2h đồng hồ...

- Khi này tao hỏi chuyện nó, nó không nói gì, giọng có vẻ cảm lạnh rồi. Không có ý nói gì mày đâu, nhưng sao tao thấy thương nó quá!

Lan cũng nói cho Chi biết.

- Tao...nên làm như thế nào bây giờ? – Chi lo lắng hỏi han cả hai người bạn của mình.

- Tao chịu... giữa mày và nó, làm sao tội tao can thiệp được? Hôm qua gần 10h rồi, thằng Minh thấy nó ngồi cô độc ở cái xích đu ấy... – Lan kể lại cho Chi biết vì sao hai đứa này biết, kéo Chi lại hiểu nhầm rằng Trúc đã kể cho cả hai chi để nói xấu Chi.

Chi tạm thời không nói được gì, tất cả những gì cô nghĩ được trong đầu, chỉ là làm thế nào để xin lỗi Trúc, khi mà Trúc không muốn nói chuyện với chính mình thôi.

Đi vào lớp, ổn định chỗ ngồi, Chi thấy Trúc tránh ánh mắt ăn năn của mình. Mặc dù Chi muốn nói lời xin lỗi lắm, nhưng Trúc luôn tránh Chi nhiều nhất có thể. Tan học, Chi cũng đi theo Trúc, nhưng Trúc dường như biết được Chi đi theo mình, nên Trúc đạp xe nhanh hơn, đạp nhanh lắm, và đi thẳng vào nhà, không một lần ngoái lại.

Về tới nhà, đột nhiên Chi muốn khóc khi thấy Trúc thực sự lạnh lùng với mình. Mới sáng thứ 7, mọi thứ với Chi vẫn bình thường, thế nhưng... sau một ngày chủ nhật, Trúc xem Chi như một người xa lạ. Không còn nhìn thấy nụ cười ngây ngô của Trúc dành cho Chi nữa.

Vài ngày sau, vẫn là sự tránh mặt lạnh lùng như vậy, cho tới khi, Chi quyết định bản thân mình nên trực tiếp thử chờ đợi như vậy, để kiểm tra xem tâm trạng của Trúc đã tệ tới cỡ nào. Chi nói với mẹ, trưa có khả năng sẽ về muộn không cần đợi cơm. Thế là ngay khi tan học, Chi đi theo Trúc, và quyết định sẽ đợi Trúc ra trả lời mình.

- Có bạn đợi cháu ở ngoài, chú mở cửa nhé? – Chú giúp việc đi vào nói với Trúc sau khi Trúc dùng xong bữa Trưa và đang xem bài ở bên cửa sổ.

- Bạn ấy... mới đến à? – Trúc hỏi lại. Vì Trúc ở trong nhà, không quan tâm bên ngoài nên không rõ được Chi đã đợi bao lâu nữa.

- Lâu rồi cháu, hôm nay trời lạnh lắm đấy, mời bạn vào nhà, hoặc nói bạn về đi. Hôm nọ, cháu ốm vì đi lạnh còn gì nữa?

Chú giúp việc khuyên nhủ Trúc. Thế rồi Trúc cũng thu dọn sách vở, cất xuống gầm bàn, tự bản thân mình ra mở cửa cho Chi.

Nhìn thấy Chi đang đứng co ro đợi mình, trong lòng Trúc cũng thấy nặng nề lắm, có vui về gì mà làm như thế này đâu. Thế nhưng nếu cứ gặp Chi, cứ vui đùa cùng Chi, cái cảm giác lạ lùng đó sẽ lớn tới nỗi chính cảm giác đó có thể giết trái tim Trúc thêm một lần nữa, giống như ngày Emily mất. Không phải Chi sẽ qua đời hay Chi sẽ ghét Trúc, mà là chứng kiến Chi yêu một người khác, hạnh phúc bên người khác. Điều này là tốt cho cả Chi và Trúc, cả hai, sẽ không phải khó xử thêm tẹo nào.

- Đi vào nhà đi!

Trúc mở cửa cho Chi, rồi bảo Chi vào nhà.

- Không, tôi biết cậu ghét tôi, cậu giận tôi vì tôi đã lỡ hẹn, và để cậu đứng đợi rất lâu, đừng cố gắng mời tôi vào nhà, chỉ vì nể mặt nhau. Nếu như giận tôi, cứ mắng chửi đi, cho tới khi cậu hết giận, thì chúng ta lại như cũ... được không?

Chi một mạch nói thẳng. Nói hết những gì cô đã chuẩn bị suốt mấy ngày trời hôm nay. Cô đợi Trúc ở ngoài này cũng khá lâu, cô biết được sự mong ngóng chờ đợi trong Trúc, cũng hiểu được cái lạnh mà Trúc đã phải chịu đựng.

- Tôi...ghét nhất là phải chờ đợi một điều gì đó. Tôi cũng ghét... khi lời nói của mình bị khinh thường và quên lãng. Cậu về đi, đừng đứng ở đó, lạnh lẽo lắm. Nếu những gì cậu muốn nói chỉ có vậy, thì cậu về đi. Tôi nghe xong rồi! – Trúc lạnh lùng đáp trả, rồi có ý định quay lưng đi.

- Vậy là tình bạn của tôi với cậu chỉ có vậy thôi sao? Sau từng ấy thời gian? – Chi gan cố hỏi thêm lần nữa.

- Nó đã hết, từ khi cậu bỏ mặc tôi ở đó...

Trúc vẫn tiếp tục lạnh lùng, liền đóng cửa lại, và đi vào trong nhà. Trúc nghe được tiếng Chi cố nén đi nước mắt, nhưng Trúc vẫn gan lì, đi thẳng và không ngoái đầu lại. Đối với Chi, đây là lần đầu tiên Chi có cảm giác mình bị tổn thương và cảm thấy tội lỗi khi mình làm tổn thương một ai đó. Cô muốn hỏi Trúc, có phải Trúc đã buồn và thất vọng hay không, nhưng xem ra... Trúc không muốn nói chuyện với mình nữa. Hà Nội hôm nay...có vẻ cô đơn quá!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Tiếng nhạc chuông reo lên ngay từ sáng sớm, tiếng chuông này không phải tiếng chuông báo thức mà Trúc cài đặt, đây là tiếng điện thoại của người gọi tới. Hôm nay là chủ nhật, Trúc muốn mình làm biếng một tẹo, muốn được ngủ muộn nữa. Thế nhưng ai đã đánh thức Trúc từ sáng sớm thế này?

Trúc lồm cồm bò dậy, vớ tay lấy điện thoại, không buồn nhìn coi ai đang gọi tới, gạt tay nghe máy.

“Alo?”, giọng Trúc ngái ngủ.

“Trúc, tao với Ngọc đợi mày được 30 phút rồi đấy. Mày quen chúng ta hẹn nhau à?”, là giọng của Nhật Minh.

Nghe thấy Nhật Minh nhắc, Trúc mở to mắt. Đúng là hôm qua hẹn nhau sáng chủ nhật gặp mặt đi uống cafe một chút. Vậy mà Trúc quá hẹn mất 30 phút rồi.

“À rồi, xin lỗi nha, giờ tao tới liền!”...

Trúc trả lời, vội vàng làm vệ sinh cá nhân, rồi chạy tới điểm hẹn với Ngọc và Nhật Minh. Khi Trúc đi tới nơi, có cả Lan đang ngồi ở đây nữa. Lớp học từ ngày tốt nghiệp cấp 3 giờ chỉ còn từng ấy người hay đi chơi với nhau. Muốn gặp cả lớp, thật sự hơi khó.

- Trúc làm gì mà dậy muộn thế? Không có lớp dạy thêm ngày hôm nay sao? - Lan nhìn thấy Trúc tới, liền hỏi han.

- Hôm qua đi khám bệnh, sợ mệt nên cho học sinh nghỉ thôi bà... với cả, học sinh cấp 2 không có nhu cầu học Hóa nhiều, vài lớp nhỏ thôi, không khiến Trúc bận lắm! - Trúc nhún vai.

Trúc tốt nghiệp đại học sư phạm Hà Nội 1. Mà Trúc cũng chỉ dạy thêm cho các lớp cấp 3, dạy lâu ngày rồi cũng có tiếng. Chứ môn Hóa ở cấp 2 thực sự không được đề cao cho lắm. Chỉ có những lớp nhỏ lẻ của các em học sinh lớp 8, lớp 9. Lịch dạy không còn bận bịu như trong năm nữa vì đang là kì nghỉ hè.

- À lịch kiểm tra định kì hả? - Lan nhớ tới Trúc chỉ có một bên thân, chắc chắn đi kiểm tra vì lý do này. Cả Lan, Ngọc, Minh đều biết vì sao Trúc chỉ còn một bên thân, chỉ trừ một người không có mặt ở đây.

- Ủ, thỉnh thoảng cũng hơi mệt... - Trúc cũng tâm sự thật với bạn.

Nhưng...vì sao Trúc chỉ còn một bên thân?

1999...

Một thời gian dài không chơi với nhau nữa, giữa Trúc và Chi đã có khoảng cách với nhau rất lớn. Thời gian dài với Trúc và Chi thôi, nhưng với người xung quanh, có lẽ là vài tháng. Chi đã rất buồn, chưa có người bạn nào khiến cô buồn và day dứt như Trúc. Chi vì vô tình, cô đã đánh mất một người bạn vô cùng tốt với mình.

Chi từng nghĩ ngợi rất nhiều, nghĩ mọi cách, làm thế nào để mình có thể xin lỗi và làm bạn với Trúc được như xưa. Nhưng hình như cả hai đứa đều có một cuộc sống mới rồi. Chi và Phong, đã đi tới ngưỡng gọi là “người yêu”, Chi không hề hay biết, đáng nhẽ, Trúc sẽ không làm ngo Chi quá lâu nếu không có sự xuất hiện của Phong. Với Trúc, chuyện Chi có người yêu là điều thường tình. Trúc không bắt ép Chi phải đứng giữa sự lựa chọn giữa Trúc và người yêu, hành động đó vô cùng ích kỷ, và Trúc không hề thích làm như vậy.

- Đây Trúc, Trúc với Chi không có ý định làm lành à? - Ngọc hỏi Trúc ở trong giờ thể dục, Ngọc thấy Trúc có vẻ trầm tính hơn từ ngày không làm bạn với Chi, cả Chi cũng vậy. Không khí vô cùng căng thẳng và khó xử khi muốn cả nhóm đi chơi.- Trúc chưa biết... - Trúc trả lời trống không, vì cũng không biết khi nào Chi mới chia tay người kia, nếu chia tay thì sẽ dễ dàng hơn vì tình cảm trong Trúc không thể nói ngừng là ngừng ngay được, cũng cần có thời gian để xóa nó đi.

- Chi nó buồn lắm, nhiều lần, nó đã khóc đấy! - Ngọc hiểu rõ Trúc, cả Ngọc và Minh hiểu rõ sự lúng lúng ở Trúc, chẳng qua, cả hai đều bướng bỉnh, và sự lúng lúng không kiểm soát của Trúc không tiện để nói ra.

- Chi có anh Phong bên cạnh đấy thôi. Minh chẳng có ai, mình mới buồn chứ! - Trúc phân bì lại.

- Đồ trẻ con, Trúc có mình với Lan. Minh còn ít đấy, Lan nó suốt ngày đi cùng với Trúc còn gì... đôi khi Chi tự tách nhóm ra cũng vì lý do đó đấy! Nghe mình đi, chủ động, ra làm hòa? Nó cũng đến nhà Trúc, nói hết...

Ngọc chưa nói hết câu, thì cả lớp hét âm ỉ lên. Trúc và Ngọc quay lưng lại, thì nhìn thấy Chi đang nằm ngất ở ngay sân tập thể dục của trường. Thầy giáo khẩn trương gọi ban giám hiệu cùng y tá của trường, nhưng Chi chảy nhiều mồ hôi quá, và tay lại run nữa, nên nhà trường nhanh chóng gọi xe cấp cứu...

Trúc chẳng cần biết mọi người đang làm gì, ngay lập tức gọi taxi và bám theo xe cấp cứu.

Lúc này mẹ Chi chưa tới, mà bệnh viện cần người nhà bệnh nhân để báo thông tin, may mà có thầy chủ nhiệm đi kèm, nên bác sĩ nói, Chi bị suy thận nặng. Đã tiêm thuốc cho Chi rồi, và đợi người nhà tới xem xét đồng ý làm phẫu thuật. Nghe tới bệnh suy thận, Trúc biết chắc, Chi chỉ có nước chạy thận nhân tạo hoặc làm phẫu thuật. Thế nhưng ở Việt Nam thời này đã phát triển tới đa công nghệ chạy thận nhân tạo chưa? Những thủ thuật ấy, Trúc chỉ mới nhìn thấy trên sách vở và đời thực của Florida. Còn Việt Nam thì...chưa!

- Bệnh nhân tỉnh rồi, các vị muốn vào thăm thì vào nhanh chóng, chỉ được 20 phút cho mỗi lần thăm nuôi nhé?

Bác sĩ nói rồi bỏ đi. Ở bệnh viện, chỉ có mỗi thầy chủ nhiệm là leo lên xe cứu thương đi cùng. Còn mỗi Trúc, bắt taxi đi theo. Tới cả thầy chủ nhiệm cũng chưa bao giờ biết tới chuyện đi taxi cả một chặng đường dài như thế, nhiều khi thầy tự hỏi rốt cuộc Trúc luôn mang theo trong người bao nhiêu tiền vậy?

- Trúc, thầy sẽ đợi ở đây gặp mẹ Chi. Em vào nói chuyện với bạn cho bạn đỡ buồn, nhé? - Thầy dặn dò Trúc cẩn thận vì thầy còn bạn ở ngoài này làm thủ tục hộ cho mẹ Chi nữa.

Trúc gật đầu dạ vâng, rồi cũng đi vào phòng bệnh. Trúc nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Chi...

- Ha, giờ tới cười vào mặt tôi à? - Chi nhìn thấy Trúc ngồi bên cạnh mình, liền nở một nụ cười. Tuy đau đớn và niềm vui xen lẫn lộn, nhưng Chi phân biệt được đâu là cảm xúc của mình ở thời điểm hiện tại

- Tôi ghét bệnh viện, cậu đừng tới đây được không? - Trúc mặc kệ những gì Chi đang nói, quay sang vớ lấy cái khăn trắng, lau đi mồ hôi đang vã ra trên trán Chi.

- Tôi nghe rồi, tôi bị suy thận. Làm sao mà không đến được...! - Chi cảm thấy Trúc đang nói những điều nực cười.

- Cậu sẽ khỏi, tin tôi đi!

Trúc có một suy nghĩ gì đó trong đầu, tới cả Trúc không tin được mình sẽ can đảm làm điều này vì Chi. Trúc chưa từng nghĩ, mình sẽ trao cho ai đó một phần cơ thể của mình. Trúc không muốn, Chi rời khỏi thế giới này giống như Emily từng rời bỏ Trúc. Điều này không khác Trúc lại bị xé cắt tim gan một lần nữa.

Ngay lúc này Trúc đang nắm tay Chi, Chi cũng nhìn thấy bàn tay cậu ta run rẩy như thế nào.

- Không phải cậu giận tôi lắm sao? Sao lại chạy tới đây đầu tiên khi tôi bị bệnh? - Chi biết Trúc không có khả năng giận mình lâu, chỉ có điều, giận lâu như thế này là do cậu ta buồn bực. Cậu ta chạy tới đây đầu tiên trong những người mà Chi từng tiếp xúc. Chứng tỏ, Trúc vẫn luôn tốt với Chi nhất.

- Tôi hết giận lâu rồi, tôi luôn muốn nói làm lành với cậu, nhưng tôi xin lỗi, vì tôi kiêu ngạo quá. Tôi chỉ mong cậu khỏe lại thôi, tôi hi vọng khi cậu khỏe lại, chúng ta sẽ sớm làm bạn! Được không? - Trúc nói một cách ngu ngốc.

Chi dợ ngón tay út lên một cách yếu ớt, Trúc hiểu, đó là một lời hứa, và Trúc đã ngoắc tay với Chi. Trúc nghe thấy tiếng mẹ Chi ở bên ngoài, nên cũng đi ra ngoài để mẹ Chi vào thăm Chi. Trúc không muốn làm phiền, và cũng còn một dự định khác cần phải ra ngoài.

Trúc nhìn lên sơ đồ bệnh viện, tìm tới phòng xin đăng ký hiến nội tạng.

- Cháu có chắc gia đình cháu sẽ không làm loạn lên không? Đừng suy nghĩ vội vàng, rồi lại hối tiếc...

Bác sĩ trực ban tại đây đã đôi co với Trúc hơn một giờ đồng hồ về việc nên hay không nên hiến thận trong khi đợi mẹ Trúc tới. Trúc vẫn lì lợm như vậy, cho tới khi mẹ Trúc tới, bác sĩ vẫn tiếp tục khuyên nhủ mẹ Trúc nên suy nghĩ kỹ, thường thì người ta chỉ hiến thận gia đình, hoặc... người đó sắp qua đời rồi mới hiến thận. Trúc đang còn mạnh khỏe, Trúc không có quan hệ gia đình với Chi. Nhưng Trúc vẫn ngoan cố về việc hiến thận vô điều kiện cho bệnh nhân Nguyễn Thùy Chi đang nằm trong phòng bệnh nguy cấp.

- Trúc, mẹ nghĩ con nên để bạn tìm trong ngân hàng nội tạng, chịu đựng chữa bệnh một thời gian rồi đợi có một quả thận khác...? - Mẹ Trúc tìm cách ngăn cản con mình.

Có người mẹ nào vui vẻ nổi khi con mình làm việc thiện, thế nhưng đó là việc mổ xẻ cơ thể và cho đi một phần cơ thể mà bà mang nặng đẻ đau? Không, mẹ Trúc đương nhiên là không muốn điều này.

- Bạn ấy đã nặng rồi, gia đình bạn ấy không đủ khả năng kéo dài việc chữa trị đâu...

Trúc vẫn ngoan cố cho tới cùng. Hiện tại đầu óc Trúc không nghĩ ngợi gì được nhiều, chỉ biết mỗi việc làm sao Chi khỏi bệnh thôi.

- Mẹ có thể giúp đỡ gia đình bạn ấy, sau này có rồi trả mẹ cũng được, con nên suy nghĩ theo chiều hướng tích cực một chút!

Mẹ Trúc vẫn kiên nhẫn khuyên nhủ con mình. Bà không thể cương quyết với Trúc. Nếu cương quyết ngay lúc này, bà sẽ không quyền lực với lời nói của mình nữa. Vì bà tin chắc rằng con mình sẽ không bao giờ muốn nói chuyện với mình sau khi chuyện này diễn ra...

- Chuyện này, sẽ giống như việc Emily... lúc đó, con sẽ không còn là con nữa!

Trúc nói thẳng thật với mẹ mình. "Emily?" Mẹ Trúc hiểu con mình đang nói gì. Con bé Emily ấy, đã khiến Trúc bị tự kỉ một thời gian dài. Trúc không hề muốn giao tiếp với ai, kể cả khi đó là người trong gia đình mình. Chính vì vậy, gia đình cho Trúc về Việt Nam để thay đổi môi trường, tìm tới một nơi nào đó cho Trúc có thể quên đi con bé ấy. Cho tới khi về đây, lại một sự việc tương tự thúc ép bà lựa chọn,

- Thôi được rồi, bác sĩ, anh làm thủ tục cho nó...

Bà đau đầu nói, cảm thấy ruột gan mình đau như cắt. Nhìn con mình bị ốm xề, bà thực sự rất đau lòng. Bà quay sang nhìn xem bác sĩ làm thủ tục như thế nào, sau đó, bà tiếp tục đề nghị về việc sẽ trợ giúp như một nhà hảo tâm. Nhân dịp này, bà muốn củng cố hăng bảo hiểm của công ty bà.

Mẹ Chi biết là Trúc đã đăng kí hiến thận, nhưng bà và mọi người, trong đó có cả Trúc thống nhất rằng Chi chỉ nên biết đó là một quả thận được hiến tặng tình cờ trong ngân hàng nội tạng. Mọi người đều đồng ý không đề cho Chi biết chuyện này!

... hiện tại...

- Sao, hôm nay hẹn mình có chuyện gì vậy? - Trúc vui vẻ nhâm nhi ngụm cà phê vì chưa ăn sáng. Chi nên uống từ từ, Trúc sợ con đau dạ dày hành hạ mình, cũng vì người như Trúc phải kiêng nhưng món đồ có chất kích thích cao.

- Nghe nói Trúc đang chủ nhiệm lớp chọn hả? - Ngọc cũng hiểu tính Trúc vô cùng thẳng thắn, thế nên cũng đi thẳng vào vấn đề mà không vòng vo suy nghĩ.

Trúc biết khi nhắc tới chuyện này, 100% sẽ là nhờ vả. Nhưng nếu là Ngọc và Lan nhờ vả, thì chuyện này không thành vấn đề.

- Làm sao, trường hợp nào thế? - Trúc hỏi đều lại Ngọc.

Ngọc nhanh chóng mở túi xách, lấy ra một tập hồ sơ được bọc trong một cặp nilong trắng. Sau đó đưa cho Trúc, ánh mắt lo ngại nhìn Lan. Trong khi đó, Lan vẫn phải cố gắng tỏ ra an tâm cho Ngọc khỏi lo lắng.

- Đinh Hoàng Linh? Đề xem nào...

Trúc đọc hết thông tin của học sinh, xem cả thành tích học tập của học sinh. Có vẻ ổn đấy, ngay từ nhỏ đã có năng khiếu về tự nhiên rồi. Nhưng bây giờ cũng chỉ mới lên cấp hai, sao phải làm quá việc có học lớp chọn hay không nhỉ? Nếu Ngọc đã nhờ vả thì...

Trúc nhìn thấy điều gì đó lạ thường. Khi nhìn thấy chân lông mày của Trúc nhướn lên, Ngọc liền giải thích ngay lập tức.

- Đừng nghĩ nó là con của người ấy... cứ nghĩ nó là cháu gái mình là được. Trẻ con không có lỗi mà Trúc! - Ngọc nhanh miệng nói.

Trúc bỗng nhiên im lặng một hồi thật lâu, không thể tiếp tục trò chuyện với mọi người như trước được nữa. Đây là con của Chi với Phong. Nhanh thật đấy, mới đó đây mà con bé cũng được 13 tuổi rồi. Nhưng 13 tuổi, tuổi này thì đã đi học cấp 2 rồi chứ?

- Nó chuyển trường à? - Trúc nhìn vào cuốn học bạ phía sau cùng. Đúng là đã học ở một trường khác.

- Ủ, năm nay bắt đầu tiếp xúc với môn Hóa, Ngọc nghĩ cho nó học với Trúc là ổn nhất. Cái Chi nó định cho chuyển trường, nhưng nó bận bịu bán hàng, mình lo giúp nó. Trúc, Trúc đồng ý nhận trường hợp này về lớp nhé? Con bé rất ngoan, lại có chí học tập nữa... Ngọc tiếp tục nài nỉ. Vì là chỗ thân quen, nên Ngọc hoàn toàn tin tưởng ở Trúc.

- Trường Trúc còn 2 lớp chọn nữa, phù hợp với con bé mà? - Trúc vẫn chưa nói sẽ đồng ý hay không. Nhưng trước tiên cứ tìm cách đẩy đi cái đã. Để mà gặp mặt lại, thì thật là khó xử. Lớp có hội nhóm gì, là Trúc từ chối không đi vì ngại gặp Chi. Trong khi đó, Chi cũng từ chối không đi... vì ngại gặp Trúc!

- Trúc, tại này tin tưởng mày mới nhờ vả mày chứ. Không thì cho con bé học đại một lớp nào đó cho xong rồi. Mày ích kỉ thế? - Nhật Minh cũng phải can dự vào chuyện này khi thấy Trúc liên miện từ chối.

Bị bạn bè đã kích, cuối cùng Trúc buộc phải nhận. Nhưng Trúc tin rằng trong lòng mình vẫn còn gì đó vương vấn không thể quên sau từng ấy năm.

Sau khi hiến thận cho Chi, đúng là Trúc và Chi có một khoảng thời gian làm bạn vô cùng tuyệt vời. Từng lời hứa được đưa ra, cùng nhau vun đắp tình bạn bè bị bỏ hững đi một thời gian. Thế nhưng mọi thứ tối đen như mực, đối với cả Chi và Trúc.

Chi đi chơi cùng Phong, chỉ một lần hẹn hò khi Phong đậu đại học, đã cướp đi cả tuổi thanh xuân của Chi. Chi là một đứa con gái đại dột và ngốc nghếch khi tin vào câu nói "Anh sẽ chỉ nắm tay" củ rich của đám con trai ấy.

Trúc là người đầu tiên biết chuyện Chi có thai. Khi đó, Chi mới bước chân sang lớp 11 chưa được bao lâu, Chi phải đối diện với từng lời dị nghị của mọi người. Trúc đáng nhẽ đã ở bên Chi lúc đó nhưng không thể vì Chi tự động im lặng với Trúc khi Chi buộc phải lập gia đình, còn Phong, anh ta không phải là người đầu tiên biết chuyện Chi mang thai.

... 1999...

Trúc đang tưới cây ở trong vườn, nghe chú giúp việc nói có bạn tới tìm, Trúc chạy ra cửa xem sao. Trúc nhìn thấy Chi, liền hào hứng mở cửa. Không

biết hôm nay có chuyện gì mà Chi tới tận nhà Trúc.

- Mình lên phòng Trúc nói chuyện riêng được không? – Trông Chi rất hoảng hốt.

- Ủ, đi thôi!

Trúc cũng không biết chuyện gì đang diễn ra, thấy Chi yêu cầu gì liền nghe theo như thế. Trúc bảo chú giúp việc đóng cửa dùm mình, rồi cả hai đi lên phòng Trúc.

Chi vừa lên tới phòng Trúc, liền gục mặt xuống và khóc.

- Chi sao vậy? Có vấn đề gì à? – Trúc hoảng hốt ngồi bên cạnh Chi, cố gắng dỗ nịnh và gỡ mặt Chi khỏi đầu gối để biết sự tình như thế nào.

- Trúc... hiện tại Trúc có tiền không? Có thể cho Chi mượn được không? Chi hứa Chi sẽ trả đủ... – Chi vội vã nói, vừa nói nước mắt vừa rơi lã chã.

- Tiền thì có, Chi muốn mượn bao nhiêu Trúc cũng cho. Nhưng Trúc có được biết lý do không?

Trúc nói hết câu, Chi liền ôm chặt Trúc, ôm chặt tới độ Chi thả lỏng thân thể, đè sức nặng lên người Trúc khiến Trúc ra sàn nhà. Chi không nói gì, vẫn khóc nức lên.

- Chi gặp chuyện gì vậy? Ai bắt nạt Chi à? – Trúc lo lắng hơn bao giờ hết.

- Chi có thai rồi! Chi nói bốn chữ ấy khiến thân thể Trúc rụng rời. Chi kể lại lý do vì sao mình lại có thai. Là do bữa tiệc liên hoan mừng Phong đậu đại học, Chi có ở lại dọn dẹp giúp anh ta, và cuối cùng thì...

- Hóa ra, suốt thời gian đó cậu và anh ta vẫn yêu nhau sao?

Trúc có phần tức giận, không kiềm chế được lời nói của chính mình. Trúc không quan tâm tông giọng mình đã cao tới cỡ nào, chỉ biết hiện tại chính Trúc cũng không giữ được bình tĩnh nữa.

- Mình... mình không yêu anh ta! – Chi cố gắng biện minh một cách vô vọng

Chính Chi cũng thấy nực cười khi mình giải thích như thế này với Trúc. Không hề yêu anh ta, nhưng lại lên giường với anh ta sao? Thật là nhục nhã, thứ chuyện ấy, sao có thể xảy ra được chứ!

- Chi đừng nói nữa, Chi nghĩ gì về việc bỏ đi một đứa trẻ? Mà có chắc, Chi đang mang bầu không? – Trúc giận dữ quát lại Chi.

- Chi nói thật, Chi không hề yêu anh ta... Chi trễ kì hơn 2 tháng rồi...

Chi vẫn khóc nức nở. Cho tới cuối cùng, người biết về sự hiện diện của đứa trẻ này đầu tiên là Trúc, chứ không phải là Phong. Nhưng Trúc... đâu có liên quan gì tới đứa trẻ này. Sao cái tin linh thiêng ấy phải thông báo cho Trúc làm gì?

- Không hề yêu? Chi đừng chủ đề đó đi. Chi yêu ai Trúc không quan tâm đâu...

Trúc nói dối giỏi lắm. Trúc nói miệng vậy thôi, nhưng Trúc chưa bao giờ muốn Chi yêu ai khác, nhưng thực tế, Trúc cũng không đủ can đảm để nói tình cảm của mình. Trúc chỉ muốn giữ mối quan hệ thân thiết với Chi, được ở bên Chi khi cần thiết...

- Chi thề đấy, ngày trước, Chi thầm thích anh ta thật. Cho tới khi gặp Trúc, thứ tình cảm ấy không còn nữa! Chi yêu anh ta, chỉ muốn Trúc ghen khi Trúc giận Chi thôi, khi chúng mình làm lành, anh ta nói Chi lợi dụng anh ta này nọ, nên Chi...

Chi cố gắng giải thích. Trúc không có thái độ gì đáp trả người con gái đang nằm hằn vào lòng Trúc. Vì đơn giản bây giờ Trúc không tin nữa. Dù Chi đang khóc rất thật, đó chính là suy nghĩ thật sự của Chi, nhưng không lấy đi một chút phần trăm nào sự tin tưởng ở Trúc.

- Chi về nói với gia đình đi, Trúc không thể giúp Chi phá bỏ cái thai ấy được đâu...

Trúc thẳng thắn nói với Chi, rằng Trúc không muốn giúp, không muốn Chi phải chịu đựng nỗi ám ảnh của một người mẹ vô trách nhiệm có thai khi chưa đủ tuổi.

Trúc muốn nói với Chi rằng, Chi đừng bỏ đứa bé ấy đi, cứ ở một mình như vậy, và Trúc... có thể ở bên Chi và cùng chăm sóc đứa bé ấy. Nhưng lời nói đó, có quá nhục nhã không? Khi mà Trúc cũng là con gái?

... hiện tại...

Chính vì ngày đó không giúp Chi, Chi buộc phải lập gia đình với Phong một cách thật bất đắc dĩ, từ đó, cả hai người không có dấu hiệu gì là sẽ liên lạc lại với nhau.

Chính Trúc cũng không biết Chi ly dị chồng mình chỉ sau vài năm kết hôn. Vì không bằng cấp, nên Chi phải lam lũ kiếm tiền nuôi con nhỏ. Thấm thoát như thế mà cũng 13 năm rồi. Và bây giờ trong tay Trúc lại là giấy tờ thông tin về con gái Trúc. Đứa bé tên Hoàng Linh này lại có vẻ có hứng thú với các

môn tự nhiên...- Minh sẽ đồng ý, nhưng không có sự ưu ái nào đâu nhé! – Trúc lạnh nhạt đồng ý lời đề nghị của Ngọc.

Ngọc khẽ thở dài một chút, biết là Trúc nói miệt lạnh nhạt như vậy, nhưng trong tâm Trúc không bao giờ làm như vậy.

- Mọi chuyện cứ như vậy đi, Trúc, Trúc có tính... hôm nào đó đi chơi cùng cả nhóm không? Cả nhóm đông đủ ấy! – Lan hỏi khéo.

Ý của Lan ở đây, cả nhóm đông đủ có nghĩa là Chi nữa. Nhưng về mặt của Trúc như thể một thiết bị tự động vậy. Trúc chỉ cần nghe tới Chi, là bắt đầu có thái độ căm ghét hoặc giận dữ. Nhưng trong lòng Trúc, Trúc hiểu mình cố làm vậy, để che bớt đi sự đau lòng và nỗi nhớ.

- Không... nếu xong rồi Trúc về trước nha? Trúc chưa có ăn sáng! Bụng đói meo..

Trúc nói rồi kiểm soát bỏ về thật. Ngọc và mọi người hiểu, những năm tháng ấy Trúc đã đau khổ và khóc rất nhiều. Nhưng họ đã ở bên và xoa dịu nỗi đau cho Trúc. Họ là những người đầu tiên Trúc mở lòng về cô gái tên là Emily, một cô gái đã rời xa thế giới này hơn 17 năm. Và một cô gái nữa, tên là Nguyễn Thùy Chi.

Họ vô cùng thương Trúc khi biết Trúc đã hiến một bên thận của mình cho Chi, đồng nghĩa với việc đó, là sức khỏe của Trúc sẽ yếu đi. Nhưng họ đã đồng ý với Trúc, vĩnh viễn không nói chuyện này cho Chi biết. Bởi vì khi Chi biết trong cơ thể Chi có một phần là của Trúc, là nhờ phần cơ thể đó, mà Chi mới có cơ hội sống sót, thì Chi đối với Trúc sẽ là ơn huệ, sẽ không còn tình bạn vĩnh cửu nữa. Vậy mà chuyện này chưa kịp tiết lộ, thì đứa bé trong bụng Chi đã làm tình bạn đẹp để ấy chết dần, chết mòn.

- Hai đứa này có xu hướng thích làm khổ nhau ghê... tao nghe nói, thằng Phong bỏ cái Chi vì cái Chi không có yêu thằng này... lấy nhau về mà không có chăn gối gì thì thằng đàn ông chịu sao nổi? – Minh kể cho Lan nghe.

- Là tao, tao cũng thế, do ông Phong ấy hại Chi, chứ có phải Chi là loại lăng lợ gì đâu, tự nhiên ra đường lại bị người ta bàn tán, trông Chi tội nghiệp quá!
– Nghĩ tới Chi là Lan lại đau lòng rồi, không cần biết tới cái việc vợ chồng Chi bỏ nhau do chung chăn chung gối hay không.

- Có lẽ Chi là Emily thứ hai của Trúc! - Ngọc khẽ thở dài.

Một Emily đã rời khỏi thế giới này khiến trái tim Trúc tan vỡ. Và một Thùy Chi, khiến Trúc mất niềm tin vào tình yêu, và tin rằng mình sẽ không bao giờ có hạnh phúc.

Khi Trúc 13 tuổi, bằng con của Chi hiện tại, Trúc đã bị bạn bè bắt nạt vì Trúc là người Việt Nam, là người không cùng chủng tộc với một đất nước tự xưng là Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ. Emily Evans, một cô bạn cùng lớp, đã tặng Trúc một que kem, và cả hai cùng làm bạn với nhau, cùng tâm sự ở cái xích đu của trường.

Emily Evans, một cô gái gốc Do Thái. Emily học rất giỏi, là người dạy cho Trúc tất cả những gì cô bé này biết về môn Hóa Học. Nhưng rồi một buổi sớm Trúc tỉnh giấc, trường đặc cách cho phép riêng mình lớp Trúc nghỉ học, để đi dự đám tang của một học sinh mắc chứng bệnh ung thư vòm họng vừa qua đời có tên là Emily Evans. Ở đám tang, Trúc không khóc, không thể khóc chứ không phải không muốn khóc. Để rồi Trúc khóc ròng rã một thời gian khá dài. Điều khiến Trúc đau đớn nhất, là Emily đã để lại cho Trúc một bức thư khi cô bé cảm thấy mình có thể sẽ rời đi, rằng Emily đã cảm mến Trúc từ ngày họ còn bé, học chung lớp tiểu học. Cho tới ngày Emily biết mình bị ung thư vòm họng giai đoạn cuối, Emily quyết định sẽ dành thời gian đó cho Trúc, rồi cô đã vĩnh viễn rời đi... Trúc cắm đầu vào học Hóa, cắm đầu vào phòng thí nghiệm Hóa Học của trường, như một cách giúp Trúc không bao giờ quên về Emily Evans.

15 tuổi, Trúc đặt chân tới Việt Nam, Trúc bị kì thị, vì nhà Trúc quá giàu, vì Trúc có một giới tính khác lạ, và Thùy Chi, chính là Chi đã can đảm nói rằng Trúc không xứng đáng bị nói như thế. Dù là tuổi 15, ở tuổi này, Trúc đủ mạnh mẽ để không bị bắt nạt như ngày trước nữa và không ai bắt nạt nổi Trúc, thế nhưng với sự yếu đuối luôn tồn tại trong chính mình, Trúc thực sự được Chi cứu vớt. Chi đã kéo Trúc khỏi tâm trạng đau khổ ấy, cho tới ngày nhìn thấy Chi ngấm mặt hồ Guom với gương mặt đầm chiêu, Trúc quyết định, mua cho Chi một que kem, giống như cách Emily Evans đã làm với Trúc khi Trúc có nhiều suy nghĩ và tâm trạng!

p/s Emily Evans là tên thần tượng của mình thôi

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Trúc đã sống cô độc như vậy suốt từng ấy thời gian, Trúc vẫn có bạn bè, có gia đình, có tất cả về tiền bạc lẫn sự nghiệp, tất cả đều có, trừ tình yêu!

Trúc cũng đã đến tuổi lập gia đình, nhưng Trúc nghĩ sống một mình như vậy vẫn vui vẻ hơn là hôn nhân ép buộc với một người đó mà gia đình Trúc ủng hộ. Tự Trúc cũng không thể phủ nhận được lòng mình, chính Trúc cũng không thể quên được người xưa.

Đình Hoàng Linh, con bé đã lớn đến tuổi này rồi sao?

Thời gian trôi nhanh quá, hoặc cũng có thể do Trúc vui mình vào công việc, nên Trúc tự ép bản thân mình không được phép để tâm tới. Cho tới độ, người ta đã ly dị chồng, sống như một bà mẹ đơn thân mạnh mẽ nuôi con, mà Trúc cũng không biết.

Về tới nhà, Trúc vẫn nhớ hồ sơ của cô bé Đinh Hoàng Linh ấy. Trúc vẫn nhớ, nhớ mọi điều về cô bé này.

1999...

Đám cưới của Chi thật ảm đạm, gia đình Chi không dám mời nhiều, chỉ có thể mời bạn bè của Chi, người thân trong gia đình, và hàng xóm. Ai mà nghĩ được, một cô bé ngoan ngoãn và hiền lành lại mang bụng bầu 4 tháng rồi phải kết hôn, trong khi chủ rể là Phong, anh ta còn chẳng đoái hoài tới điều này. Hôm tới vui, anh ta say sưa cùng những cô bạn xinh đẹp ngất trời của trường đại học, anh ta chẳng để tâm tới vợ anh ta ngهن nặng như thế nào, tới vui cũng không thể ngồi cùng bạn bè vì không nghĩ được mùi thức ăn, nôn thốc nôn tháo không còn sức để vui chơi nữa.

- Trúc, bạn tới thăm Chi đi, nó yếu lắm, bạn đừng vô tâm như thế! - Ngọc ra ngoài, mượn điện thoại bàn nhà hàng xóm của Chi, gọi điện cho Trúc.

- Ôm à? - Trúc lơ mơ hỏi lại. Là đám cưới Chi, Trúc cũng có thiệp mời, nhưng Trúc không dám tới.

- Phải, Ngọc mượn điện thoại người khác, nên Ngọc chỉ nói tới đây thôi, cậu nên tới đi, đến giờ bọn này phải về rồi! - Ngọc nói rồi cúp điện thoại. Nếu như hôm nay Trúc không tới, Trúc cũng đừng mong tới chuyện Ngọc sẽ nhìn mặt hay nói chuyện với Trúc ở trên lớp. Vốn dĩ Trúc không phải loại máu lạnh như thế, cũng lớn cả rồi, có nhất thiết phải chơi trò trẻ con đấy không?

Trúc nghe thấy Ngọc cúp máy điện thoại, xung quanh thật im lặng. Đám cưới mà, hôm nay là tới vui bên nhà gái, sao có thể im lặng như vậy được? Hay là Ngọc nói thật, nhân vật chính ốm yếu thì vui chơi nổi niềm gì nữa.

Trúc xin phép mẹ từ tẻ, bỏ một bộ đồ ngủ vào balo, nếu cần thì Trúc sẽ ở lại trông rạ hộ cũng được. Nghĩ xem nếu bị ngủ ở ngoài, Trúc nên đem theo những gì để cho bớt chán, rồi bỏ luôn vào balo, cầm theo chút tiền, và đạp xe đến nhà Chi.

Trên đường đi, Trúc không biết Chi muốn ăn gì, hình như món cháo Trúc nghĩ là nó sẽ lành nhất, mà Chi ốm nhén như vậy, ăn chút ngũ cốc vào người cho khỏe. Thế là Trúc mua cháo thật, rồi đạp tới nhà Chi cấp tốc.

- Trúc tới chơi à cháu? Mụn rồi cháu còn tới, không sợ nhà lo lắng sao?

Mẹ Chi cố gắng tỏ ra vui vẻ, Trúc biết. Bà ấy luôn quan tâm tới Trúc, Trúc không biết sự quan tâm ấy là thật lòng hay vì Trúc là con sếp, nhưng Trúc luôn chọn cách yêu quý mẹ Chi vô điều kiện.- Cháu tới chơi với Chi. Chi đâu rồi bác?

Trúc nói một cách bẽn lến. Có lẽ mẹ Chi không biết Chi và Trúc giận nhau lần nữa. Chi giận Trúc vì Trúc không giúp Chi phá bỏ cái thai ấy đi. Nhưng Chi đâu có hiểu thấu hết, những gì Trúc làm là chỉ muốn tốt cho Chi? Chi mà phá bỏ cái thai ấy, vong linh đứa bé có chịu tha thứ cho quãng đời còn lại của Chi không?

- Nó nằm trong phòng, vào chơi đi cháu!

Bác ấy rầu rĩ ra dọn dẹp vỏ bánh kẹo mà bạn bè và khách làm rớt xuống đất. Trúc biết phòng Chi rồi, Trúc thuộc cả từng công tắc điện trong nhà Chi nữa. Phòng Chi, nói cho sang miệng là vậy, nhưng chỉ là một cái gác xép nhỏ, được buông một tấm mền để che khuất có sự riêng tư cho Chi thôi. Còn một phòng nữa để trống, Chi nói đó là phòng của chị gái. Trúc đi vào bếp, đổ cháo ra bát dằng hoàng cho Chi, phòng hờ Chi nôn không ăn được, Trúc mang theo một cái chậu, một cái khăn, và một cốc nước.

Bụng thì đói cồn cào, dù tâm trạng không muốn ăn gì cả nhưng Chi có thể ngửi thấy mùi cháo ở dưới nhà khiến cho bụng cô sôi lên. Nhưng người mang lên, là người dập tắt đi cơn đói cồn cào trong bụng cô.

Chi nhìn thấy Trúc vén tấm mền lên, liền quay mặt vào trong. Cô không muốn nói chuyện với Trúc, cô thực sự giận Trúc.

- Trúc về đi! Tới vui hết rồi! - Chi lạnh lùng nói khi Trúc ngồi xuống bên cạnh cô.

Trúc biết, Chi ốm đau như thế này, nhưng chồng Chi không có mặt ở đây. Khách đến cũng ít, đa phần họ chê bai, trách móc Chi là một đứa con gái hư hỏng. Nhưng sâu xa trong câu chuyện đó, có một nguyên nhân là vì Trúc. Chi muốn cho Trúc ghen, nên liền đồng ý yêu Phong. Chi còn từng hy vọng, một lúc nào đó Trúc sẽ hét lên vì bức mình, sẽ nói thật lòng tình cảm mà Trúc dành cho Chi. Chi và mọi người đã nghĩ ngờ thứ tình cảm đó từ lâu, thế nhưng... cách làm của Chi khiến Trúc thú nhận thì quá sai lầm.

Chi vừa nói dứt lời, liền thấy hai tay Trúc luồn vào lưng mình, một động tác nhẹ nhàng, đỡ Chi ngồi dậy. Một tay Trúc vẫn giữ Chi như thế, tay kia đặt gối cao lên cho Chi tựa.

- Được rồi, hôm nay Trúc mệt lắm. Chi có chửi có đuổi cũng được, ăn giúp Trúc bát cháo này đi...

Trúc ôn nhu nói, Chi nhìn ra được trong ánh mắt Trúc chứa đầy sự kiên nhẫn, dù cô có nặng lời, có dùng mọi cách để chửi rủa, có lẽ hôm nay cô không thể đuổi Trúc về được. Chi vẫn bị yếu mềm bởi những hành động quan tâm từ Trúc.

- Ăn đi, há miệng ra... - Trúc đưa thìa cháo lên gần miệng Chi. Trước đó, Trúc đã thổi nguội bớt.

Chi vẫn không há miệng, may thay, cháo không khiến cô buồn nôn. Chứ không thì dù có định gan lì với Trúc thì cũng phải chịu thua vì cô sẽ nôn ngay lập

tức. Cô đói lắm, sao có thể bắt cô làm trò này mãi được.

- Chi hợp tác một chút, Chi muốn đuổi Trúc về sớm, thì phải ăn đi chứ! - Trúc vẫn kiên nhẫn nói, không một chút thái độ bực mình.

- Trúc... vẫn tiếp tục đối tốt với Chi như thế này sao? - Chi tự nhiên lảng tránh sang vấn đề khác, cũng ngoan ngoãn há miệng ăn một miếng cháo. Gương mặt Trúc giãn ra một chút vì thoải mái khi Chi chịu ăn gì đó. Nhìn mặt Chi hốc hác quá. Trúc vui vẻ hơn, tiếp tục thổi miếng thứ hai, trong đầu suy nghĩ nên trả lời Chi như thế nào.

- Trúc có thực sự yêu Chi không? - Chi vẫn tiếp tục. Tới nước này rồi, chỉ còn một đêm nay nữa thôi, đêm mai là cô phải ở bên nhà chồng rồi. Nếu cô không biết được lòng Trúc hiện tại, cô sẽ tiếc nuối mãi mãi.

Trúc gật đầu, Trúc không thể nói thành lời được. 2 tháng, thỉnh thoảng Trúc vẫn tới thăm Chi, và bị Chi từ chối không mở cửa cho vào nhà. 2 tháng trong lòng Trúc là cả sự tiếc nuối, sự đau khổ. Bị Chi làm ngơ nhiều quá, khi nhận được thiệp mời đám cưới do mẹ Chi gửi, Trúc chọn cách trốn kỹ ở nhà.

- Trúc có yêu Chi? - Chi hỏi lại lần nữa vì cô tin chắc cô đã thấy Trúc gật đầu. Nhưng cô muốn nghe từ lời Trúc nói. Có mất gì nữa đâu, cô mất đi thứ quý giá của con gái, cô mất đi tuổi thanh xuân, với cô, cô chẳng còn gì để mất nữa.

- Trúc luôn yêu thích Chi. Dù cho Chi có làm Trúc giận, dù cho Chi có cố gắng đuổi Trúc đi, thì tình cảm đó chưa bao giờ thay đổi hết. Chi về nhà chồng, đừng nghĩ tới tình cảm của Trúc nữa, Trúc biết Chi buộc phải quên thôi, nhưng Trúc vẫn sẽ giúp Chi, trong mọi tình huống..

Trúc kiên nhẫn nói chứ không vội vã gì cả. Chuyện này Trúc cũng không thể giấu. Hành động của Trúc từ ngày nào tới giờ đã rõ mồn một việc Trúc có yêu thích Chi hay không. Tất cả người ngoài cuộc như Ngọc, như Nhật Minh còn nhìn nhận ra được, Chi đâu phải loại ngốc mà không thể nhìn ra?

- Sao trước đó, Trúc không can đảm nói như thế này? - Chi cầm tay Trúc, đặt bát cháo xuống. Đây là hành động của Chi, chứ không phải của Trúc. Cô đột ngột ôm Trúc vào lòng, rồi ôm chặt hơn nữa. Khi Chi biết mình mang thai đã được hai tháng, người đầu tiên biết chính là Trúc. Người ôm cô vào lòng lúc ấy cũng chỉ có Trúc...

- Trúc không thể nói, không được quyền nói. Xã hội này đâu cho phép những người như Trúc chứ? Trúc vẫn ở bên Chi, quan tâm chăm sóc Chi đây thôi. Chi lấy chồng rồi, mặc kệ chuyện đó, nếu cần Trúc, Trúc vẫn sẵn sàng ở bên Chi! Cái này... thay cho lời xin lỗi được không? - Trúc thom nhẹ lên trán Chi một cái.

Thân thể Chi khẽ rung mình. Hơn một năm trời quen biết, lần đầu tiên, Chi nhận được một nụ hôn ngọt ngào ấm áp như thế, một nụ hôn tuy là chứa đầy tình cảm, nhưng cũng khá là đau đớn cho cả hai. Chi gật đầu, cô đồng ý tha thứ cho Trúc, thời đại này, dù có nói ra hay không nói ra, thì Trúc đã quá khổ vì bị kì thị giới tính rồi. Có lẽ Chi nên hiểu cho Trúc, nên hiểu vì sao Trúc dù yêu, dù thích Chi, nhưng không thể làm gì được. Tất cả, chỉ có thể im lặng và nhìn Chi. Đáng tiếc Chi quá nông nổi, cô chưa từng nghĩ tới việc Trúc vì mặc cảm xã hội, vì xã hội luôn ghét bỏ Trúc mà không dám nói yêu Chi, vì sợ nói rồi chính Chi cũng ghét Trúc, cũng sợ Chi nghĩ Trúc bị bệnh.

- Ăn tiếp đi, đừng nghĩ tới chuyện đau buồn nữa. Đêm nay Trúc ở ngoài trông rạp với bác cho, Chi cứ yên tâm mà ngủ! - Trúc xoa tóc Chi một cái, rồi đẩy Chi thật nhẹ về phía chiếc gối khi này Trúc kê lên cho Chi đỡ mỏi lưng.

- Không ngủ trong này với Chi à? - Chi vẫn để gương mặt buồn tẻ, hỏi han lại Trúc, cô ngoan ngoãn hơn, kiên trì ăn hết bát cháo mà không nôn một tẹo nào.

- Chồng Chi mà thấy, Chi không sợ sao? - Trúc thấy Chi ngoan ngoãn ăn xong, liền nhanh chóng thu dọn bát, đưa nước cho Chi uống.

- Anh ta không tới đâu, đừng lo. Đám cưới này, do mẹ anh ta sắp đặt, anh ta... định chối bỏ đứa con này nữa. Gia đình anh ta quá đáng lắm, nếu sinh ra, làm kết quả ADN mà không đúng họ sẽ kiện Chi...

Chi cười nhếch mép một cái.

- Chi biết nó là con ai, đúng không? - Trúc vỗ về an ủi Chi.

- Chi biết, nhưng Chi nó không phải là con người tạo ra nó, nó là con của người biết quan tâm, chăm sóc mẹ con nó! - Chi vừa nhìn Trúc vừa nói, như thế, ba người, Trúc, Chi và đứa bé trong bụng kia là một gia đình. Dù biết đó là suy nghĩ kì cục, nhưng Trúc lúc này còn quan tâm chăm sóc tới cô nhiều hơn tất cả.

Một người Chi hi vọng anh ta sẽ bỏ những cuộc chơi thành tâm thành ý chăm sóc đứa con đang lớn dần lên, cô không cần tình yêu, chỉ cần anh ta có trách nhiệm thì anh ta không thêm mò mặt tới. Còn một người, luôn tới để hỏi thăm cô, thì bị cô đuổi, phũ phàng tới độ không dám bén mảng tới nữa, trừ phi là cô ốm đau như thế này.

- Có con rồi có khác, ăn nói chín chắn hẳn... - Trúc biết ý Chi đang nói, liền nhẹ nhàng xoa lên bụng Chi.

- Chi đặt tên nó là Hoàng Linh, Đình Hoàng Linh! Ở nhà, Chi sẽ gọi con bé là là Mĩ...

Trúc nghe tới phía sau, suýt nữa sặc nước vì Trúc đang uống dở chai nước ngọt mà mình mang theo trong ba lô.

- Chi đang nói gì thế? Đặt tên con theo thức ăn à? - Trúc hỏi lại.

- Không, Chi biết, cô gái từng đứng ở trong tim Trúc trước Chi là ai. Emily đúng không? Chi xem từ điển, Emily là tượng trưng cho sự chăm chỉ cần cù, và thường gọi là Emmi, tiếng anh đọc ngữ điệu một chút thì từ Mi đó sẽ đọc là Mi mà...!

Chi vui vẻ nói. Cô nghĩ nó khá hài hước, vì cô học kém tiếng Anh, dù Trúc có ở bên dạy kèm như thế nào, Chi chưa từng tiến bộ lên, nghe cô đọc ngữ điệu tiếng anh thì thấy buồn cười thật mà. Sao Trúc lại có vẻ nghiêm túc như vậy chứ?

Chi lo lắng nhìn Trúc một hồi, hay là do mình nó gì đó xúc phạm khiến Trúc bực mình. Chi chỉ muốn giữ Trúc và Chi, cùng đứa bé này có mối liên hệ gì đó đặc biệt. Thế nhưng... sao Trúc không cười giống cô? Bình thường Trúc hay trêu ghẹo chuyện cô đọc tiếng anh lảm mà...

Trúc không nói gì cả, chữ “Emily” ấy khiến Trúc buồn. Một lần nữa đánh dấu trong đời Trúc, Trúc để lỡ mất hai cô gái mà mình thực sự yêu thương.

Trúc chưa bao giờ tự hỏi “Liệu có thực sự sẽ mất, hay còn tương lai khác?”, Trúc chỉ nhìn theo sự thật, theo những gì đang diễn ra. Trúc sống cho hiện tại, tương lai thì Trúc không nghĩ tới. Trúc dướn người lên, nhẹ nhàng đặt vào môi Chi một nụ hôn. Chi là thoáng qua thôi, rồi Trúc dứt ngay lập tức. Chi không còn suy nghĩ tự chủ nữa, cô vươn tay lên tắt đèn đi, và muốn hôn Trúc sâu thêm nữa. Chi được hôn nốt hôm nay thôi, ngày mai lại khác rồi...

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Lớp học trống vắng thật đấy. Bàn học thiếu đi một người, thầy giáo cho phép Trúc lên ngồi cạnh Ngọc. Vị trí này thường bị cướp đi ở giờ ra chơi vì tên Nhật Minh ấy si mê Ngọc, lúc nào cũng kiếm mọi cách để được ngồi cạnh Ngọc.

Trúc ngồi học ở trong lớp, nhưng tâm trí thì đặt ở nhà Chi. Không biết, Chi mang bụng bầu 6 tháng rồi có gặp khó khăn, vất vả gì không. Trúc thường ở bên nhà Chi, chăm sóc Chi mọi buổi chiều vì buổi chiều Chi về nhà mẹ đẻ. Đêm đến, nó lại khác, Chi ở bên nhà chồng. Trúc chưa thấy ai như Chi, mang bầu 6 tháng, mà vẫn gầy lắm, dù Trúc cố gắng thúc ép Chi ăn uống tử tế, nhưng Chi không biết ăn rồi chui tuột vào đâu? Đã qua thời kì ốm nghén rồi...

Giống như thường lệ, tan học, Trúc không la cà cùng đám Ngọc nữa, Trúc nhanh chóng đạp xe về nhà, ăn cơm, Trúc không có thói quen nghỉ trưa, nên trước khi sang nhà Chi, Trúc thường đạp xe xung quanh nhà mình để giết thời gian.

Trong đầu Trúc suốt thời gian tới giờ, luôn tràn ngập những suy nghĩ. Chi luôn mong ngóng Trúc đến chơi với Chi, nếu như Trúc đi chậm vài phút, thì điện thoại con của Trúc sẽ reo lên ầm ỹ, là số điện thoại bàn của nhà Chi. Nhưng... Chi đã là vợ của người ta rồi, tại sao, Trúc vẫn nghĩ, cô gái này không thuộc về ai cả, là một cô gái khiến Trúc có thể làm những điều ngu ngốc, là một cô gái khiến cho Trúc không màng tới người ta nói gì mình, chửi rửa gì mình.

Trúc biết, hàng xóm, bạn bè phần đông nói gì. Họ dành những từ ngữ khó nghe cho Chi, thậm chí còn khó nghe hơn cả việc họ bàn tán về Trúc. Họ muốn nói gì, Trúc cũng không thể quản hết được, việc duy nhất Trúc có thể làm, đó là ở bên Chi, giúp gì được Chi thì Trúc cũng không ngại. Không riêng gì Trúc, Ngọc hay Lan cũng đều bị nói xấu, bị đồn thổi rằng họ chính là nguyên nhân khiến Chi hư hỏng. Dù gì, cả nhiều đây lời lẽ, cả mấy đứa nghe rồi cũng đánh phải cùng nhau vượt qua.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Trúc bị chặn đầu xe đạp.

Trúc biết may là mình phanh kịp, chứ không thì gãy nốt cái tay bên phải. Trúc ngược mắt lên, là Phong, chồng Chi mà.

- Em là bạn cái Chi phải không? Em vào đây anh có chuyện muốn nói!

Anh ta nói giọng rất tử tế, trước đó vài giây, Trúc tưởng anh ta định đánh mình. Nhưng Trúc không biết được rằng mình bị gọi vào để cảnh cáo! Trúc cũng đi vào cùng anh ta. Anh ta lớn hơn Trúc hai tuổi, lại còn là con trai nữa, nên cao lớn hơn Trúc.

- Em có vẻ thân với cái Chi nhỉ? - Phong thấy Trúc đi theo mình vào cái ngõ nhỏ này, cũng chẳng ngại ngừng ai có nghe thấy không, giờ này thì họ đi nghỉ trưa cả rồi.

- Vâng, anh gọi em vào đây có việc gì vậy? - Trúc không ngại, liền hỏi thẳng Phong. Nếu muốn nói chuyện có nhất thiết phải đi vào con ngõ vắng người này không...

- Tại sao mày không cho cái Chi tiền để nó phá cái thai đấy đi? - Phong cũng thẳng thắn vào vấn đề, không kiêng nể gì nói luôn những gì anh ta mới đọc được từ cuốn nhật ký mà Chi hay đem theo, đương nhiên, anh ta đọc được những tình cảm đặc biệt mà Chi dành cho Trúc mà chính Chi cũng tự nhận không thể giải thích được... - Đó là con anh, anh có thể nói như thế à? Thích thì tôi cho thôi, nhưng làm điều đó, đứa bé sẽ đi theo và ám ảnh Chi cả đời...

Trúc không hiểu tại sao anh ta chỉ còn vài tháng nữa là được làm bố, mà Chi còn được bác sĩ khuyên nên để ý thân thể hơn một chút vì thể trạng Chi yếu, sẽ dễ chuyển dạ sinh non. Anh ta không biết những điều này sao? Trông bộ dạng đang đeo cặp sách đi học kia, có lẽ anh ta không quan tâm tới Chi thật.

- Tao chẳng cần biết, mày thừa hiểu tao và nó không đủ khả năng lẫn trách nhiệm nuôi lớn đứa bé đó, đáng nhẽ mày phải dúi cho nó đồng tiền để nó phá cái thai đó đi, rồi mày vô tư mà sở hữu con nhãi đó... nói thật, nó suốt ngày tư tưởng tới mày, cho tới độ tao cũng khó chịu! - Phong dùng những lời lẽ miệt thị Trúc kinh khủng hết sức có thể.

Trúc nghĩ, nếu như không vì Chi, dù Trúc yếu thế hơn thì Trúc cũng muốn gây lộn với Phong khi mà Phong nói những lời lẽ như thế, không một chút tôn trọng Chi! Trúc cố gắng nghiêng rằng không đáp trả lại, nếu như đáp lại, Trúc không biết mình sẽ vượt quá giới hạn như thế nào nữa.

- Sao? Tao nói đúng phải không? Mày và nó yêu nhau còn gì? Trong cái quyền vợ con con nó mang theo người ấy, nó mong mày là gia đình với nó, nó mong mày sẽ ôm đứa con của nó vào lòng, không phải tao!

Phong tiếp tục chửi Trúc, tay thì nhấn vào đầu Trúc thật mạnh, khiến Trúc chân đứng không vững nữa.

- Anh nên coi trọng Chi một chút, dù gì anh và cậu ấy đã kết hôn rồi, đừng trẻ con như vậy nữa!

Trúc không muốn cãi lộn, thậm chí nghe Phong nói, dù không biết đúng hay không, nhưng Trúc không nghĩ anh ta tiểu nhân tới độ sẽ đọc lên nhật ký của Chi. Như vậy... là xấu tính, nhưng những gì anh ta đọc được, lại ảnh hưởng tới Trúc vô cùng. Chi thực sự có viết như vậy vào nhật ký không?

- Nó có coi trọng mày đâu, sao mày phải tôn sùng nó như vậy? Tao gọi mày vào đây, chỉ để khai thông não cho mày thôi! - Phong bỏ tay vào túi quần, không đụng chạm vào người Trúc nữa.

- Anh muốn nói gì?

Trúc cất chiếc balo mình đang đeo sau lưng. Trúc hôm nay mang cho Chi ít sữa, để Chi có thể uống khi cần, nhưng tình trạng này, Trúc cần cất đi, kéo anh ta đựng đồ mình, sữa cũng không còn nữa.

- Mày biết vì sao tao lại như thế không? Tao từng thích nó thật đấy, thích như điên dại và làm mọi cách để nó chú ý tới tao. Lần đầu đi chơi, nó cũng nhìn tao bằng ánh mắt như thể nó đã si mê tao rồi, sau lần đó, sau cả lần nó nhập viện, mọi thứ đã khác...

Phong cay nghiệt nói. Đáng nhẽ ra, gia đình nhỏ của Phong sẽ vô cùng hạnh phúc, vì Phong cũng từng si mê Chi, si mê tới độ chưa bao giờ Phong nghĩ Phong sẽ thích một người con gái nào đó nhiều như thích Chi. Nhưng khi làm mọi cách để tán tỉnh Chi, dù Chi đồng ý yêu mình, nhưng chưa bao giờ Phong cảm thấy Chi thực sự yêu mình. Cho tới khi đọc được những gì Chi viết trong nhật ký, Phong nghĩ những nghi ngờ của mình chưa bao giờ sai. Đáng nhẽ, con nhỏ chuyên trường ấy đừng làm phiền cả hai...

- Sao, mày cũng không nói được gì phải không? Đúng là do mày xen vào, và khi tao hỏi nó, có phải nó thích mày không, mày biết nó nói gì không... nó bảo... "sao em phải yêu loại đồng tính như thế?". Khi nó nói câu đó, tao tin, nhưng khi tao đọc được cuốn nhật ký thì... nó có đủ can đảm để yêu mày đâu... mày đừng bám theo gia đình tao, và mặc kệ bọn tao đi được không? Nói rồi, Phong không nhìn được nữa, và đâm vào mặt Trúc một cái. Đây là cú đâm được Phong dồn hết lực vào, dồn hết sự tức giận mà mình đã nén nhịn bao lâu nay. Phong nghĩ, Trúc xứng đáng bị đâm vì đã phá đi chuyện tình yêu mà Phong không nghĩ sẽ có một ngày nó lại đi tới nước này!

Trúc bị đâm, cảm giác như miệng mình có thể đang nhả ra một chút máu tanh!

Trúc bị đâm mạnh tới độ ngã lăn ra đất, nhưng sao Trúc không thấy đau!

Không lẽ một cú đâm đau như trời giáng đấy của Phong không thể làm đau được Trúc à? Trúc không thấy đau, vì có thứ khác khiến Trúc thấy đau hơn... "Sao em phải yêu loại đồng tính như thế?".

Trúc nằm dài trong ngõ nhỏ ấy, người dân trong ngõ có ra hỏi han, nhưng Trúc không trả lời, chỉ biết nằm dài ở đó và khóc. Trúc cũng không biết mình đang khóc nữa, chỉ biết tâm trạng đang bị dầm mưa bão, không có khả năng ngóc đầu dậy mà sống sót...

Trúc biết, sẽ có một ngày mình phải nhận ra sự thật này, nhưng sao nó lại đau đớn như vậy? Khi mà Trúc không nghĩ được rằng Chi sẽ nói những lời lẽ đó... sao không là một câu từ chối khéo? Chi cần nói hai người đơn giản là bạn thôi, sao lại nói những lời lẽ khiến người ta bị dày vò như vậy?

...

Hôm nay Chi về nhà mẹ, cô vẫn quen thuộc nơi này hơn, vẫn cảm giác như ở nơi này là thế giới của riêng Chi. Đứa con 24 tuần tuổi của cô đang lớn dần lên trong bụng, khiến Chi cảm giác được sự hiện diện của nó... cô nằm trên giường, thỉnh thoảng đưa tay vén tấm mền lên nhìn quanh nhà... cô chờ Trúc qua chơi với mình. Nhưng sao hôm nay Trúc đến muộn quá vậy?

Bình thường, chỉ cần cô về tới nhà mẹ được 20 phút, là i như rằng Trúc có mặt. Hôm thì mang bài vở tới làm, vừa làm vừa bóp chân dùm Chi. Hôm thì mang đồ chơi game cầm tay tới cho Chi, hôm thì báo, hôm thì truyện. Nói chung, Trúc luôn có cách làm Chi thấy bớt nhàm chán hơn mọi người.

Chi tính hỏi mẹ, nhưng cô nhớ ra là mẹ vì yên tâm khi có Trúc ở đây với mình nên đã đi làm rồi. Có lẽ... hôm nay Trúc không qua.

Vài ngày sau, Trúc cũng không tới nữa!

Chi trong lòng cũng nảy sinh lo lắng, cô vẫn nằm ở trên gác xép của mình, vẫn chờ đợi một người mà cô luôn muốn gặp nhất. Cô ngồi dậy, lấy cuốn nhật ký trong túi xách của mình ra. Cô bắt đầu viết lách...

Có tiếng chân chống xe đạp dẹt xuống, Chi nghe được, cô liền vui vẻ nghĩ rằng Trúc sang chơi với mình. Cô nhanh chóng vén tấm màn lên, đi xuống để mở cửa đón người mà cô mong đợi, nhưng thực tế thì không phải... người sang chơi với Chi là Ngọc và Lan. Họ không sang nhiều như Trúc, nhưng chưa bao giờ khiến Chi tự hỏi về tình bạn của mình!

- Bọn tao mang cho mày ít bánh rán này.. mới mua.. nóng quá nhanh lên bỏ vào đĩa...

Lan luôn hấp tấp như vậy khi ôm một bịch bánh rán nóng chạy thẳng vào bếp nhà Chi. Còn Ngọc, Ngọc chỉ chào Chi cho có lệ, rồi cũng nặng nhọc đi vào nhà.

“Rốt cuộc, là sang thăm, hay sang để làm nhau thêm khó xử vậy?”. Chi nghĩ trong bụng, về mặt này của Ngọc, Chi có thể đoán được nhiều điều. Có thể Ngọc đang bức mình với Chi điều gì đó mà chính Lan cũng không biết. Lan vô tư lắm, dù vô tư để không bao giờ nghĩ ngợi nhiều về mọi chuyện như Ngọc hay nghĩ. Chi lặng lẽ đi vào theo cùng hai người bạn của mình.

- Trúc không tới sao? - Lan vừa ăn vừa hỏi.

Nhiều khi, chính Lan là người mở đầu câu chuyện mà không ai muốn nhắc tới mặc cho tâm can thì gào thét muốn hỏi. Ví dụ như Chi, Chi không muốn nhắc tới Trúc, không muốn bị lộ ra rằng Trúc không bèn mảng tới đây như thường lệ, nhưng... trong lòng muốn hỏi hai người bạn, liệu Trúc có đi học đầy đủ không, có đến lớp bình thường, có yên ổn hay không, hoặc...có ốm gì không? Nếu như Trúc ốm, dù bụng Chi to tới cỡ nào thì Chi cũng sẽ đến nhà và chăm sóc Trúc cho bằng được.

Nghe tới Lan hỏi, Chi chỉ biết lắc đầu thay cho câu trả lời.

- Tao tưởng mày biết Trúc đi đâu! - Ngọc không ăn, chỉ biết nhìn xuống mặt đất, không biết nên cảm thán như thế nào!

Ngọc nghe chuyện rồi. Nghe được vài hôm. Có lẽ cũng gọi là 1 tuần. Ngọc chỉ nghe tin Trúc bị Phong đánh, nằm gục ở đường mãi mới chịu về nhà. Và Trúc không tới lớp học nữa. Ngọc có nghe Nhật Minh kể lại, vì Nhật Minh cũng quen Phong, chính vì quen Phong, nên Minh mới không muốn Phong tiếp cận Chi nhưng không thể nói được... và Minh biết lý do vì sao Phong đánh Trúc, biết lý do vì sao Trúc nằm gục ở đường không chịu về.

Minh biết thì Ngọc biết. Chi riêng Ngọc biết thôi, Lan và Chi thì Ngọc không muốn tiết lộ.

- Không, Trúc không tới đây được vài ngày rồi! - Chi cũng không muốn giấu.

- Ừ, chắc tới đây khiến nó buồn! Thôi ăn đi kéo nguội... - Ngọc không biết làm gì hơn ngoài việc giấu đi rằng chính Ngọc cũng giận Chi khi Chi có thể nói lời lẽ như vậy.

Với việc là người đứng giữa, Ngọc không biết nên làm gì, nên giúp họ làm lành giống như lần trước, hay là im lặng tiếp? Mọi quan hệ giữa Trúc và Chi, dù không nói thì Ngọc và Lan cũng biết nó là gì... chỉ có điều, nếu nói ra thì nó không được hay cho lắm!

Chơi vui một hồi lâu, Lan nói Lan bạn phải đi học kèm, nên phải về trước, còn mỗi Ngọc ở lại chơi với Chi đợi mẹ Chi về. Ngọc cũng tính về cùng Lan luôn, để tránh phải khó xử, nhưng Ngọc bị Chi lôi lại.

- Mày nói xem, mày luôn biết mọi điều về Trúc trước tao! Dù là chuyện con con, nhỏ như con kiến, mày luôn đủ thân với Trúc để biết trước tất cả. Và giờ tao muốn biết! - Chi thẳng thắn hơn bao giờ hết. Có lẽ việc mang bầu khiến Chi nóng tính hơn bình thường, và dễ mất tự chủ vô cùng.

Ngọc cũng bất ngờ khi Chi nói những lời như vậy, Ngọc không nghĩ Chi sẽ mất bình tĩnh mà cáu giận chính Ngọc.

- Mày nên xem lại mày.. hi vọng mày biết cái câu “Sao em phải yêu loại đồng tính như thế?” có lực sát thương mạnh tới mức nào. Tao không muốn nói về vấn đề này. Mày đừng làm khó tao. Và... Trúc chẳng bao giờ nói gì với bọn tao cả...

Ngọc cũng khó chịu và gắt lại Chi. Chính ngọc không tin rằng Chi sẽ nói những lời lẽ đó, nhưng thái độ của Chi lúc này khiến Ngọc tin.

“Sao em phải yêu loại đồng tính như thế?... Chi ngấm nghĩ trong đầu...

- Sao mày biết chuyện này? - Chi tiếp tục nóng giận nắm chặt cổ tay Ngọc. Ngọc cảm thấy người nên tức giận là Ngọc chứ không phải Chi. Sao Chi có thể trút cơn giận đó lên Ngọc được? Là Chi sai khi Chi nói những câu nói đó cơ mà.

- Phong đánh Trúc, và kể hết rồi, mày đừng làm bộ mày tốt với Trúc mà Trúc nó không đáp lại. Chi do... mày đặt bản thân mày cao quá, cao tới độ mày cho rằng mày không nên khoe ra rằng Trúc và mày có gì đó với nhau... đúng không? - Ngọc quát. Ngọc nghĩ thật bất công cho cả Ngọc và Lan.

Chi và Trúc giận nhau, họ luôn tìm cách làm lành giúp hai đứa, thế nhưng sau mọi nỗ lực, Chi luôn cho rằng Ngọc cướp đi người bạn thân của Chi.

- Nếu mày không tự trả lời được, tao cũng chịu. Trúc không muốn gặp ai cả, kể cả tao... tao về đây. Tao hi vọng chuyện này không ảnh hưởng tới tao và mày... mẹ mày sắp về rồi đấy... hôm sau bọn tao sang thăm tiếp!

Ngọc nghĩ nếu còn ngồi lại lâu, thì sẽ nảy sinh cãi vã to tiếng. Nếu muốn giữ tình bạn vốn đẹp đẽ ấy, tốt nhất, Ngọc không can dự vào chuyện Trúc và Chi nữa. Kể từ đó... Ngọc thấy Trúc quay lại trường học, và không bao giờ nhắc tới Chi, dù chỉ một từ, một câu nói nào đó. Trúc xem như trong lớp có 40 thành viên, chứ không phải 41 thành viên như trước.

Chương 12

Trúc từ sáng sớm đã có lịch hẹn đi ăn sáng cùng Ngọc, tiện thể, Ngọc đưa bé Linh nhà Chi đi cùng để Trúc làm thủ tục nhập học cho bé Linh. Dù Trúc có không nói, thì Ngọc vẫn có nghe đồn thổi rằng mẹ Trúc từ ngày xưa đã có cổ phần ở trường học này, nếu giờ Trúc mà nói gặp khó khăn trong việc xin chuyển thì đúng là Ngọc sẽ không thêm nói chuyện với Trúc thật sự..

Ngọc qua đưa Linh trước giờ hẹn với Trúc chừng hai mươi phút...

- Mẹ Chi đang làm gì thế con? - Ngọc hỏi Linh từ phía trước.

- Mẹ Chi đang vào thăm bà mẹ à! - Linh đáp lại ngoan ngoãn.

Mẹ Chi bị bệnh cũng được vài năm rồi. Ngày trước, Chi bán hàng ăn vặt cho tụi nhỏ ở một trường học gần nhà. Quán có nước, có chút đồ ăn mới lạ, và cả đồ ăn sáng nữa. Chi chỉ bán mình buổi sáng là đủ tiền hai mẹ con sinh hoạt... thế nhưng từ lúc mẹ Chi bị bệnh, Chi phải bán cả ngày, chiều đến là mở quán bia nhậu, để có thể lo toan mọi thứ. Chi bận quá nhiều việc, nên cũng không thể quan tâm hết việc học hành của Linh được. Nhận thấy ở tầm này, Linh cần học ở một môi trường tốt hơn, nên Ngọc bàn bạc với Chi chuyển Ngọc sẽ lo việc chuyển lớp cho Linh.

Hôm nay do đón Linh đi sớm quá, thế nên Ngọc không biết Chi đi đâu nữa.

- Hôm nay con sẽ gặp cô giáo chủ nhiệm rồi vào lớp học luôn nhé? Không phải lo gì cả, thủ tục nhập học mẹ làm xong hết rồi...

Ngọc dặn dò Linh một cách chu đáo. Con bé cũng dạ vâng ngoan ngoãn, yên phận tới trường mới như lời Ngọc dặn.

Linh biết, mẹ mình bận rộn nhiều việc, không thể nhìn nhận hết được rằng ngôi trường mà Linh đang học thực sự không chất lượng bằng ngôi trường mới này.

Linh ngoan ngoãn chọn cách thấu hiểu cho nỗi vất vả của mẹ mình. Linh không giống như bạn bè khác. Ngay từ nhỏ, Linh đã bị các bác hàng xóm nói những lời không hay về cả hai mẹ con. Có người nói, mẹ Linh bị chồng bỏ vì theo trai, có người lại nói, mẹ Linh bị chồng bỏ vì bài bạc. Mà chính Linh cũng không biết mẹ mình là người tự viết đơn ly hôn. Linh chỉ biết mẹ mình không bao giờ làm sai trái điều gì. Vì ba Linh cũng chưa một lần hỏi thăm lại đứa con gái này trừ phi là bà nội nó tới. Chưa bao giờ... có một lời hỏi thăm như hai cha con thực sự.

- Mẹ, con chỉ sợ lớp mới... - Linh cũng lo nghĩ, không biết lớp mới họ có biết tới quá khứ của mẹ mình không. Giả dụ như có ai biết tới, thì Linh chỉ có cách chịu đựng và nhẫn nhịn, rồi cố gắng học tập thật tốt để họ thấy Chi là một người biết dạy con cái.

Ngọc hiểu những gì mà con bé 13 tuổi đang nói tới. 13 tuổi, Linh cũng đủ lớn để nhận biết được những gì mà Chi phải chịu đựng. Vì chưa có con, mà kể cả khi có con rồi, Ngọc cũng sẽ xem Linh như một đứa con bé bỏng của mình.

- Con yên tâm. Ở đó sẽ không có bất kì ai bắt nạt được con hết. Đứa nhóc hỗn láo nào có muốn gây sự với con cũng không được đâu. Ở đó... có gián điệp riêng của mẹ rồi!

Ngọc nói vậy cho Linh an tâm. Cũng không muốn nói ra rằng cô có người quen, là bạn thân, là người có mối quan hệ đặc biệt với con bé. Ngọc biết, Trúc luôn đề tâm tới bé Linh. Biểu hiện của Trúc lộ rõ khi Ngọc phát hiện ra ngày đó, Trúc đã lên lút tới nhìn Chi khi Chi mới. Chi phải đề mờ, vì không đủ sức sinh thường. Ngày đó, Ngọc cũng phát hiện ra một sự thật thú vị. Hằng bảo hiểm luôn luôn tài trợ cho chi phí đẻ mổ, chi phí bệnh viện, tất tần tật ấy... có chung một nguồn gốc. Và người kí tên chính là mẹ Trúc. Chứng tỏ có điều gì đó vô cùng lạ thường rồi. Ngọc đưa Linh tới quán ăn sáng, cũng vì chưa bao giờ được tới một nhà hàng như thế này, Linh không khỏi ngỡ ngàng. Trước giờ mẹ luôn bó gọn những sinh hoạt hàng ngày của Linh, mà gia đình không dư giả gì nên Linh không dám đòi hỏi mẹ nhiều, lần này được mẹ Ngọc đưa tới những nơi sang trọng như thế này, Linh đương nhiên là không giấu nổi sự tò mò của con trẻ rồi.

Ngọc nhìn thấy Trúc đang ngồi một mình đợi hai mẹ con nên nhanh chóng đưa bé Linh tới chỗ đó, còn mau mau ăn sáng để kịp giờ học nữa.

- Sao rồi, mọi việc ổn không? - Ngọc ngồi xuống, nhanh nhẹn chuẩn bị lau đồ cho Linh, rồi gọi nhân viên để đặt món cho bé Linh khỏi muộn học.

- Ừm, xong rồi, mọi hồ sơ đây... Ngọc về nói... gia đình nó cất giữ! - Trúc nói không thêm nhìn mặt đứa bé ngồi bên cạnh Ngọc nữa.

Chẳng phải Ngọc đã làm rõ tư tưởng trẻ con không có tội sao? Ít nhất là Linh chào đời sau khi mọi chuyện đã xảy ra, Linh làm nên tội tình gì mà phải chịu những uất ức trong lòng Trúc chứ? Ngọc ngán ngẩm nhìn Trúc, ánh mắt của Ngọc lộ rõ câu hỏi "Cậu định trẻ con như vậy tới khi nào?"... Nhưng Trúc bèn lờ đi và xem như cả ba không nói gì.

Cầm hồ sơ của Linh, Ngọc hiểu rằng Trúc muốn nhắc mình nên cho Linh vào học một cách bình thường, Ngọc tin Trúc sẽ bỏ luôn công đoạn giới thiệu về Linh, nên Ngọc sợ Linh sẽ hiểu nhầm về Trúc. Bây giờ cả hai không quen nhau, Ngọc nhận thấy Linh vẫn nhìn Trúc bằng ánh mắt tò mò, như thể

muốn nói chuyện cùng, nhưng lại không dám.

Ăn uống xong xuôi, cách giờ học chừng 15 phút, Ngọc và Trúc đợi Linh đi wc.

- Chi bận đi học buổi tối, hôm nào Chi bận, mình đã nhận sẽ dạy cho Linh học, nhưng giờ có Trúc rồi, mình đem con bé qua nhà Trúc..có nhóm nào thì cho con bé vào học chung với nhé!

Ngọc nói mà không thêm biết Trúc có đồng ý hay không, vì Ngọc tin là Trúc sẽ đồng ý ngay thôi. Chuyện còn con như vậy mà không làm được, thì đúng là nhỏ mọn.

- Trúc không tiện đâu, không thích! Học gì mà học nữa... - Trúc thực sự khó chịu, một chút cũng không muốn gặp mặt người kia, cả con bé ấy. Trên trường rồi không đủ sao?

- Cậu ấy học để thi tốt nghiệp, rồi cũng sẽ đi học bổ túc buổi tối để có bằng đại học... đừng có thói quen khinh thường người khác như thế, Chi vì không muốn con bé biết... nên mới nhờ mình giữ thôi, Trúc không giúp thì thôi, cái đó...

Ngọc chưa nói hết câu thì bị Trúc cướp lời.

- Thôi được rồi, đừng đem cái vắn đó ra mà hành hạ tôi nữa..

Nói rồi Trúc vặn ga xe và đi trước ngay khi thấy bé Linh trở ra từ wc. Ngọc biết mà, nếu chơi trò tâm lý với Trúc, Trúc luôn luôn thua bởi Trúc sau 13 năm rồi chưa bao giờ ngừng quan tâm tới Chi. Trốn tránh là như vậy, luôn miệng nói ghét bỏ như thế, nhưng hành động của Trúc thì luôn phản bội lại cậu ta. Bất kì nghe thông tin gì tới Chi, Trúc luôn tỏ vẻ mình không bao giờ quan tâm, không bao giờ muốn nhắc tới, nhưng trái tim thì đi ngược lại hoàn toàn. Chơi với nhau bao lâu rồi, Ngọc có đủ khả năng để hiểu Trúc đang nghĩ gì mà.....

Buổi học đầu tiên, Linh được xếp ngồi một mình một bàn. Buổi học đầu tiên của năm lớp 8, Linh chuyển tới một ngôi trường mới. Lớp học mới của Linh có vẻ hòa đồng hơn, các bạn thân thiện hơn. Linh nghĩ có lẽ họ không biết về quá khứ của mẹ mình nên mới thân thiện chủ động nói chuyện với mình như vậy.. nhưng dù gì thì học ở môi trường như thế này cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Tới khi cả lớp đột ngột im lặng, thì Linh biết có lẽ giáo viên chủ nhiệm đang đi tới. Là người khi sáng ăn sáng cùng Linh và mẹ Ngọc.

Trúc bước vào lớp với một thái độ nghiêm nghị, đủ để tiết ra ám khí trên người mình. Giờ thì Linh có thể hiểu tại sao các bạn trong lớp gọi giáo viên chủ nhiệm là đồ "hắc ám", bởi vì nhìn cô giáo của họ mạnh mẽ, và nghiêm nghị tới độ đáng sợ.

- Hai năm vừa qua, các em gặp tôi 1 lần trong tuần, vào giờ sinh hoạt. Và giờ, các em sẽ gặp tôi 3 lần trong tuần. Vậy nên tôi nên nói rõ quan điểm của mình... Không một tiếng mượn bút, không một tiếng mượn vở, không có sự cố gì bất thường để bao biện, không được quên làm bài tập, và tiết thực hành phải ghi chép lại vào vở một cách đầy đủ! Khi tôi bước vào lớp, tất cả phải có sách vở đầy đủ, dụng cụ học tập đầy đủ trong bàn... nhớ rõ chưa em học sinh bàn cuối?

Trúc nói luôn một lèo, ánh mắt đáng sợ đảo quanh cả lớp, sau đó là nhìn trực diện vào Linh. Linh nhìn vậy người cũng run rẩy, giáo viên chủ nhiệm cũ của Linh cũng thỉnh thoảng nghiêm túc như thế này, nhưng học sinh chưa bao giờ sợ cô ấy, nhưng giáo viên chủ nhiệm này thì...

- Dạ!

Cả lớp đồng thanh trả lời Trúc, sau đó đám nhỏ học sinh nhanh chóng lén lút liếc mắt xem có thực là bàn học của Linh đang trống không. Đúng là trống thật, họ nhìn Linh bằng ánh mắt xin lỗi khi không nhắc trước.

Vì nhắc nhở Linh một cách nghiêm nghị, Trúc và bé Linh chạm nhau ánh mắt. Hóa ra, con bé có đôi mắt của mẹ nó, cả cái miệng dễ thương ấy, cũng là của mẹ nó. Trúc quát Linh, là có mục đích riêng của mình.

Vẫn là đôi mắt ấy năm xưa đã nhìn Trúc một cách triu mến. Khi mà mọi người viết thư ghét bỏ Trúc, chỉ có Chi, là quay xuống bàn Trúc, nhìn Trúc một cách chào đón bạn mới vì lúc đó bức thư chưa lan truyền tới chỗ Chi. Còn cái miệng nhỏ nhắn ấy, năm xưa đã nói biết bao lời động viên khích lệ Trúc, nói rằng Trúc có thể làm được những việc mà Trúc luôn bỏ qua, và cả những lời gây cho Trúc những vết thương lòng đau đớn nhất.

Nói gì thì nói, con bé vẫn sở hữu mọi nét đẹp của Chi, nhưng cái tính rụt rè, ít nói ấy, thì học từ ai? Trúc nhớ ngày xưa Chi đâu có ít nói như vậy, thậm chí là nói nhiều, nói tới độ Trúc dù không muốn nghe những vẫn phải nghe theo lệnh Chi để Chi không cầu nhàu mình nữa.

Trúc ngốc quá, không nhận ra được tính rụt rè ấy là học của ai...hoặc cũng có thể là...? Linh lóng ngóng lấy mình cuốn vở ra để lên bàn, hôm nay là ngày đi học mới của nó, nó còn không có thời khóa biểu vì sáng sớm bị mẹ Ngọc lôi đi, và ngồi vào bàn học như thế này. Trường này đi học sớm hơn khai giảng chừng 2 tuần, và với Linh cũng là bất ngờ, nên trong cặp Linh chỉ có đúng 5 cuốn vở mới và dụng cụ học tập.

- Sách của em đâu hả học sinh...chuyên trường? - Trúc đứng từ trên bục, quan sát mọi thái độ của Linh. Và khi mọi thứ không như mong muốn của mình, Trúc nhận ra con bé không có sách...

- Thưa cô, em không biết thời khóa biểu!

Linh lặng lẽ đáp, không dám ngước mắt lên nhìn giáo viên, ánh mắt chỉ dám cụp xuống nhìn ngang tầm bạn bè. Linh muốn nói cho mẹ Ngọc biết, người bắt nạt Linh không phải là bạn bè mà là giáo viên, mẹ có thể gọi giám điệp tới và giúp Linh được không? Ngay khi Linh vừa đáp, vài bạn quay xuống lắc

đầu, hàm ý nói Linh không nên đáp lại như thế, nhưng mọi thứ đã xảy ra rồi.

- Khá khen cho sự chu đáo của gia đình em, vậy thì hôm nay em chưa cần ghi chép gì cả, khi nào có sách giáo khoa, có thể tự đọc và ghi bù bài, tới tiết học tiếp theo, tôi sẽ kiểm tra vở ghi của em!

Trúc nói một cách lạnh lùng, sau đó quay lưng lại với đám học sinh, và viết lên bảng dòng chữ vô cùng rõ ràng “Mở đầu môn Hóa Học”.

Những người bạn ngồi xung quanh đợi cô giáo của họ quay lên bảng, lén lút truyền cho Linh một cuốn sách. Trúc có đeo kính, và khi nhìn liếc, mắt kính của Trúc có thể phản chiếu mờ mờ ở phía sau lưng mình đang có điều gì xảy ra, hoặc Trúc có thể nhìn thẳng lên tấm ảnh của Bác Hồ, đó chính là cách phát hiện có học trò nào đang làm gì sai trái ở sau lưng. Và Trúc nhìn thấy hành động kia...

- Tôi nói... là tiết sau học sinh chuyển trường sẽ bù bài. Đừng dờ dẹo gian dối trong lớp!

Trúc nói mà không thèm quay lưng lại, học sinh thì há hốc miệng không biết vì sao cô giáo có thể biết mà không cần nhìn, thế nên cuốn sách truyền được nửa đường, đành phải quay lại vị trí cũ của nó.

Linh không hiểu vì sao mình lại bị như vậy, hay các bạn ở đây đều bị như thế? Cô giáo nghiêm khắc và khó tính thế này, khiến cho lớp học như thể nhà tù vậy. Linh đành im lặng cả buổi, không dám ghi bài vì không được phép, nghĩ bụng chỉ là mở đầu, chỉ là lý thuyết, về nhà có thể tự học được...

Giờ học trôi qua thật căng thẳng, đến cuối giờ, Trúc ghi phê gì đó vào sổ đầu bài, sau đó gọi lớp trưởng ra ngoài có việc, rồi đi thẳng và không quay trở lại lớp. Bạn bè trong lớp cũng ra an ủi Linh một chút, vì học 2 năm rồi chưa bao giờ thấy cô giáo nghiêm như vậy. Lớp dù có mắc lỗi, trong giờ sinh hoạt cô vẫn điểm tên nhắc nhở mọi người nên vì lớp, vì tập thể. Chưa bao giờ thấy cô nổi giận, hay quát gắt học sinh nào, có lẽ là do bây giờ cô mới chính thức dạy trên lớp!

...

Chi thấy đến giờ Ngọc đưa Linh về nhà, tính hỏi con muốn ăn gì hôm nay mình đặc biệt sẽ nấu, nhưng thấy mặt Linh ỉu xiu, có vẻ hơi buồn bã, thế nên Chi nhanh chóng hỏi han...

- Đi học vui không con? - Chi biết hiện tại mình chưa thể cho con mọi thứ, cho nên làm gì được thì Chi sẽ làm hết mình.

Linh lác đầu, lúi thủi đi vào phòng của mình. Chi sau khi li dị chồng, cô cùng con nhỏ vẫn ở nhà cũ. Phòng Linh chính là phòng của chị Thùy Anh. Chi vẫn sở hữu cái gác xép ấy qua năm tháng. Thời tiết có nóng hơn, cô lắp điều hòa trong phòng mẹ, khi nào nóng, mẹ, cô và bé Linh sẽ ngủ chung với nhau.

Thấy Linh không vui, không trả lời mình, Chi cũng không biết mình nên làm gì cả, chỉ biết rằng có thể môi trường mới cần một thời gian dài để tiếp nhận trừ phi gặp được một ai đó... nghĩ tới đây, quá khứ lại làm cô phiền lòng.

“Alo?”, Ngọc nghe máy khi thấy Chi gọi điện.

“Ừ, tao đây. Mày à, Linh nó không vui chuyện gì nó có nói với mày không?”, Chi thử gọi điện hỏi Ngọc.

“Không, chắc...chưa làm quen được đó mày. Tao đang đi việc một chút, tao gọi cho mày sau nhé?”.

Ngọc nói rồi tắt máy, và nhìn thẳng vào mắt Trúc...

- Trúc, Trúc bắt nạt con bé trong giờ đúng không? - Ngọc lạnh lùng hỏi thẳng Trúc, cái tên độc ác này, không ngờ lại làm những trò trẻ con đầy thật.

Để con bé học ở một môi trường mới không có nghĩa là khiến con bé bị áp lực, sao Trúc lại khiến một đứa nhỏ ra về với một tâm trạng không vui chứ?

- Làm sao? Mình chỉ giáo huấn cả lớp, không nói riêng nó đâu...! - Trúc nói lảng tránh, không dám nói thẳng những gì mình đã làm kéo Ngọc lại xử tội.

- Mình không tin, nói gì thuyết phục mình rằng cậu đang hết lòng vì con bé đi.

Ngọc nheo mắt lại nhìn Trúc, Ngọc biết Trúc đang nói dối, nhưng Ngọc sẽ không truy cứu.

- Đây, mình không phải là người nhà của nó...

Trúc bức tức, ăn không thèm nhìn Ngọc nữa. Giáo viên được quyền dạy học sinh, sao chỉ riêng con bé ấy bị dạy dỗ thì người dạy dỗ là Trúc lại bị mắng lại bị chất vấn như thế này?

- Thế mà bản thân Trúc xem nó là người nhà Trúc đấy... quỹ phúc lợi bảo hiểm à... mình nghĩ là của Trúc thì đúng hơn.

Ngọc nghĩ ra trò để trêu ghẹo Trúc. Biết ngay khi nói tới có người sẽ giật mình mà. Ngọc vừa dứt lời, mặt Trúc đã ngệt ra như thể không hiểu vì lý do gì mà Ngọc có thể biết được điều này.

- Ngọc mà nói ra, Chi sẽ tự ái đấy, im lặng dùm đi! - Trúc cúi mặt xuống ăn tiếp. Mặt ửng đỏ lên một chút vì ngượng khi bí mật bị lộ.

- Cho nên...

Ngọc biết vũ khí mạnh của mình đó là mình biết quá nhiều bí mật của Trúc, thế nên bé Linh không lo bị bắt nạt đâu nhỉ?

- Đừng có mơ, mình không nhẹ nhàng với nó đâu. Nhưng mình đã nói lớp trưởng phải giúp đỡ nó, thay cho mình...

Trúc thẳng thắn mà nói, dứt khoát không muốn nhẹ nhàng với con bé này!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Chi đi học như thường lệ, cô tới lớp, ngồi vào bàn học và đợi người bạn thân của mình tới. Bạn thân, hay là người cô yêu nhỉ? Chi nghĩ ngợi lung tung, thì nhìn thấy Trúc đi tới.

- Trúc, Trúc ăn sáng chưa? - Chi gọi Trúc.

Nhưng Trúc không quan tâm, dù Trúc nhận ra rằng Chi đang gọi mình, nhưng Trúc vẫn không thèm đoái hoài tới.

Chi lại sợ Trúc không nghe thấy rõ, nên cô tiến lại gần Trúc hơn.

- Trúc, không nghe thấy Chi gọi à? - Chi lại niềm nở cười với Trúc.

Nhưng đứng trước Trúc là Lan. Lan và Trúc đang đi với nhau, đi đâu đó rồi mới có ý định vào lớp, và Chi đã đi theo mà chính bản thân Chi cũng không biết mình là đang đi theo người ta nữa.

- Cậu gọi Trúc làm gì đấy? Cậu không ở nhà mà dưỡng thai ỉ?

Lan trả lời hộ Trúc, rồi sau đó nhìn Chi bằng ánh mắt khinh miệt. Ngày thường, Lan và Chi gọi nhau là tao và mày cho thân thiết, thế sao giờ lại xưng hô xa lạ thế.

- Thai nào? Mày đang nói gì vậy Lan?

Chi lắc đầu không hiểu. Cô nhìn cả Lan và Trúc, Trúc vẫn nhìn cô mà không có sắc thái biểu cảm gì cả. Trúc có vẻ như không thèm quan tâm tới Chi. Hôm nọ, cậu ta còn đạp xe đưa cô đi chơi, đạp xe đưa cô đi ăn vặt, sao có thể...

- Cậu nhìn cái bụng to đùng của cậu đi Chi! Mà tụi mình thân tới độ cậu gọi mình là mày hả? - Lan nhìn Trúc mỉm cười, đưa tay vuốt ve gương mặt Trúc một hồi, rồi đáp lại lời Chi.

Chi nghe Lan nói, cô.. cô đang mang thai. Bụng cô to lắm, to như thể cái thai đã được 6 hay 7 tháng gì đó. Thế nhưng.. cô có thai khi nào? Với ai? Chẳng phải người cô yêu chính là Trúc sao? Cô và Trúc, tuy không nói ra miệng, nhưng thực sự cả hai có gì đó với nhau mà. Còn nữa, cô và Lan là bạn thân, sao Lan lại nói những gì kì cục thế?

- Đề em hôn Trúc!

Cô nhìn thấy... Lan và Trúc đang hôn nhau ở trong góc cầu thang...

...

Chi tỉnh giấc, thì ra đó chỉ là một giấc mơ. 13 năm rồi, hơn 13 năm thì phải, giấc mơ ấy chưa ngừng việc hành hạ giấc ngủ của Chi. Chi nhìn quanh, bây giờ mới là 4h sáng, cô lại nhớ Trúc.

Nhìn bé Linh hôm nay đi học mang gương mặt buồn bã về như ngày trước, Chi lại đau lòng. Chi biết một phần do cô nên bé Linh luôn bị bạn bè trêu ghẹo. Và có lẽ lần này lại bị trêu tiếp, thế nên con bé không muốn than phiền với cô.

Cách đây 13 năm, thỉnh thoảng cô ghen tuông rằng Lan và Trúc có gì đó với nhau. Và thực sự thì hình ảnh đó vẫn ám ảnh cô cho tới bây giờ. Cả ánh mắt vô tâm của Trúc, sự lạnh lùng không thèm đáp lại lời cô của Trúc vẫn ám ảnh cô từng đêm. 13 năm, sau từng ấy thời gian, sao cô không thể quên đi một người, một người với cô năm ấy tưởng chừng như là cả thế giới! Xã hội, người thân cũng dè bieu cô, nói cô là thứ con gái mất nết. Thế nhưng, Trúc vẫn ở bên cô, bảo ban cho cô từng chút một. Cho tới miếng ăn từng bữa cũng đốc thúc cô ăn để cô không gầy, không bị đuối sức khi sinh nở.

Vậy mà Trúc tự bước chân ra khỏi cuộc đời cô hơn 13 năm không hề ngoảnh lại chỉ vì câu nói của cô lúc bùng bột.

Cô biết, là cô đã xúc phạm Trúc bằng chính lời lẽ mà khi mới gặp Trúc, cô đã ngăn cản không muốn cho Trúc nghe. Cô nghĩ, Trúc rời đi cũng đáng. Cô

biết chứ, cô chỉ có cách gặm nhấm nỗi đau này qua ngày thôi.

13 mùa đông lần lượt trôi qua, là 13 lần cô đau xót nhớ đến cái ngày Trúc phải ngồi dầm lạnh hơn hai giờ đồng hồ chỉ vì cô quen lịch hẹn.

13 mùa đông lần lượt trôi qua, là 13 lần cô nhớ tới việc Trúc bị gãy tay do muốn tập xe đạp để đưa cô đi chơi, dạo quanh hồ Gurom, nơi mà cô luôn yêu thích.

Còn 13 năm, là khoảng thời gian đau lòng, nhớ cả cách Trúc ân cần chăm sóc hai mẹ con cô dù chính Trúc cũng không có kỹ năng, không có nghĩa vụ phải chăm sóc. Cô không biết có phải do trùng hợp hay không, nhưng bé Linh có quá nhiều tính cách giống Trúc, ví dụ như hay im lặng...

Phải rồi, đang tò mò sáng và cô nằm nhớ tới người cũ. Một người không bao giờ muốn tìm gặp lại cô.

Chi khẽ vươn vai, cô dựa lưng vào gối, lại nhớ tới đêm tối vui ấy, cả hai đã hôn nhau rất lâu, và cùng nhau ngủ thật ngon trước khi Chi phải về nhà chồng. Nụ hôn trong sáng, không một chút toan tính. Nụ hôn... chia tay!

Cô không biết sao mỗi lần mình nghĩ tới kỉ niệm ấy, thì tự nước mắt cô rơi, không thể tự chủ bản thân được nữa. Kỉ niệm mà cô có với Trúc, đúng là những kỉ niệm và kỉ ức vô cùng quý giá. Cũng đến giờ cô phải chuẩn bị hàng rồi, cô phải dậy sớm mọi ngày để chuẩn bị hàng mà bán, thế nhưng hôm nay giấc mơ khiến cô mất thêm một đến hai giờ...

Chi lục đục đi xuống dưới nhà, cô nhìn thấy ánh đèn điện sáng trong phòng bé Linh, cô nhìn lại đồng hồ một cách kĩ càng để biết chắc rằng mình không nhìn nhầm. Đứng ra bây giờ mới là 5h15, sao bé Linh dậy sớm vậy?

- Con dậy giờ này à? - Chi lộ mọ hỏi nhẹ nhàng với Linh, rồi cô cũng đi vào xem lí do vì sao con bé lại dậy sớm như vậy.

- Con phải ghi bù bài, tiết đầu tiên là của cô chủ nhiệm, con sợ...

Linh lặng lẽ xem sách giáo khoa, rồi tìm phần quan trọng nhất, vừa học thuộc vừa ghi chép lại cẩn thận, gạch đề mục cũng gọn gàng để cô không mắng mình nữa.

- Cô nghiêm lắm à con? Thôi chịu khó, cô nghiêm vì muốn tốt cho học sinh mà. Thế các bạn thi sao? Có vui vẻ không con? - Chi vô tư hỏi han con gái mình, bỏ qua luôn việc giáo viên chủ nhiệm là ai. Với tâm lý tin tưởng Ngọc của Chi thì Chi tin rằng Ngọc đã dẫn bé Linh tới một môi trường tốt cho con bé, không cần phải dò hỏi sâu xa làm gì, vì những ngày lễ cô cũng không đến, buồn bán lời thôi như cô thì ai muốn nói chuyện. Ngọc thường đi hộ cô, thế nên cô luôn cố gắng có tấm bằng đại học để xin việc. Và ngày thi cũng không còn xa nữa.

Với một công việc dang dở, ổn định, cô nghĩ cô vẫn sẽ tự tin hơn khi nói chuyện với các thầy cô của con mình về vấn đề học tập. Vì phải hiểu biết mới có thể nói được. Chi vốn dĩ học yếu tự nhiên, và đặc biệt giỏi môn xã hội, thế nên ngành nghề duy nhất mà Chi đang hướng tới ở thời điểm hiện tại đó là một nhà báo! Cô biết được uy lực của một cây bút do nhà báo sở hữu như thế nào. Nó có thể giết hại người ta, cũng có thể cứu vớt người ta. Tùy và nhà báo lựa chọn làm con người ngay thẳng, hay là cuốn theo sự đời!

- Các bạn rất thân thiện, chỉ có cô giáo... cô hơi nóng tính với con một tẹo.

Linh không dám kể lễ nhiều. Cái thói giấu hết đi mọi chuyện với người thân trong gia đình là học của ai chứ?

- Được rồi, có vấn đề gì nói cho mẹ. Con ăn gì? Mẹ mua phở cho con nhé?

Linh nghe mẹ nói, con bé chưa trả lời ngay mà ngẫm nghĩ trong đầu. Mẹ mua phở, sẽ tốn 30000 đồng. Sau đó mẹ lại ăn những món chỉ mất có 5000 đến 10000 đồng trong khi đó, mẹ phải làm nhiều việc hơn Linh.

- Mẹ ăn gì con ăn theo mẹ. Con làm bài trước, mẹ dọn hàng đi không cần để ý tới con đâu!

Linh ôm mẹ một cái, rồi lại cặm cụi ghi chép và học thuộc. Để phòng hờ, con bé còn đọc trước thêm vài bài nữa, có gì bị hỏi, còn có thể trả lời được. Con bé không muốn mẹ mình bị mất danh dự trước người khác...

Chi cảm thấy nhẹ nhõm. Tháng này, cô đang đau đầu về tiền viện phí, đang đau đầu về tiền học của Linh và cô, ai ngờ, mẹ mình lại được hãng bảo hiểm năm xưa chi trả hỗ trợ tiền viện phí cho cô tiếp tục giúp đỡ. Thế nên Chi có phần bớt lo lắng hơn. Cô cảm thấy gia đình cô thật may mắn, không biết năm xưa mẹ nghe ai, lại đi đăng kí cái hãng bảo hiểm mới toanh chưa ai đề tâm tới, ai ngờ, mẹ và cô đều được hãng bảo hiểm chi trả tới 80% tất cả chi phí. Cô nhớ rõ, ca mổ của cô khi cô bị suy thận, là được 100%... cho tới thời điểm hiện tại, cô cũng phải thu hẹp chi tiêu để mua xe máy điện cho Linh, cho con bé đỡ phải đạp xe vất vả nắng nôi. Nghĩ mà thấy có quá nhiều điều để chi tiêu, chỉ cần nhìn thấy con chăm học như thế này là Chi vui và cảm giác như áp lực tiêu tan!

Giả như cô biết, trong người cô đang có một phần cơ thể của Trúc trú ngụ. Trúc năm ấy từng lo lắng cơ chế đào thải của mỗi người, thế nhưng, Chi đã sống yên ổn hơn 13 năm rồi, điều đó có nghĩa là Chi hợp với Trúc! Thế xác và tâm hồn.

...

Linh đến lớp, Linh loay hoay tìm nhà để xe của trường vì hôm nay là ngày thứ hai cô bé đi học. Chính vì nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm của mình lái ô tô tới trường, thế nên cô bé cũng nhìn ra được khu để xe của học sinh ở phía sau giáo viên. Linh đi theo hướng mà Trúc đã đi.

Tình cò, Linh thấy một sự việc mà Linh cho rằng nó không đúng với những gì Linh nghĩ.

Linh thấy một bạn học sinh, là lớn tuổi, học lớp 9 đứng đợi giáo viên chủ nhiệm của mình ở nhà xe, cho tới khi cô giáo đi ra, chị học sinh ấy có vẻ như muốn hỏi bài...

- Thưa cô, em không thể làm được, cô giúp em với ạ! - Chị học sinh ấy lo lắng nhìn cô giáo của Linh.

- Ủa! Cái này là Sinh mà... em hỏi cô làm gì?

Trúc nhẹ nhàng hỏi lại, mà không biết rằng mình đang bị một học sinh khác theo dõi, hơn nữa Trúc không muốn học sinh đó biết mình cũng có lúc hiền lành.

- Nhưng cô cũng giỏi Sinh học mà cô. Cô giúp em với ạ, em sắp vào tiết rồi, nếu không trả lời được, em sẽ bị mắng là không cố gắng học...

Cô bé học sinh lớp 9 ấy là cán bộ lớp, thường cầm sổ đầu bài nên Trúc nhớ mặt, biết tên.

- Được rồi, em đưa đây. Chỉ 5 phút thôi nhé...

Trúc cầm cuốn sách ấy lên, xem xét một hồi lâu sau đó ân cần giảng cho học sinh ấy. Mặc dù không có bàn ghế, Trúc vẫn kiên trì suy nghĩ và sau đó ngồi xuống với tư thế có thể tựa cuốn vở vào đùi và ghi chép gì đó.

Linh chứng kiến hết. Chứng tỏ, cô giáo chủ nhiệm của nó là một người vô cùng hiền lành, và biết cách chiều học sinh. Bạn trong lớp Linh cũng nói vậy, bọn họ nói cô giáo chủ nhiệm rất biết cách nhẫn nhịn và kiềm chế, thậm chí là dạy học sinh theo cách sống thực tế, nhìn nhận đúng khả năng của mình, mình thực sự yêu thích môn gì thì mình hướng theo môn đó, không ép buộc, không ràng buộc gì cả. Thế nhưng những điều tuyệt vời ấy đến với mọi người trừ Linh.

Một đứa trẻ 13 tuổi không hề hay biết người mà nó nghĩ là căm ghét nó vô cùng lại là người năm xưa xứng đáng là gia đình của nó. Cho nên, dù là 13 tuổi, dù là đã dậy thì và biết nghĩ hơn một chút, nhưng Linh lại nghĩ do cô giáo chủ nhiệm biết quá khứ của mẹ mình, vì cô giáo quen với mẹ Ngọc nên chắc chắn sẽ biết thông qua. Linh nghĩ cô vì vậy mà ghét mình. Thậm chí, con bé đang bị tổn thương vì tủi thân. Linh âm thầm đưa xe vào nhà để xe và tự an ủi mình, có lẽ hôm qua cô chỉ là đang bức mình gì đó, cô là người lớn, sẽ không khinh ghét mình vì chuyện mình không gây ra. Linh tự nhủ bản thân mình như thế để con bé có thể mạnh mẽ lên một chút!

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Trúc đi lên đến cầu thang gần lớp, chuẩn bị vào tiết rồi, bài giảng Trúc cũng đã soạn sẵn ở trong đầu, thế nhưng đột nhiên vết mổ của Trúc khiến Trúc đau tới độ dừng chân lại và vịn tay vào cầu thang. Một vài giáo viên đi qua có hỏi han Trúc, nhưng Trúc biết mình bị đau vì sao nên không muốn mọi người bị phiền...

Trúc nhanh chóng lấy thuốc ra bôi vào vết sẹo, và sau đó uống thuốc giảm đau. Vết mổ thặng năm xưa để lại một di chứng duy nhất đó là ảnh hưởng thần kinh và đau lâu dài. Chưa có một dấu hiệu nào khác thường cả. Trúc đứng một hồi thật lâu rồi mới đi tới lớp học.

Vừa bước vào lớp, Trúc đã nhìn thấy cuốn vở được đặt nghiêm túc ở bàn học, sau đó Trúc đưa mắt đi tìm học sinh chuyển trường, có lẽ, là muốn ngấm nhìn đôi mắt ấy, chứ không có ác ý gì thêm. Trúc nhìn xuống, không thấy Linh đâu, liền hỏi lớp trưởng...

- Có đơn xin nghỉ học của học sinh chuyển trường không?

Lớp trưởng nghe thấy cô giáo hỏi, liền đứng lên nghiêm túc trả lời...

- Thưa cô bạn đi giặt rò ả!

Là Linh tự nhận đi giặt rò, để tránh gặp mặt giáo viên chủ nhiệm đáng sợ sao? Trúc nghĩ trong đầu, con bé dễ mà làm vậy lắm vì con bé sợ Trúc mà, Trúc nghĩ là vậy nên Chi mới gọi điện hỏi Ngọc hôm qua chứ nhỉ? Trúc mở cuốn vở ra, tới cả nét chữ cũng giống với nét chữ của Chi nữa. Con bé này... toàn khiến Trúc nhớ về những ngày đó thôi, đáng lẽ ra không nên nhận nó, đáng lẽ ra không nên thương thảo với Ngọc về chuyện này.

Linh đi vào lớp, thấy cuốn vở của mình đã được đặt về vị trí cũ. Thậm chí, khi con bé xin cô vào lớp, cô giáo cũng không trả lời chính mình. Linh có cảm giác như mình không được chào đón ở đây!

Giờ ra chơi đến, Trúc soạn lại đồ đạc trên bàn học, rồi nhanh chóng đi ra khỏi lớp, lên xe đi về. Thật may hôm nay chỉ dạy một tiết, chứ không thì con đau hành hạ Trúc đến chết mất. Trúc vừa bấm mở khóa ô tô, thì lại thấy có người kéo áo mình lại.

- Thừa cô...

Chính là Linh, Linh chạy theo Trúc để làm gì? Trúc ngoái người lại, thấy Linh can đảm kéo áo mình, rồi lại có hàm ý muốn nói gì đó, bản thân Trúc không khỏi ngỡ ngàng trước hành động kì lạ của con bé này.

- Có vấn đề gì? - Trúc chỉnh sửa lại áo, cố gắng nói chuyện mà không nhìn vào mặt bé Linh. Càng nhìn, càng nhớ người không nên nhớ tới.

- Cô bị đau bên phải hông phải không ạ? Con có thuốc, hi vọng cô... - Linh lấy từ trong túi quần một vỉ thuốc, vỉ thuốc này giống hệt vỉ thuốc Trúc phải uống mỗi khi đau nhưng giờ này nó đang ở nhà, Trúc cũng hay quên mang theo vỉ thuốc liều cao này nữa.

- Cô có ở nhà rồi, con trở về lớp đi!

Trúc chưa bao giờ xưng hô với học sinh là cô - con, vì câu từ đó khá là gần gũi, nhưng hiện tại, Trúc không rõ ý thức của mình như thế nào nữa. Vẫn là cố gắng gồng mình làm bộ lạnh lùng nhất có thể, thế nhưng tâm can thì không giống chút nào. Trúc muốn cúi xuống, vuốt lại cho gọn mái tóc của bé Linh, muốn hỏi bé Linh "Tại sao con gầy vậy?", muốn hỏi rất nhiều điều, chẳng hạn như "Con và mẹ con như thế nào rồi, mẹ Chi...đã yêu ai chưa?", thế nhưng... những lời nói ấy Trúc nghĩ mãi chẳng thể nói ra được. Trúc nói rồi lạnh lùng quay đi, mặc kệ con bé đưa cho mình vỉ thuốc, dù cho lòng muốn nhận, nhưng lí trí không cho phép Trúc làm vậy!

Linh cảm giác những suy đoán của mình là đúng, là cô giáo ghét mình nên mới làm vậy. Vì mẹ Chi thường có những cơn đau đến bất chợt, thế nên Linh luôn có sẵn thuốc của mẹ trong người, cả hai mẹ con luôn để trong người như vậy phòng khi cần. Nó đi giặt rế lau bảng, đi theo sau giáo viên và thấy con đau của cô giáo nó giống như mẹ nó từng bị, nó nào nghĩ được mẹ nó sống được năm xưa là nhờ một bên thân của cô giáo nó đâu, nó cũng không biết, nhưng chuyện phức tạp xảy ra trước khi nó ra đời...

Trúc đi vào nhà, nhanh chóng lấy thuốc liều cao hơn của mình để uống. Giả như mình nhận của con bé, thì đã không phải chịu đau suốt chặng đường rồi. Trúc có cảm giác hoa mắt chỉ vì đau bên đó, nhưng cơn đau này cũng quen rồi, Trúc đã quen với nó bao lâu rồi mà không thể chịu đựng được chứ.

Nằm nghỉ một hồi lâu, cơn đau cũng ngớt đi phần nào. Mình cũng đau như thế này, người được nhận thân cũng sẽ đau như thế, Trúc tự hỏi không biết Chi chịu đựng và chống chọi với những cơn đau bất chợt ghê tởm như thế này...

Nghĩ mãi, Trúc khẽ lắc đầu... tự nhiên nhớ tới làm gì chứ, chỉ tại Ngọc!

...

Chi nằm trên gác xép của mình, cũng may giờ này đã vui khách, chứ không thì cô không biết xoay sở như thế nào nữa. Đột nhiên đang dọn bàn ăn sau khi đám học sinh vào trường, rồi dọn dẹp lại chỗ giấy mà khách làm rớt sau khi ăn sáng, tự nhiên cơn đau ấy cũng hành hạ Chi như vậy, chỉ có điều Chi không biết có một người chịu chung một cơn đau ấy giống mình thôi. Chi nghĩ, dĩ chứng này đối với cô là may rồi, so với việc phải chết, cái nào tồi tệ hơn? Mỗi khi đau, Chi thường hay so sánh như thế, nhưng khi bớt đau rồi, Chi vẫn có một cơn đau khác âm ỉ trong trái tim cô ấy. Ai mà rõ được, lòng luôn nhớ một người đã muốn quên mình, muốn làm như xa lạ, không hề quen thì nó đau nhường nào chứ?

Chi thở dài một cái, rồi gọi điện cho chị gái mình...

"Ừ, Chi à? Sao thế em?", nghe bên chị Thùy Anh, có lẽ chị ấy đang ở bệnh viện cùng mẹ.

"Chị Anh, em định nhờ chị chút... Hôm nay chị cho cái Linh nhà em ăn cơm bên đó được không?", Chi cố nghiêng miệng mà nói khi cổ ngồi dậy.

"Lại đau hả? Thế uống thuốc chưa?", Thùy Anh có vẻ biết rõ về bệnh tình của em gái mình. Bệnh này diễn ra khi cô đang đi học đại học, thế nên Thùy Anh không thể chăm sóc em nhiều như mẹ được.

"Vâng, cũng lâu rồi, giờ nó lại tái phát thôi, em uống thuốc rồi, em phải nghỉ buổi trưa, không là chiều không bán được hàng!", Chi nghĩ rồi, đành gửi bé Linh sang nhà bác một bữa cũng được.

"Con này, chị nói mày nghe đi, nghỉ đi một bữa, có sao đâu? Mày bán mình buổi sáng thôi hai mẹ con mày đủ ăn rồi còn gì... gắng gượng nhiều quá mà sức khỏe thì yếu. Mẹ có bảo hiểm rồi, em lo gì nữa?".

Đúng là mẹ Chi được bảo hiểm hỗ trợ, nhưng còn tiền học của cô, tiền học của Linh thì ai giúp cho? Chi chỉ biết dạ vâng cho qua chuyện, rồi sẽ nằm nghỉ như vậy, chiều lo làm thức ăn mà bán hàng. Sớm thôi, cô chỉ cần cố gắng là cô có thể đổi được nghề rồi. Cô chỉ mới 28 tuổi, vẫn có thể cố gắng hơn nữa. ...

Dù đi học ở trên trường là đủ kiến thức, nhưng đối với học sinh, nhận lý thuyết thôi là không đủ. Ngọc cho là vậy, với hơn nữa, các kì thi chọn đội tuyển của học sinh cấp hai, Ngọc biết là Chi luôn tham vọng về con mình, nhưng chưa bao giờ nói ra thành lời vì chính quá khứ của Chi. Thực sự gần 20 năm làm bạn với Chi, Ngọc biết đáng nhẽ tương lai của Chi sẽ không như vậy nếu như không gặp tên Phong ấy. Ngọc chỉ tiếc, năm đó, thời kì đó, tình cảm của Trúc và Chi cũng là điều khiến Ngọc sợ hãi, thế nhưng giờ là thời đại nào rồi, Ngọc chỉ thấy tiếc khi cả hai người này luôn tìm mọi cơ để tránh mặt nhau với đủ loại lý do không thể hiểu nổi...

Ngọc tìm gặp Trúc về vấn đề học thêm của Linh. Hai người họ hẹn đi ăn vào chiều muộn, nhưng Ngọc lại mua chút đồ ăn vặt và bỏ lên ô tô, bắt Trúc đi lượn lờ cùng Ngọc quanh thủ đô này...

- Ngọc, Trúc không có ý gì đâu, nhưng Trúc nghĩ Ngọc nên hành hạ ô tô của thằng Minh mới đúng chứ, Ngọc có biết cái đồng gà rán đó sẽ làm Trúc

mất 30 phút hút mùi ô tô không hả?

Trúc than thở khi thấy gói gà rán để giữa hai người.

- Nhà có điều kiện, hi sinh cho chị em chút nhé... - Ngọc cười lém lỉnh mút ngón tay do vừa ăn vụng một chiếc đùi gà mà không mời Trúc.

- Đi đâu bây giờ? - Trúc thấy Ngọc chọn mua gà rán ở cái nơi lạ lẫm này, sao không mua Lotteria hoặc KFC gì đó... mà nhất thiết là phải cái quán không tên tuổi kia chứ.

- Đứng đây thôi, chẳng muốn đi đâu cả! - Ngọc nói rồi tiếp tục nhâm nhi khoai tây chiên.

Trúc nhìn Ngọc bằng ánh mắt bất lực. Vốn dĩ Trúc không thích ăn gà, vì ăn gà, là kỉ niệm đầu tiên cả Trúc và Chi dùng chung bữa cơm đầu tiên. Làm những gì khiến Trúc nhớ nhung ngày cũ, là Trúc từ bỏ, không bao giờ làm.

- Nhìn phía trước đi, nhìn kĩ vào, có nhận ra không? - Ngọc chỉ về phía quán bia hơi đang tấp nập người, có đủ thành phần. Thành phần có học cũng có mà không có học cũng có, nhưng Trúc nghĩ, rượu bia thấm vào người rồi cũng không rõ có học hay không có học nữa.

- Có, nhận ra gì...? - Trúc hỏi lại Ngọc khi đột nhiên hôm nay Ngọc đổi sở thích, bắt Trúc đi nhìn một quán bia hơi, không lẽ muốn nhậu?

- Quán Chi làm đây... ầy ầy, đừng quay xe...

Ngọc vừa nói chưa hết câu Trúc đã định đạp ga xe đi thật.

- Đỗ xe lâu công an bắt! - Trúc lấy một lý do gần dờ nào đó để nói.

- Làm gì có công an ở đây, hôm nay chốt lập ở Kim Ngưu kia, không lo nhé! - Ngọc cười đắc thắng.

Nhưng về mặt của Trúc thì không vui về gì thật, nhưng Ngọc đưa Trúc tới đây là có lý do riêng của mình, không tự nhiên mà Ngọc làm như vậy vì Ngọc biết Trúc còn yêu Chi, làm vậy chỉ khiến Trúc mệt mỏi vì nhung nhớ thôi.

- Chi nó vất vả vậy đó, mà 8h nó đóng cửa, khách có trả thêm tiền cũng không lấy, để nó đi học, nó không có thời gian để ý tới cái Linh nên Ngọc mới nhờ Trúc đó! - Ngọc quay sang nói chuyện một cách nghiêm túc với bạn mình, hi vọng Trúc sẽ hiểu ra vấn đề mà Ngọc đang nói tới. - Mình biết cô ấy vất vả, không lẽ giờ mình chạy vào bùng bê à? - Trúc không phủ nhận với Ngọc là Trúc còn nhớ Chi nếu chỉ có hai người. Chi cần có người thứ 3 hiện diện ở đó, là Lan hay bất kì ai đi chăng nữa thì Trúc vẫn ra cái vẻ kiêu ngạo ấy.

- Nói đùa, nếu biết sao không nhận ra đây là quán của Chi? - Ngọc chất vấn lại Trúc.

- Thì... cũng khá lâu rồi không muốn để ý tới nữa! - Trúc khai thành thật

- Không phải là lâu, mà là 13 năm rồi Trúc không thèm để tâm tới, bọn họ li dị rồi mà, Trúc không biết sao? - Ngọc hỏi lại một lần nữa.

- Mới biết cách đây vài tháng, do mấy đứa bạn nói! - Trúc không để ý tới Chi thật, thỉnh thoảng nhưng nhớ, thỉnh thoảng đau lòng muốn khóc vì không được yêu Chi, thế nhưng tuyệt đối không hỏi han ai về Chi cả, chính điều này khiến Ngọc cảm thấy khó chịu, và nhiều khi muốn cho Trúc ăn bạt tai.

- Làm hòa đi, không cần là yêu đâu, bạn bè cũng được mà!

Ngọc nói với Trúc là tư cách của một người lớn. Trước giờ họ vẫn xem nhau, vẫn nghĩ về nhau trong đầu rằng "À nó chỉ là đứa bạn bằng tuổi mình!", thế nhưng Trúc vẫn có cái tính trẻ con ấy trong người, khiến Ngọc bức bối, từ khi nào Ngọc cho rằng mình lớn và chín chắn hơn Trúc thì Ngọc cũng không biết nữa.

- Cũng muốn lắm, mà cô ấy sợ mình, bảo mình là loại bệnh tật nên mình cũng...

- Trúc thôi trẻ con như vậy đi, câu nói bông bột, câu nói chứng tỏ bản thân của một đứa nhóc 16 tuổi thôi mà Trúc chấp vặt tới giờ à? Khi đó mình tin là Chi có gì đó với Trúc, chẳng qua không đủ can đảm mà nói thôi, cũng không đủ can đảm để chia sẻ với bất kì ai... Trúc biết, trong nhật kí Chi bị Phong đọc, Chi đã viết những gì.. Trúc nghĩ cậu ấy viết nhật ký để dối lòng mình sao?

Ngọc vẫn cố gắng thuyết phục, nhưng lần này, có cả sự xuất hiện của Linh. Ngọc thấy có Linh, Trúc đã chịu lắng nghe những vấn đề về Chi, có quan tâm đặc biệt tới Chi, ví dụ như thường đi theo con bé về tới tận ngõ xem con bé đi đường có an toàn không. Dù Trúc cố giấu, nhưng những gì Trúc làm, vẫn bị Ngọc phát hiện cho bằng được. Vì bây giờ, Ngọc chưa bị gia đình ràng buộc, Ngọc luôn cố gắng không ngừng để giúp cả hai. Chi sợ sau không còn tự do như thế này nữa, thì mối quan hệ đó vĩnh viễn không thể hàn gắn.

- Thôi, quá khứ cả rồi...đừng nhắc nữa! - Trúc không muốn nói nữa, nhưng ánh mắt Trúc vẫn chăm chú nhìn vào cô gái đang mang thức ăn ra phục vụ khách, nói đùa cùng khách dăm ba câu cho có không khí vui vẻ của quán xá...

Cô gái ấy vẫn gầy gò lắm, không béo lên được tí nào. Có lẽ là do công việc, có lẽ là do áp lực vì công việc của Chi đâu có nhàn hạ như người khác, lúc được, lúc không...

- Sắp tới mình đưa con bé sang nhà Trúc, nhớ biết đường mà biến nó thành học sinh giỏi đội tuyển Hóa, đội tuyển Sinh, biết chưa? - Ngọc thờ dãi một

cái, ít nhất, ánh mắt nhìn người ta một cách ngây đại kia đã đem hết tâm trạng của Trúc ra ngoài rồi, Ngọc có thể an tâm hơn một chút.

Ngọc chưa bao giờ sai trong việc tin chắc rằng dù không gặp Linh suốt 13 năm, nhưng Trúc vẫn sẽ yêu thương Linh vô điều kiện dù cho tính cách cậu ta bướng bỉnh và hay thích làm những hành động trái lại với suy nghĩ!

Ngọc dặn Linh phải đi theo Ngọc tới lớp học thêm nhà cô giáo chủ nhiệm. Thế nào mà Linh học một nhóm riêng, học chung với cả anh chị cấp 3 mà Linh không hề quen biết. Nhưng mẹ Ngọc dặn Linh, học phí không được nói lại cho mẹ Chi biết, vì vốn dĩ nó là miễn phí. Linh bèn lên đi vào lớp học, nhưng sau đó Trúc không cho Linh ngồi cùng các chị lớp lớn, mà thay vào đó ngồi riêng bên phòng làm việc của Trúc. Trúc cũng không muốn Linh bị ảnh hưởng, vì xã hội càng phát triển, càng lúc càng dễ khiến con người thay đổi.

Trúc giảng bài ở phòng bên xong xuôi, ra bài tập rồi mới qua phòng của Linh. Trúc vừa bước vào phòng, Linh cảm thấy người đối diện mình mang một gương mặt nặng nề... Linh nghĩ có lẽ mẹ Ngọc đã tạo áp lực bảo cô giáo dạy, vì Linh thấy cô giáo và mẹ Ngọc có vẻ vô cùng thân thiết.

Trúc ngẫm nghĩ một hồi lâu, không biết nên gọi con bé là gì. Nên gọi là con, hay nên gọi là em? Miệng thì muốn nói những lời ngọt ngào với con bé, cho con bé bớt tủi thân, thế nhưng Trúc cứ có cảm giác gì đó... khiến mọi việc dự tính luôn bị ngưng lại.

- Mở vở ra, em... muốn học phần nào? - Trúc giọng ép nói. Từ “con” trong sâu đáy lòng nhanh chóng bị thay đổi.

- Em... muốn học từ đầu, em thấy em có vẻ học chậm hơn các bạn! - Linh rụt rè nói. Hai cô trò ngồi đối diện nhau, cách nhau một cái bàn, thế nhưng...khoảng cách cứ như đang ở sân vận động xa tít tắp vậy.

- Được rồi, hôm trước thuộc những lý thuyết cơ bản mở đầu rồi, hôm nay sang bài mới luôn đi...

Trúc đi vào giảng bài luôn, không một câu lời nào gọi là hỏi han con bé... thế mới nói Trúc à, trẻ con nó có làm gì nên tội, Trúc càng làm vậy, Linh chỉ cảm thấy áp lực, mặc dù con bé có vẻ yêu thích môn Hóa đặc biệt, được một giáo viên giỏi dạy kèm không mất đồng nào nữa...

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Khi trường có lịch học thêm buổi chiều, bé Linh chưa nghỉ học một buổi nào. Thậm chí, giáo viên Toán và Lý đã phản hồi lại vô cùng tích cực về thái độ học tập của con bé. Trúc vẫn quan tâm hỏi tới con bé từng ngày, và giờ buổi chiều, Trúc có thể cho nghỉ vài lớp học thêm vì một lý do ngớ ngẩn... Trúc cho là Trúc bận, sức khỏe không ổn, thế nhưng thực tế Trúc hành động như vậy vì Trúc muốn tận lực quan tâm tới Linh.

Bé Linh tan học, không biết là mình bị đi theo, thế nên cũng hay đạp xe lượn lờ như Chi ngày trước. Chỉ có điều, có những con đường lớn Trúc không thể chen theo được, thế nên Trúc đành bỏ cuộc. Trúc quay lại vị trí quán gà rán mà Ngọc chỉ cho mình ngày trước, ngồi trong xe ngắm nhìn Chi một cách dăm chiêu.

Chuyện nó sẽ giống như ngày bình thường, nếu như không có sự xuất hiện của công an...

Chi nhìn đồng hồ, mới có 4h chiều thôi mà khách đã đến rồi. Cô nhanh chóng vào chuẩn bị đồ nhậu, rồi sau đó phục vụ cho khách ngay. Cô thường hẹn với người cô thuê là 4h30, thế nhưng hôm nay khách đến sớm, thế nên cô đành phải tự mình phục vụ, lau dọn.

- Cho một đĩa nem tươi rán nhé cô chủ quán!

Họ là những khách quen của quán nhà Chi nên nói năng cũng gần gũi hẳn. Chi nhanh chóng ok và phục vụ những món mà khách yêu cầu.

Trúc nhìn thấy Chi bán hàng cho khách vui vẻ là vậy, trong lòng đột nhiên cũng thấy vui. Chưa biết tâm mình dầm mưa 13 năm đau đớn như thế nào, chút nắng hạ chiếu vào, lại thấy lạ thường, lại thấy tiết trời đầy yêu thương với chính mình. Người con gái Trúc yêu mà vui, thì Trúc thấy tâm trạng mình vui theo, dù chỉ là trong giây phút.

Chi bán hàng, thỉnh thoảng cũng phải trò chuyện với khách cho hàng quán bớt nhàm chán. Cũng may quán chưa đến giờ đông người, Chi vẫn có thể vô tư trò chuyện cùng họ. Những câu chuyện ở đời thì thiếu gì, có thể nói ngày qua ngày mà không chán. Chi đang nói cười rôm rả, thì công an trật tự đường phố đến kiểm tra theo lịch định kì. Vì Chi có bày quán ra vỉa hè một chút, lại có thể gây mất vệ sinh nếu lắm khi khách về mà chưa dọn kịp thế nên Chi đi theo quy luật ngầm với mấy bà chị bán hàng quán xung quanh, đó là mỗi tháng nộp tiền gọi là “xây dựng đô thị” cho mấy anh trật tự. Cô vừa nhìn thấy công an, lại chợt nhớ ra tiền mua thuốc cho mẹ hôm qua cô cũng chuyển cùng chị Anh, lại thêm nữa cô mới đóng học phí cho mình, chi sợ đến thu bây giờ thì cô chưa đủ để mà trả.

- Cô Nguyễn Thùy Chi đâu nhỉ?

Công an gọi hỏi Chi, Chi cũng lễ phép đứng lên ra nói chuyện riêng với họ.

- Cô đóng 2.200.000 nhé! Tháng này họ đóng như thế cả, tôi để nhà cô cuối cùng để thu đấy!

Họ nói như thế đang mang cho Chi một ơn huệ gì đấy mà Chi phải lạy lục mà cảm ơn người ta. Nhưng Chi đang nghĩ xem mình nên khất họ như thế nào đây...

- Các chú thông cảm cho cháu, tháng này cháu hơi kẹt, tầm hai bữa nữa cháu mang tới cho các chú được không? Chi lễ phép hỏi lại, vì đúng là khoản tiền ấy nhỏ với họ, nhưng với Chi là cả vấn đề xoay sở.

- Cô nói buồn cười, chúng tôi lại phải đợi cô nộp à? Chúng tôi có xin cô đâu, nhanh nộp bây giờ, không chúng tôi thu dọn hết bàn ghế... mai lên phường mà xin lại!

Họ nóng nảy quát lại Chi. Chi nghĩ, nếu lên phường xin, chi bằng vứt quách cho xong. Bộ bàn ghế có vài trăm bạc, lên phường xin, bị phạt đủ điều, tiền còn chồng chất lên thì lấy đâu ra mà trả. Họ mà cứ đứng đây làm phiền thì hôm nay ế khách mất.

- Hoặc mai, mai cháu nộp đủ cho các chú. Cháu mới mở hàng, sao có tiền ngay được ạ?

Chi nói khó với họ, cô nghĩ đến tối vay mượn ai đó cho xong.

- Không được, cho cô hạn cuối rồi, buôn bán cả tháng, có phải chúng tôi không dặn cô đâu! Này, vào thu bàn ghế đi!

Một ông trưởng ở đấy ra lệnh cho lính đi dọn đồ của Chi, và họ đang định đem cái biển hàng của nhà Chi đi, thì đã có người can thiệp...

- Đừng làm phiền cô ấy, tôi là bạn cô ấy, tiền đây, các vị tốt nhất cứ từ từ đã chứ!

Trúc đánh vào cuộc. Nhìn điệu bộ, từ xa Trúc thấy rõ là Chi đang bị công an hạch sách. Trúc tính đứng im nhìn như thường lệ vì không muốn liên quan, thế nhưng khi công an định dẹp hàng của Chi thật, thì Trúc không im được nữa!

Công an thấy Trúc đưa tiền, lại bị Trúc châm biếm, khó chịu đưa tay giật lấy tiền từ tay Trúc.

- Tôi không quen người này, các chú trả lại đi! Mai tôi sẽ nộp đủ!

Chi nhìn thấy Trúc, 13 năm gặp lại, lại trong hoàn cảnh này. Thật xấu hổ và nhục nhã. Cậu ta chứng kiến hết rồi sao? Cậu ta i thế nhà giàu, nên đang vung tiền để lãng mạn cô sao? Tim cô đập liên hồi, đập mạnh tới độ cô nghe được rõ tiếng tim mình đang vang lên. Cậu ta không thay đổi gì cả, vóc dáng lớn hơn, làn da hồng hào như vậy...

- Đã không có tiền còn sĩ diện! Nhớ tháng sau đừng nhì nhằng như thế này nhé!

Đám công an bực tức bỏ đi. Khi chiếc xe công an đi khuất rồi, Trúc nghĩ mình đứng đây hơi thừa, vì đã lén ngắm nhìn Chi lâu ngày rồi, nên Trúc không có cảm giác lạ lẫm như Chi nữa. Trúc quay lưng bỏ đi không nói với Chi câu nào.

- Cậu... đứng lại! - Chi khó chịu đi theo Trúc.

Trúc nghe thấy tiếng Chi gọi, nhưng vẫn lẳng lặng bỏ đi. Nhưng Chi vẫn kiên quyết, thậm chí bước chân nhanh hơn và kéo Trúc lại.

- Tôi sẽ trả tiền cho cậu, đừng nghĩ có tiền mà làm cao, không cần chọn cách đó để sỉ vả tôi! - Chi cao giọng nói.

13 năm gặp lại, cậu ta nhất thiết phải chọn cách này để làm nhục cô, giống như những gì cô đã làm với cậu ta, thì cái này gọi là trả thù, đúng không? Hà hê không? Nhưng Chi thì tức giận vô cùng, chưa kể, lòng cô thôn thức vì nhớ, thế nên... - Tôi kinh doanh, tôi không bao giờ làm những điều dư thừa hay không tính toán. Trừ phi đó là bạn bè, và cậu là bạn thì tôi giúp, thế thôi. Muốn nghĩ thế nào thì tùy. Bỏ ra!

Trúc hất tay Chi ra khỏi người mình, sau đó lạnh lùng không thèm để ý tới Chi đang giận đỏ cả mặt. Về mặt không thể hiện được rằng, Trúc muốn nói với Chi, nói với Chi nhiều điều lắm.

“Có ai nói với em, con bé giống em lắm chưa?”, Trúc nhớ tới Linh, khi phải đối diện với ánh mắt này của Chi!

- Tôi không hỏi cậu làm gì, tôi chỉ nói tôi sẽ trả lại cho cậu!

Chi không biết Trúc đang nói dối. Mà nhìn vóc dáng, gia thế của Trúc, cũng dễ nghĩ Trúc là một người kinh doanh, đâu ai nghĩ Trúc là giáo viên chứ? Trúc muốn giấu quách đi việc mình là giáo viên, giấu luôn chuyện mình đang giảng dạy cho bé Linh.

- Tôi nói sẽ cho không cậu à? Đừng có mơ, quan hệ chẳng thân tới đó đâu. Khi nào có, đưa cho Ngọc, Ngọc sẽ đưa lại cho tôi!

Trúc nói rồi bỏ đi thẳng, leo lên xe ô tô, và đạp ga rời đi.

Chi bị bỏ lại, bỏ lại một cách thảm hại vô cùng. Cô đâu nghĩ Trúc lại lạnh nhạt như vậy với mình? Khi gặp lại, cô dù cho mạnh miệng nói vậy với Trúc, nhưng trong thâm tâm, chỉ muốn chạy tới và ôm thật chặt con người ấy.

Nắng, mưa. Đông, hè. Cô và Trúc như hai mùa trái ngược. Trong tâm thì nghĩ một đường, ngoài mặt, luôn cố làm những điều ngược lại. Chi đột nhiên

nhớ gương mặt ấy, trái tim lâu ngày đã ngủ, giờ lại bừng tỉnh như Bạch Tuyết gặp được Charming. Vẫn là những nhịp đập trái tim lạ thường ấy, ngay từ khoảnh khắc cô nhìn vào ánh mắt Trúc khi Trúc mới chuyển tới lớp cô. Khoảng thời gian hơn một thập kỷ, cô mới nhận ra rằng trái tim mình rung động khi gặp Trúc, thực sự đập loạn nhịp do gặp Trúc. Nhưng vì không đủ can đảm, Chi đồ thừa rằng nó đập loạn vì Phong, để giờ thì...

Khá khen cho con người, khá khen cho tạo hóa. Giờ thì Chi cũng nhận ra được có một điều mà quyền hạn của thời gian không thể thay đổi được. Sau từng ấy thời gian, cậu ta vẫn giàu có như vậy, vẫn có tiếng nói trong xã hội, vẫn không ai dám đụng tới cậu ta, hoặc vì cậu ta có tiền, hoặc vì họ biết tới gia thế nhà cậu ta. Còn cô, vẫn nghèo khó, giờ thì có khá hơn, nhưng lại không thể đủ tiền mà kham hết mọi việc. Đúng vậy, ông trời công bằng, không lấy đi của ai bất cứ thứ gì, cũng không cho riêng ai bất cứ thứ gì vô lý do.

...

Linh đi học thêm về, hôm nay không rõ lý do gì mà nó không nhìn thấy lớp học bên cạnh của cô giáo nó đâu nữa. Nhưng nó không dám hỏi, vì nó biết cô giáo luôn ghét nó. Nhưng mà nó đi học về, cũng không thấy mẹ nó đợi chờ ngoài cổng như mọi ngày nữa vì bình thường, mẹ đâu đó, mẹ nói là đi làm, cũng tầm 10h hơn mới về như nó. Hôm nay mẹ ngồi ở trên gác xếp...

Nó đi lên hỏi han xem như thế nào.

- Mẹ, hôm nay mẹ không đi làm ca tối à? - Linh thấy mẹ ngồi gục mặt xuống đầu gối. - Không, hôm nay mẹ hơi mệt! - Chi không nhận ra con gái mình đi lên nữa. Cô đang buồn quá nhiều chuyện.

Chi nhìn lên, nhìn thấy con mình đi học về. Sao dạo này cô có thể vô tâm như thế này chứ, con bé quá gầy rồi mà... Linh cũng hiểu sao mẹ lại nhìn mình một cách ngầy ngớ như vậy nữa, mặt mình có dính gì sao? Linh đi xuống nhà, lấy gì đó, rồi lại quay trở lại, ngồi xuống bên cạnh mẹ, cõng bỏ cặp sách nặng nề.

- Uống đi mẹ, con nghe nói, khi buồn phiền, họ hay uống thứ này lắm! - Linh đưa một lon bia mát cho mẹ mình. Linh còn bé, chưa đủ tuổi uống rượu bia, mà có muốn thì mẹ cũng không cho, nên con bé an phận, cầm riêng cho mình một lon coca.

- Con gái mẹ lớn thật rồi, biết cả mẹ đang buồn nữa sao? - Chi nhận lon bia từ Linh. Đúng là con bé hiểu cô nhất, biết cô cần gì nhất, nhưng con bé vẫn xếp sau một người. Người đó còn biết cô đến mùa dâu khi nào, biết cô thích ăn gì, và biết cô không thích cái gì, quan trọng hơn, người đó sẵn sàng làm theo sở thích của cô mà không sợ điều gì, ví dụ như đạp xe...?

- Mẹ không bao giờ nói cho con, nên con mong mẹ có chút men say, hi vọng mẹ nói cho con nghe một lần. Con cũng đang buồn lắm mẹ ạ! - Linh khề thờ dài một tiếng, việc học áp lực quá, nó không biết nên làm thế nào khi mà đối mặt với một giáo viên chủ nhiệm vô tâm, thờ ơ với mình dù cho luôn phải học ở bên giáo viên chủ nhiệm. Cảm giác hai người ngồi gần nhau, Linh còn quá nhỏ tuổi không biết gì, không biết vì sao mình bị ghét, đúng là một cực hình cho con bé.

- Mẹ đang trải qua một nỗi buồn, buồn ghê gớm lắm, nhưng mẹ không thể khóc dù mẹ muốn khóc...! - Chi không biết vì sao hôm nay cô chọn cách chia sẻ với Linh nữa, bình thường, cô sợ con bé ảnh hưởng, nên không muốn nói. Nhưng ít nhất, hôm nay cô thấy lòng mình có thể nhẹ vui đi khi nói cho con bé nỗi buồn bực trong lòng mình.

- Mẹ nhớ ba sao? - Trong tâm trí của Linh, Linh không gặp ba cũng được hơn 7 năm rồi, từ ngày nó đi học được một năm, ba nó có gia đình mới, mà trước đó, cũng không gặp nhiều, cho tới khi ngày đó thì không gặp lại dù chỉ một lần. Kể cả ông bà nội cũng ghét sự tồn tại của nó. Linh luôn tự hỏi, rốt cuộc nó làm sai điều gì? Mọi người cứ phải dồn mũi nhọn vào công kích nó mãi vậy, nó 13 tuổi, sao nó cứ phải gánh chịu những điều nó không gây ra? Nhưng nó thương mẹ, và yêu mẹ nữa. Nó chưa bao giờ than vãn điều gì với mẹ, dù cho tâm can thì luôn khóc, luôn muốn chết đi để khỏi phải chịu đựng. Nhưng nó chết rồi, mẹ nó sẽ như thế nào? Còn ước mơ sẽ làm giàu, sẽ làm mọi điều để mẹ được sống hạnh phúc, sung sướng thì sao?

- Mẹ nhớ người khác, ba con, chưa bao giờ có trong từ điển sống của mẹ! - Chi quay sang nhìn con bé. Con bé cũng biết rõ chuyện này vì Chi thành thật với con bé, Chi đã kể cho con bé ngay khi nó nhận thức được, rằng mọi chuyện chỉ là không may, nhưng cô vẫn yêu con bé vô điều kiện, sống như một bà mẹ đơn thân mạnh mẽ.

- Mẹ li dị với ba lâu rồi, sao mẹ không tìm người đó đi? - Linh hỏi một cách ngây thơ.

- Người đó là người mẹ không bao giờ vươn tới được, nhưng con biết nhiều đây là đủ rồi, mẹ sẽ cho con biết thêm khi con đủ trưởng thành hơn. Thế Linh của mẹ buồn chuyện gì? Nói mẹ nghe...?

Chi vỗ về con bé một cách yêu thương, coi như con bé là bảo bối của mình, có thể khiến mình đỡ đi phần nào sự bực dọc.

- Con không rõ nữa, con không được phép thân thiết với cô giáo của mình, có lẽ chỉ mình con thôi, còn các bạn đều được cô cưng chiều hỏi han, họ xem cô giáo như một người bạn, nhưng sao con cảm giác như cô luôn nghiêm nghị nhất với con!

Linh nói cho mẹ mình biết, rằng nó đi học với áp lực như thế nào. Mỗi lần nhìn thấy cô giáo, nó lúc đầu còn nghĩ cô sẽ như mọi cô giáo khác, nhưng hiện tại thì lại khác với riêng nó, không một sự ân cần. Vì nó không nhận ra, nó cũng không biết, gián điệp mà mẹ Ngọc nói tới, theo dõi bước chân nó từng ngày từng giờ đâu!

- Cố lên con, có lẽ do mẹ Ngọc gửi gắm, nên cô giáo nghiêm nghị với con hơn thôi, con học như thế nào rồi? - Chi quên mất không hỏi về việc học thêm của con bé. Dạo này cô đang dần thành một bà mẹ vô tâm mất rồi.

- Con học thêm với chính cô giáo, do mẹ Ngọc nói... cô cũng rảnh lắm mẹ ạ, trước đó, con thấy có học sinh, nhưng giờ không có nữa, các anh chị nói

do cô không khỏe, cô dạy mình con chắc không mất sức đâu nhỉ?

Linh kể lại những gì Linh biết. Chi nghĩ ngợi một hồi lâu, có lẽ phải trả nợ Ngọc dài dài đây.

- Con sẽ thành công, mẹ tin là như vậy... rồi, đi tắm rửa đi, đêm nay hai mẹ con mình ngủ với nhau nhé!

Chi mỉm cười với con mình, Linh tự động, cũng cười lại với mẹ nó. Hai mẹ con dành cho nhau nụ cười gượng gạo, nhưng hai mẹ con không biết rằng, cả hai người đều đang nói về một người...

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chi vay mượn của chị gái mình một khoản tiền nhỏ, vừa vặn với số tiền mà mình vay của người xa lạ kia, rồi tìm cách gấp Ngọc cho kì được.

“Thế mày chiều nay có bận không?”, Chi gấp rút hỏi. Không biết cô luôn vội vàng điều gì, thế nhưng cô luôn muốn đưa số tiền này trả lại cho người kia bằng mọi giá.

“Mày vội gì thế Chi? Tao với mày còn gặp nhau nhiều, sao cứ nhất thiết phải gấp tao ngày hôm nay?”, Ngọc thấy giọng Chi khẩn cấp như vậy, cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Mày đang ở đó với ai không? Tao muốn nói với mày một chuyện...”

Chi nghĩ mình nên tâm sự mọi chuyện cho Ngọc biết. Vốn dĩ, chỉ có Ngọc mới là người đủ lâu, đủ tin tưởng để cô tâm sự những chuyện thầm kín của mình.

“Không, tao mới ngủ dậy thôi. Mày biết đấy, tao đi làm theo lịch kia mà!”

Ngọc có một quán spa riêng, cho người ta quản lý, rồi Ngọc thích tới khi nào thì tới. Tính ngủ nướng của Ngọc dần bị phá vỡ vì mẹ con Chi.

“Hôm qua, tao gặp Trúc. Nhục nhả lắm mày ạ!” Chi thở dài một cái. Nếu như không có người nghe cô nói, chắc đầu óc cô nổi tung vì nghĩ ngợi mãi.

“Ủa? Thật à? Tụi mày gặp nhau rồi cơ đấy! Tao tưởng chúng mày thế non hẹn biển có chết không thèm nhìn mặt nhau?”

Ngọc không ngờ tới những gì mà Chi đang nói. Vì cả hai cực kì cứng đầu, đầu có thích nhắc tới đối phương bao giờ đâu. Hôm nay từ sáng sớm, động trời hay sao Chi gọi điện cho Ngọc và nói về Trúc. Chuyện này tưởng chừng như không bao giờ có thể chứ... Ngọc lắc đầu mình vài lần làm rõ mọi chuyện, xem có đúng là mình đang tỉnh hay đang mơ, cũng nhìn lại màn hình điện thoại một lần nữa để chắc chắn xem tình hình như thế nào.

“Không phải gặp như mày nói, mà là...cậu ta cho tao vay tiền. Thế nên tao muốn nhờ mày đưa lại!”

Chi khẽ thở dài một cái. Nghe giọng Ngọc giống như thế Ngọc luôn mong đợi cái điều này xảy ra. Mà đúng thật, sau 13 năm, gặp lại thì chỉ có mình Chi bị si nhục như thế này. Còn cậu ta vẫn kiêu ngạo như thế, vẫn đường hoàng như thế, thậm chí, có thể quăng vào mặt Chi cả đồng tiền.

“Cái gì? Tao nghe nhầm à? Ngày hôm nay không phải Cá tháng tư đâu, đừng bịa chuyện nữa. Nếu mày nhớ Trúc như thường lệ, thì cứ gặp đi, tao có số điện thoại này... Mà khuyên thật với mày, thời đại mới rồi, đừng nghĩ nó chỉ có mình mày nữa, mà sẽ thực sự có người cướp nó đi nếu mày không chịu tìm tới đấy!”

Ngọc đang nói về sự thật, mà thực ra không phải lần đầu Ngọc nói, từ khi hôn nhân đồng tính mở cửa, Ngọc luôn miệng nói về điều này với cả hai chứ không riêng gì Chi. Chi vì có chồng rồi, có con rồi, dù có ai tán tỉnh cô thì cô cũng không đủ can đảm đáp lại lời, hơn nữa, trái tim cô mãi mãi thuộc về một người, không bao giờ có ý định đổi chủ nữa dù nhiều khi cô thật hận trái tim mình. “Tao rõ rồi, mà tao với nó không còn là gì đâu, mày cứ mở tưởng gì vớ vẩn thế? Mày không lo chuyện tình yêu của mày đi...”, Chi lảng tránh vấn đề, đó là cách làm duy nhất khi mọi người hỏi Chi về Trúc.

“Được rồi, chiều nay đi ăn đi, gặp nhau rồi đưa luôn cả thế!” Ngọc thở dài một tiếng.

“Không, tao còn bán hàng nữa, tháng này móm nặng rồi ấy! Tổ sư chi tại đi học!”, Chi mệt mỏi trả lời, chỉ muốn qua nhà Ngọc, đưa cho Ngọc tiền, mà gọi điện hỏi nó thì nó cứ nhai nhăng như thế này đây. Cậu bao nhiêu tiền điện thoại rồi nếu như không có ứng dụng của điện thoại chứ...

“Thế tối nay mày có học không?”, Ngọc lại hỏi lại.

“Không, tao học ngày chẵn mà. Tháng sau tao thi, mà khổ quá mày ạ, nếu mà kì thi có một chút gì đó liên quan tới toán, chắc tao vứt hết, quá tởm. Tao ghét môn đấy!”, Chi sợ mình sẽ phải làm bài tốt nghiệp giống như một học sinh bình thường. Mà tốt nghiệp thi Toán Văn Anh bắt buộc rồi. Văn và Anh thì Chi không lo cho lắm, thế nhưng môn Toán thì đúng là kẻ thù không đội trời chung.

“Rồi mày bảo con mày dạy cho, tao cũng ghê tởm môn đấy, đừng bảo tao nhắc gì cho mày được. Tối mày bán hàng xong tao qua đón đi ăn, dù gì đi tới nơi cũng thành ăn muộn, tao cần tăng cân nữa, tối nay gấp nhé?”

“Ok...”

Chi cúp máy, Ngọc cũng cúp máy, thế nhưng trong đầu Ngọc đang còn toan tính nhiều điều hơn nữa.

...

Trúc nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 8h tối rồi, mà Ngọc nhắn tin rủ mình đi ăn khuya với nó. 8h tối, con dờ hơi này đang bị sao đấy? Trúc nhắn tin từ chối, vì đang bận soạn bài cho lớp, và cho riêng Linh. Nhưng chưa gì Trúc đã bị nghe liên hồi của Ngọc vì tội bỏ bê bạn bè, thế nên Trúc đành phải thay đồ và đi tới địa điểm mà Ngọc nhắn tin trước.

Ngọc và Chi thì đã tới nơi rồi, chưa thấy Trúc có mặt, trong lòng Ngọc nghĩ không biết kẻ điên rồ ấy có phát hiện ra mình đi với Chi không, chẳng may mà gặp được trước ở đường, thì coi như đổ bể. Làm như thế này, chỉ muốn hai người họ gặp lại nhau thôi. Sao người trong cuộc thì có vẻ thành thạo còn Ngọc thì thấy mệt lử vì đôi bạn thế này?

- Sao lại ăn chỗ này, bình thường tao với mày có bao giờ ngồi những nơi như thế này đâu? - Chi nhìn thấy đây là lần đầu tiên Ngọc đặt ăn một nơi riêng tư như thế này. Có hai đứa hay đi với nhau, bình thường có thêm Lan và Minh, thì cũng toàn ăn vệ đường, ăn quà bánh cho qua bữa, ai ngờ lại tìm tới nơi sang trọng thế này mà ăn nữa.

- Tao hứng lên thôi, thêm đồ ăn ở đây. Mày không phải lo, hôm nay sẽ có cái ví tiềm năng tài trợ!

Ngọc nói ầm ỹ, nhưng khổ nỗi, Chi không hiểu được sâu xa những gì Ngọc nói, mà lại nghĩ theo hướng khác.

- Thăng Minh nó mới công lương không cho mày đấy hả? Sao không gọi cả Lan tới mà ăn?

Ngọc không biết cảm thán như thế nào cho độ ngu ngốc của Chi nữa... rồi cửa phòng cũng mở ra, một người mặt đang cúi gằm vào điện thoại, tay thì bấm gì đó liên hồi lên màn hình điện thoại như thể bận chat chit không ngừng nghỉ đi vào. Trúc cũng nghĩ, chỉ có mình mình với Ngọc, thế nên không để tâm cho lắm, cứ thế mà mở cửa đi vào không thêm chào hỏi ai. - Đây, tao nói người này này! - Ngọc chỉ vào Trúc.

Nghe thấy Ngọc nói, Trúc ngẩng mặt lên nhìn, thì thấy Chi. Trúc biết ngay là Ngọc bày trò, không đúng hẹn ăn ở cái thời điểm dờ hơi này, rồi lại la trời đất bắt Trúc đến cho bằng được.

Nhưng dù có biết là Ngọc dờ trò, nhưng cũng không nghĩ được Ngọc sẽ làm trò này. Như thế này là quá sức tưởng tượng của Trúc.

- Tao đùa với mày đấy à? - Chi cũng ngỡ ngàng y hệt, nghiêng răng nhìn thẳng vào mắt Ngọc mà nói từng chữ.

- Vấn đề tiền nong tao không thích dây dưa nhé, nợ nần gì thì tự trả, đừng thông qua tao.

Ngọc làm bộ mặt tỉnh bơ, sau đó đáp lời Chi, giống như thể đang nói chuyện trực tiếp cho Trúc nghe về lý do gặp mặt này.

- Tao đi về...

Chi thu dọn túi xách, không có chung đẳng cấp để ngồi ăn với hạng nhiều tiền, thế nên cô muốn đi về. Và cũng vì không muốn gặp nữa.

- O kìa, tao gọi món rồi, mày đừng chơi trò như thế. Trúc, vào đây ngồi đi!

Ngọc một tay ngăn Chi lại, một tay thì lôi cái người cầm như hén kia về chỗ ngồi. Chi thì khó xử lắm, nhưng Trúc thì không. Trúc mới đầu còn bỡ ngỡ, nhưng sau đó, con giận trong đầu lại quay trở lại. Trúc muốn mắng Chi, vì sao làm Trúc đau khổ được thì không sống tốt hơn một chút. Tại sao cái vốc đáng gầy gò ấy không thể thay đổi được?

Thứ ăn mà Ngọc đặt đã được bày biện. Đúng là Ngọc đặt 2 suất cho 2 người. Và 2 người ở đây không có Ngọc. Ngọc cười ranh mãnh nhìn 2 người, cả 2 làm khổ Ngọc bao lâu nay, thì cổ mà “nuốt” cho gọn bản ăn nhé!

- Chết rồi, thăng Minh về. Tao phải về nhà thư giãn gân cốt cho nó... hai đứa tự nhiên nhé!

Ngọc nháy mắt một cái, rồi ngay lập tức bỏ chạy. Tiếng cửa vừa đóng lại, là bầu không khí im lặng bao trùm lên tất cả. Trúc thì từ đầu tới cuối, vẫn giống như năm xưa, vẫn im lặng không bao giờ lớn tiếng điều gì. Nhưng cậu ta không động tay tới đồ ăn, ngồi im lặng bất động như vậy.

Có thể là 13 năm rồi chưa một lần ngồi gần nhau như thế này, Trúc nhớ mùi hương bên cạnh, phân biệt được cả mùi hương quen thuộc ấy dù mùi thức ăn đang chiếm áp đảo căn phòng này rồi.

Chi cũng vậy, nhưng Chi vẫn ăn một cách tự nhiên vì cô nghĩ, tiền ăn cô sẽ trả, dù nghèo cô cũng trả, không muốn đi xin ăn của bất kì ai. Càng ăn nhanh, càng được rời khỏi đây sớm. Thế nên cô nhắm mắt nhắm mũi mà ăn, cho tới khi nghẹn ứ không ăn được nữa.

Cô cố gắng thờ, cố gắng uống nước để thức ăn trôi xuống, nhưng cô không nhận thức được kể cả khi tay mình đang được xoa bóp bởi người bên cạnh.

- Tôi không nuốt tươi cậu đâu, ăn từ từ, rồi về. Đừng lo lắng gì cả, Ngọc nó đùa thế, về sau tôi không gặp lại cậu đâu mà lo!

Trúc vuốt tay cho Chi, chẳng biết có lợi gì hay không, nhưng đột nhiên con nghen đó cũng hết.

Cậu ta vẫn khẳng định sẽ không muốn gặp lại Chi. Phải rồi, Chi biết cô đã nói những lời xúc phạm cậu ta như thế nào, đã từng khiến cậu ta khổ sở như thế nào. Chút hình phạt này với cô cũng đáng thôi.

Thấy Chi hét con nghen, Trúc cũng vội buông tay ra khỏi người Chi, và lại bất động như thế.

Cậu ta luôn biết mọi cách khiến cô cảm giác tốt hơn. Khi cô buồn, cậu ta ở bên cô, nhưng đó là 13 năm về trước. Còn hiện tại, cô đau, cậu ta giúp, nhưng khoảng cách thì xa vời vô cùng. Chi khẽ thổn thức trong lòng, nếu như không gồng mình lên mà chịu, chắc Chi sẽ khóc ngay tại đây. Khóc một cách thê thảm trước mắt cậu ta. Chi lấy cốc rượu vang kia uống một hơi, rồi tiếp tục ăn. Trúc nhìn điệu bộ Chi uống rượu, là có nhét vào người, chứ không hề biết nhâm nhi thưởng thức, không biết tới những thú vui này, thì Chi đã vất vả lam lũ quá rồi.

- Tôi về trước, không có tôi cậu sẽ ăn ngon miệng hơn. Đừng lo lắng gì cả, tôi sẽ thanh toán!

Trúc tính đứng lên và rời đi. Vì lòng Trúc nặng trĩu. Ngồi bên cạnh người mình yêu, mà xa lạ như thế sao? Chi thực sự ghét Trúc tới độ sẽ căm ghét Ngọc vì chuyện này sao? Đúng là mọi thứ không còn như xưa nữa.

- Cậu... còn giận tôi không? - Chi nghe thấy Trúc nói, cô cũng tiện miệng hỏi. Vì cậu ta nói, sẽ tích cực tránh mặt cô hơn, có lẽ không mấy khi gặp lại nữa, chỉ bằng hỏi thăm một câu hỏi, mà cô bắn khoản gần như cả thanh xuân của chính mình.

Trúc đứng lên rồi, nhưng nghe thấy câu hỏi đó, liền dừng hành động của mình lại.

- Cậu có bao giờ thực sự muốn tôi hết giận đâu. Muốn về khi nào thì tùy cậu, cũng đừng ăn mặc như thế này. Tôi về đây, tài xế đợi sẵn cậu ở dưới rồi..

Trúc trả lời không rõ ràng, rồi cởi bỏ áo khoác của mình khoác lên vai trần của Chi. Chi không mặc sang trọng, nhưng cái áo khoác vai ấy Trúc không thích, không thích cách ăn mặc hờ hang như thế, và cũng vì thời tiết mùa thu, đêm đến sẽ lạnh. Vốn là sẽ tuyệt tình, nhưng lòng không thể quên. Trúc lo sợ Chi đi đường bằng taxi nguy hiểm, liền bảo chú giúp việc tới đưa Chi về. Bản thân Trúc rồi cùng rời đi, bỏ lại Chi với cái áo khoác mỏng này..

Chi không thể ăn được nữa. Cậu ta quên sao? Cậu ta không nhớ 13 năm trước, cũng chính cái áo của cậu ta khiến cô si mê cậu ta sâu đậm hơn sao? Sao giờ còn thả những nỗi nhớ ấy vào lòng cô, rồi nhanh chóng biến mất như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Vẫn là chú tài xế năm xưa đưa đón Trúc đi học, giờ thì Chi đang ngồi trên xe đó và được đưa về tận nhà. Nhưng để không phải gặp lại, Chi không cầm áo của Trúc nữa, thay vào đó, cô để lại trên ô tô, khi nào Trúc muốn thì Trúc có thể tự lấy lại. Chi có điều, mùi hương của Trúc, không thể lẫn vào đâu được vì từng ấy năm Chi chưa bao giờ quên. Cô mệt mỏi đi vào nhà, vì gặp mặt quá, cũng không biết nên nói gì, tiền cũng chưa kịp đưa thì người bỏ đi mất rồi. Số tiền nợ này, cô không biết nên làm như thế nào cả.

Điện thoại cô reo lên...

"Sao rồi, mày và nó nói chuyện gì với nhau không?". Là Ngọc, chứng tỏ Ngọc nói dối, chẳng có Minh nào ở bên cả.

"Mày đừng làm thế, không vui về tí nào, tự nhiên tao thấy buồn hơn!". Chi thành thật nói với bản thân.

Có một điều mà Chi chưa bao giờ nói dối Ngọc, đó là việc Chi còn yêu Trúc. Ngọc biết, Ngọc biết cả hai đứa này còn yêu nhau. Tình yêu ấy phát triển từ mức trẻ con, rồi đến dậy thì, rồi đến khi trưởng thành. Cho tới thời điểm hiện tại, tình yêu vẫn còn đấy, chẳng qua là ngưng ngừng không thể nói thành lời với nhau thôi.

"Buồn gì, sau từng ấy thời gian, gặp lại như thế không vui sao?", Ngọc thì không hiểu rõ tâm can hai người, cứ nghĩ cho họ gặp nhau là họ sẽ vui, nhưng Ngọc có lẽ phải chịu thua độ lì của hai người này.

"Không, không vui về gì cả. Tao còn nghĩ, cậu ta sẽ tha thứ, ngồi nói chuyện như một người bạn với tao thôi. Tao không mong gì hơn đâu, chỉ là một câu nói thiếu suy nghĩ ngày đó, mà cậu ta giận tao lâu quá. Tao không biết nên làm gì ngoài việc tiếp tục tránh mặt như cậu ta mong muốn!".

Chi thờ dãi nặng nhọc. Giá như Ngọc biết được khi này cô khó xử, thậm chí cảm thấy ngột ngạt tới chừng nào. Cứ như Ngọc, có một mối quan hệ vô cùng bình thường ngay từ đầu. dù có không may lỡ lời thì nói có thể tìm cách hàn gắn lại, nhưng với Trúc, thì hơi khó, vì chính Chi làm tổn thương người Chi yêu chứ không phải bạn bè nữa.

“Thực sự là đã tha thứ rồi, sao không ai nghe tao thế nhỉ? Nếu cứ như thế này, cả hai định ở vậy cả đời à? Mà không định giữ Trúc à? Nó có người theo đuổi đấy, mà nó vẫn tương tư mình mãi thôi!”, Ngọc báo trước cho Chi khỏi tiếc nuối.

“Thôi, mày nói nó yêu người khác đi cũng được. Dạng như tao, làm gì xứng đáng mà bước chân vào nhà nó! Mà nó cũng không muốn tao nữa... “. Dù tiếc nuối, nhưng Chi chọn cách từ bỏ.

“À, thế là mày vẫn muốn được yêu nó, nhưng mày không can đảm đúng không?”, Ngọc dần dần hiểu ra vấn đề. Có lẽ Chi đang còn mặc cảm do làm tổn thương Trúc. Mà Ngọc cũng thấy đúng thật, nếu Ngọc là Trúc, đã hết mình hi sinh và nhận được những điều như vậy thì cũng khó mà tha thứ lắm.

“Tất nhiên rồi, tao lúc nào cũng yêu nó hết. Chưa bao giờ tao nói dối mày điều này, mày biết rõ mà... Thôi hôm nay tao hơi mệt, mày ngủ sớm đi, tao đi ngủ đây!”

Ngọc cúp máy sau khi Chi nói sẽ đi ngủ, chắc con ngốc ấy lại tự dần vật mình rồi. Ngọc quay sang nhìn Trúc...

- Nghe thấy chưa? Nó khổ sở lắm, mà Trúc toàn làm trò kì cục... Ngay sau khi rời khỏi quán ăn, Trúc đi theo định vị số điện thoại của Ngọc, biết ngay là Ngọc về nhà chứ không hề sang nhà thằng Minh, Trúc đi theo để tính sổ, ai ngờ sang tới nơi thì Ngọc đang nói chuyện cùng Chi rồi.

- Ngọc mới kì cục, ai kêu rù Trúc tới làm gì? - Trúc chối cãi, và Trúc cực kì khó chịu với hành động của Ngọc

- Trúc nói Trúc không quan tâm tới kia mà, sao còn chạy tới bên nó khi nó bị công an bắt nạt hả?

Ngọc gân cổ cãi lại. Rõ ràng đã tìm cách cho gặp nhau để bớt nhớ nhưng, thế mà giờ lại hồng chuyện, thật đáng tức giận với Trúc.

- Nó cái gì mà nó. Bảo Chi, không cần lo toan chuyện tiền nong đâu. Lúc đối diện nhau, Trúc ngượng quá nên bảo cô ấy phải trả tiền, nhưng thực sự Trúc không cần, chỉ là giúp đỡ thôi!

Trúc nhún vai nói. Ngọc nhận thấy, Trúc vẫn giữ thói quen cũ, không thể gọi Chi bằng “nó” giống như một người bạn bình thường. Bởi vậy những cử chỉ, chi tiết nhỏ thôi cũng chứng minh được vị trí của Chi ở trong Trúc chưa bao giờ thay đổi.

- Thế Trúc đừng nhắn tin với mấy con nhỏ ở quán bar nữa. Ngọc thực sự ghét kiểu gái gú như vậy. Nếu không thì tìm một người tốt với Trúc như Chi, thay vì yêu mấy con chi dòm ngó tới túi tiền của Trúc! - Ngọc khó chịu đáp lời.

- Ai yêu mấy con đó làm gì, vui đùa thế thôi. Chẳng nhẽ Ngọc không biết Trúc luôn nhớ cô ấy à?

Trúc buồn tui nói. Ngọc rù Trúc hôm nay ở bên này chơi, thế là Trúc đồng ý, ít nhất có bạn tâm sự. Ngọc từng rù Chi, nhưng vì Chi có con nhỏ nên luôn từ chối. Chứ giả mà độc thân được thì hàn gắn lâu rồi nhỉ?

...

Sáng sớm Trúc đi làm, chưa gì đã có người gọi điện từ nhà, gọi nhiều cuộc, buộc Trúc phải nghe điện thoại dù đang lái xe.

“Có việc gì vậy mẹ?”, Trúc trả lời mẹ mình.

"Con xem này, người mà con nói muốn mẹ tài trợ bảo hiểm, hôm nay bệnh tình chuyển biến lạ thường, có gì con còn biết đường tới thăm người ta nhé?", Mẹ Trúc nói với giọng gấp gáp.

“Ai mẹ?”, Trúc vẫn chưa định hình được những gì mà mẹ đang nói vì tập trung lái xe, tắc đường mà. Giao thông thủ đô càng ngày càng đáng sợ.

“Mẹ con bé mà con cho thận ấy, hôm nay bà ấy chuyển vào trạng thái hôn mê sâu cần phải phẫu thuật, con xem xét chi phí như thế nào rồi biết đường nói lại cho mẹ nhé...!”, quỹ bảo hiểm mà mẹ Trúc chi trả cho mẹ Chi luôn chỉ gánh bớt 80%, trừ phí là những ca tiểu phẫu thì hỗ trợ hoàn toàn.

Trúc nghe tới đó, không biết mẹ Chi đã bị nặng tới cỡ nào, nhưng dứt khoát phải trấn an tinh thần người nhà bệnh nhân, nếu không họ sẽ chọn cách nghĩ quẩn, đặc biệt, đó là người nhà Chi nữa. Trúc phanh xe giữa đường, tìm mọi cách len sang con đường khác để đi tới bệnh viện nhanh nhất có thể.

Trúc vừa tới bệnh viện, nhân viên bệnh viện như y tá, trực ban có thể nhận ngay ra con gái của giám đốc bảo hiểm, thế nên họ tiếp đón Trúc rất tử tế. Trúc hỏi han phòng bệnh của mẹ Chi ở đâu, vì quá lâu rồi Trúc không tới đây, thế nên Trúc phải hỏi lại cho rõ. Trúc đi men theo lối mà bệnh viện chỉ, cũng không dám đi thẳng vào, mà đứng lên nhìn ở cửa sổ xem có những ai đang ở trong phòng bệnh. Ngọc nói buổi sáng Chi bán hàng, nhưng hôm nay chắc bỏ dở vì mẹ đây mà. Trúc đứng nhìn từ phía bên ngoài, thấy Chi đang ngồi bên cạnh mẹ mình, bà hôn mê nên Chi cũng chỉ có thể ngồi bên cạnh đợi mẹ mình như vậy. Nhìn Chi không có sức sống như vậy khiến Trúc cũng buồn theo.

- Cậu là ai? - Thùy Anh thấy bóng dáng một người lạ lùng, đứng nấp nhìn vào phòng bệnh mình như vậy, nhìn thoáng qua, lại nghĩ đây là con trai, thế nên Thùy Anh nghĩ đây là một kẻ biến thái nào đó.

Trúc bị hỏi, cũng giật mình vì sợ bên trong phát hiện ra mình bị nhìn lén nên vô cùng hoảng hốt, Trúc quay mặt lại, muốn bảo người phụ nữ kia nói nhỏ lại, nhưng rồi Trúc cũng nhìn ra, đây là chị gái Chi. Hai chị em họ có đôi mắt giống nhau thật đấy!

- Ồ... tình cờ qua đây thôi.

Trúc đáp lại cộc lốc. Vì muốn tỏ ra xa lạ nhất có thể.

- Nhất thiết phải dòm ngó như thế à? Chi ơi, em có quen người này không? - Thùy Anh thấy mọi chuyện thật lạ lùng. Có lẽ gì xa lạ lại đứng nhóm ngó phòng bệnh người ta như vậy. Với cả, Thùy Anh theo dõi cũng được một lúc lâu rồi mới lên tiếng chứ không phải tự nhiên mà thấy.

Cô liền gọi Chi ra xem xét tình hình. Chi nghe thấy ở bên ngoài có chuyện, cũng đứng dậy ra xem như thế nào...

- Cậu... tới đây làm gì? - Chi ngỡ ngàng hỏi một cách ấp úng.

- Em quen à? Sao nó bảo nó không quen em? - Thùy Anh nhìn ánh mắt Chi, là biết rõ con bé có biết người này. Thế sao còn làm trò mờ ám gì ở đây.

Chi thấy Trúc đứng cứng người lại, nhìn dưới chân, là biết cậu ta đang muốn chạy khỏi đây rồi. Chi chỉ muốn nói là Trúc đã 28 tuổi rồi, sao vẫn hành động như một đứa con nít như vậy. Chi gật đầu với Thùy Anh, rồi bảo Thùy Anh đi vào trong, chuyện ngoài này tự Chi giải quyết.

- Cậu tới đây...để làm gì? - Chi vẫn kiên trì hỏi. Thật khó chịu khi cậu ta cứ xuất hiện mỗi khi cô gặp khó khăn. Nếu đã cận nghĩa, sao cứ phải tìm cách làm nhục nhau thế hả?

- Tôi tình cờ...

Trúc đang nghĩ lý do bao biện, thì bị Chi cướp lời.

- Đừng, cậu nghĩ là tôi không nhận ra được khi nào cậu nói dối hả? Làm ơn đi, nếu có ghét tôi tới cỡ đó, cứ cười vào mặt tôi, đừng đến để làm nhục tôi, được không? Đi về đi, cậu nói tôi đừng lo vì cậu sẽ không tìm tới tôi cơ mà, đừng ở đây mà làm phiền người khác.

Chi nói mà chỉ muốn chực khóc. Tại sao cậu ta luôn biết cách làm tổn thương người khác, tổn thương tới mức phát khó chịu lên, cảm giác thật nhục nhã. Chi nhớ tới những gì mà Trúc nói tại quán ăn lần trước. Cậu ta 28 tuổi rồi, vẫn có thể bày trò phá bĩnh trả thù cô một cách hèn hạ như thế này à?

- Chồng cậu đâu? - Trúc không quan tâm tới những gì mà Chi nói này giờ, những gì mà Trúc quan sát được đó là khi mà Chi khó khăn như thế này, thì Trúc chưa bao giờ thấy chồng Chi xuất hiện cả.

- Chết rồi, được chưa? Giờ thì về đi! - Chi bức tức. Hóa ra cậu ta tới đây để châm biếm cô à?

Trúc nghe tới đó, biết ngay là hôn nhân không ổn. Dùng từ "chết rồi" ấy để nói về chồng, chứng tỏ hôn nhân rạn nứt. Không hiểu sao, miệng Trúc lại cười, cười vì Trúc thấy vui, nhưng Chi lại thấy Trúc như đang hả hê với chính mình.

- Kí đi, rồi tôi cũng sẽ đi! - Trúc đưa hợp đồng bảo hiểm cho Chi.

Chi nhìn thấy bảo hiểm, không lẽ...lâu nay mẹ Chi sử dụng quyền lợi bảo hiểm của nhà cậu ta sao? Chi đọc một lượt, là một danh sách dài những gì mà mẹ cô được bảo hiểm chi trả hoàn toàn, lâu nay hóa ra cô được đỡ đi 80% là nhờ "ăn bám" sao? Đúng là cậu ta...

- Cậu tìm tới nước này để làm nhục tôi đúng không? Cậu trả thù tôi đấy à? Cậu ra cái vẽ cho người ta đi ban phát cái đồng bảo hiểm này để tôi mắc bẫy à? - Chi không thấy biết ơn, mà chỉ thấy đầy hoàn toàn là sự trêu chọc khó chịu. Sớm biết đám nhà giàu có nhiều trò hạ nhục người khác, nhưng không nghĩ Trúc lại dùng cách này mà chọc phá Chi.

- Trả thù gì mà trả...

Chát....!

Trúc chưa nói hết câu, liền bị ăn một cái tát đau điếng. Trúc ngỡ ngàng, không biết lý do gì mình bị tát, không hiểu vì sao làm việc thiện thôi cũng bị tát. Chi đang hiểu nhầm hành động của Trúc à? Sao lại tát Trúc được?

Chi tát xong, cô có nhớ chứ...Định luật III Newton... tay cô đau như thế nào, thì cái má của Trúc cũng đang đau như thế. Chỉ vì quá giận, chỉ vì cảm thấy tự trọng bị người ta hạ thấp, cô liền vùng tay tát Trúc, nhưng tát xong có được gì không? Cô chỉ thấy đau xót...

- Tôi... tôi không biết vì sao...lại làm thế...

Chi định đưa tay lên kiểm tra xem Trúc có đau không, nhưng bị Trúc gạt đi. Trúc thực sự giận hơn, cơn giận năm xưa mới nguôi ngoai đi một tẹo, giờ thêm một cái tát, nó lại được bồi đắp nguyên vẹn rồi.

- Kí đi, nhanh lên tôi không có thời gian đứng đây để bị tát! - Trúc lạnh lùng, thậm chí hành động còn thô thiển, cầm lấy tay Chi ép kí cho bằng xong, cho xong chuyện để biến khỏi đây cho bớt tức giận.

- Tôi xin lỗi, tôi không cố ý...

Chi vẫn cố nói, khi thấy má Trúc thực sự đỏ ửng, 5 đầu tay cũng in nguyên lại như thế, cô lại thêm đau lòng. Nhưng cô nói Trúc không muốn nghe nữa. Cậu ta thấy cô túm áo lại để xin lỗi, nhưng cũng hất ra rồi bỏ đi.

“Em xin lỗi...!”. Trước đó cô giận, vì cô nghĩ cô bị cậu ta trêu ghẹo, thế nhưng...cô tát cậu ta quá mạnh, cái tát đó, xóa tan đi những gì mà cô tò mò vì sao cậu ta lại làm thế, cô đang tính sẽ dùng chuyện này, trả nợ cho cậu ta. Số tiền ấy lớn lắm, rồi sẽ được gặp cậu ta lâu dài, thế nhưng... cái tát đó, xóa tan hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Bà bị ốm, cho nên hàng quán đóng cửa. Linh cũng không qua hàng mẹ như thường lệ, thay vào đó phải tự về nhà chuẩn bị đồ ăn cho chính mình và tự học tập. Biết mẹ vất vả, Linh không dám than phiền nửa lời. Mẹ thường gọi điện về nhà, dặn Linh mang đồ cần thiết cho mẹ, hoặc chuẩn bị sẵn để bác qua lấy. Nhưng cũng ít khi mẹ nhờ vả Linh, vì mẹ biết Linh còn bận học. Cứ tối đến, mẹ lại dặn Linh chuẩn bị quần áo cho mẹ để mẹ thay ở bệnh viện.

“Linh, con lấy cho mẹ bộ đồ ngủ, cho rộng chút!”. Chi gọi điện về cho con. Mẹ cô có tỉnh lại, nhưng chỉ tỉnh được một lúc, rồi lại hôn mê. Nói tỉnh cũng không đúng, chỉ là nhận thức được người ta đang nói gì, không có sức để trả lời lại nữa.

“Vâng, con mang tới hay là sao ạ?”. Linh hỏi lại.

“Hôm nay con không đi học thì để bác Anh qua lấy nhé! Chịu khó đi, về mẹ bù cho con sau!”. Chi sợ con gái ở một mình sẽ cô đơn nên nịnh nọt con mình một chút.

“Không sao đâu mẹ, mẹ nói bác Anh qua sớm, con khóa cửa cho an toàn!”.

Linh trấn an mẹ, mẹ đã đủ kiệt sức rồi, Linh không muốn mình giống như vật cản làm mẹ mệt mỏi thêm.

Linh mở tủ, mẹ ở nhà toàn mặc đồ kín đáo thôi vì mẹ bán hàng, mẹ không thích hở hang, trừ khi là đi chơi. Thế nên Linh lục tung hết các ngăn tủ để tìm được bộ đồ ngủ thoải mái mà mẹ nói tới. Tối gần cuối cùng, Linh lôi được chiếc áo sơ mi ra để tìm phía dưới có gì không, thì một cuốn sổ nhỏ rơi ra. Trên cuốn sổ ấy có ghi “1999, Emily and I”. Chữ viết tiếng anh theo phong cách phương tây hơi ngượng một chút, Linh nhanh chóng nhận ra đó là mẹ mình đã viết lại nguyên si theo cuốn từ điển anh việt. Chữ in như thế nào mẹ ghi i hệt như vậy. Linh tưởng đây là một cuốn album gì đấy, và Linh cũng luôn tò mò về những năm cấp ba của mẹ mình. Nhưng xem cuốn sổ này có được phép không?

Linh biết mẹ chẳng may có bầu, mang thai Linh nên mẹ phải bỏ dở học. Con bé cũng tò mò về việc ba gặp mẹ như thế nào. Hít sâu một cái, Linh lấy hết dũng khí mở cuốn sổ ra...

Trong cuốn sổ, có rất nhiều dòng tâm sự. Mặc cho nó ngắn hay dài, viết ngắt quãng như thế nào nhưng mẹ Chi ghi rất đẹp và nghiêm túc, sạch sẽ. Chỉ là nét mực bị nhòe đi theo thời gian thôi. Linh nhìn thấu một bức ảnh được dán ở bên ngoài. Bức ảnh đen trắng, có 5 người. Nhìn kĩ một hồi, Linh nhận ra được mẹ Ngọc, chú Minh, cô Lan, và mẹ Chi. Còn người còn lại, Linh thấy thật quen mặt như thể đã gặp ở đâu. Vất óc suy nghĩ mãi, cố nhớ lại xem ai mà quen như thế này...

Đây là giáo viên chủ nhiệm của nó?

Linh giật mình, nhưng bên trang bên không thấy có viết gì, Linh lại lật nhanh hơn nữa, tìm một trang nào đó những từ mà nó cần tìm kiếm. Và rồi trang đó cũng xuất hiện... “22-11-1999, Lê Thanh Trúc, một học sinh người Mi chuyển về lớp mình!”. Đúng là cô giáo của nó sao? Thực sự là như thế...

*có những mốc thời gian mình chỉ ghi là 1999, nghĩa là những sự kiện đó diễn ra bắt đầu từ năm 1999 và kéo dài cho tới hiện tại, không liên quan tới thời gian của các nhân vật đâu*Linh tò mò đọc thêm vài trang nữa, nhưng tại sao càng đọc nó càng thấy có những điều lạ lùng như thế này?

Mẹ có mình vào cuối năm 2002 vì một lý do ngớ ngẩn như thế này sao? Mẹ đã tìm tới nhà cô Trúc, xin cô ấy phá bỏ mình đi sao?

Năm 2002, lúc đấy là gần cuối lớp 11 của mẹ Chi?

Trong đây có ghi rõ, rằng cô giáo chủ nhiệm của nó đã tới và chăm sóc mẹ con nó rất chu đáo, cẩn thận. Ở thời điểm này, Linh chưa chào đời, vẫn làm một hình hài bé nhỏ trong bụng mẹ, nhưng mẹ lại muốn cô Trúc là gia đình của nó chứ không phải ba Phong?

Từng mốc thời gian được ghi rất rõ ràng ở đây, vậy là ba Phong có tình làm cho mẹ Chi có mình, và mẹ muốn phá bỏ mình đi chỉ vì không đủ khả năng nuôi?

Linh đọc tới đâu là Linh khóc tới đó. Nó không nghĩ ngợi được gì thêm, chỉ vì nó không biết nó nên nghĩ như thế nào về mẹ nữa. Dù cho mẹ có viết rằng mẹ giận bản thân vì đã có suy nghĩ đó, nhưng Linh không hiểu tại sao người duy nhất lúc đó muốn nó tồn tại trên cõi đời này lại là cô Trúc?

Linh đóng cuốn nhật ký đó lại. Nó không hiểu vì sao mẹ nó lại đặt tên cuốn nhật ký này là Emily and I. Rốt cuộc Emily là ai vậy chứ? Nhưng nó không muốn tìm hiểu Emily là ai, nó chỉ muốn tìm hiểu vì sao cô giáo nó lại từng xuất hiện trong cuộc đời nó và cứu sống nó thôi!

...

Hoàng Linh bất ngờ lắm, con bé cũng mới chỉ 13 tuổi, nó không biết ở đời này lại có những điều trái ngang như thế. Vốn dĩ tính nó cứng đầu, nó vẫn chọn cách không tin vào những gì nó đọc được và quyết định đi hỏi để rõ thêm về mẹ mình. Thế nhưng nó nghe các bác hàng xóm kể, ngày xưa cô giáo nó và bố nó từng ghét nhau, từng gây lộn với nhau, và cả hai đều bị giám thị gọi lên phòng kỷ luật. Nó chọn cách nghĩ cô giáo lớp nó ghét nó vì nó là con của bố nó. Nó biết nó đã đọc trộm cuốn nhật ký mẹ nó đã viết từ những năm còn là học sinh, lớn tuổi hơn nó rất nhiều, nó không tin được sự thật trước mắt mình nữa...thực sự là mẹ đã đem lòng yêu cô giáo lớp nó từ những năm 15 tuổi...

Hôm nay Hoàng Linh đợi cả lớp tan học, nó nghĩ, nó nên hỏi thẳng vấn đề này với giáo viên mà nó ghét nhất... Lê Thanh Trúc.

- Thưa cô... con có điều muốn hỏi ạ! - Hoàng Linh ngó xem có đúng là các bạn đã về chưa, rồi mới mạnh dạn nói.

- Có vấn đề gì? Tôi nghĩ tôi và em không có tình cô trò thân thiết tới độ sẽ nói chuyện thẳng thắn ngoài bài vở!

Trúc trả lời một cách lạnh nhạt sau khi quan sát kỹ xem con bé có ý gì là hỏi bài không. Nhưng nhìn rõ hoàn cảnh, hôm qua con bé mới cãi mình, sẽ không có chuyện hỏi bài ngay được. Chắc chắn sẽ là so đo phân bì rằng ai đúng ai sai.

- Cô ghét con... không phải vì bố con! - Hoàng Linh mặc kệ lời cô giáo nói.

Nó nghĩ nó thực sự hỗn láo. 13 tuổi, nó chưa được phép nói những lời ngạo mạn như vậy. Nhưng nó đang ở độ tuổi dậy thì, nó có chút nổi loạn và cảm thấy bất công khi cô giáo hiền hòa với cả lớp trừ nó. Hôm nay nó sai, nó có nói chuyện riêng trong giờ và bị nhắc. Nhưng không lẽ nó nói một mình? Nó nói cùng bạn, nhưng cuối cùng cả bạn chỉ mình nó bị khiển trách...- Cái thói ngạo mạn của em giống hệt bố em còn gì nữa... đừng đem chuyện gia đình ra để hỏi tôi. Tôi còn nhiều việc, em về sớm kéo nhà đợi...

Trúc mặc kệ, Trúc vẫn thu dọn sách vở và tài liệu của mình.

- Mẹ con và cô... yêu nhau? - Hoàng Linh mạnh miệng nói.

Và nó tin là lời nói của nó đúng, khi mà Trúc sừng sốt nhìn nó.

Trúc còn giận Chi về cái tát ngày hôm nọ. Đúng là cái tát điếng người, đau đớn nhất mà Trúc từng nhận. Nó đau ngang bằng với câu nói năm xưa của Chi. Nhưng giờ thì sao con bé lại biết những điều nhỏ nhặt như thế này. Nhìn thấy cô giáo có vẻ sừng sốt, để cô không thể chối bỏ được nữa, nó đặt luôn cuốn nhật ký của mẹ lên bàn.

- Con biết, ít nhất là ngày đó cô không có ác ý với con, sao giờ cô lại ghét con? Con đã làm gì sai đâu? Người cô nên ghét phải là mẹ con chứ? Giờ con cũng ghét mẹ lắm, mẹ không muốn con sống ở trên cõi đời này.

Dù cho Linh là người đặt vấn đề trước, thế nhưng con bé không hiểu vì sao mình lại khóc nữa. Có thể là tủi thân sao? Vốn dĩ nó không gây tội gì, nhưng mẹ nó muốn chối bỏ nó, và người duy nhất bảo vệ nó là người ghét nó nhất. Vì sao?

Trúc vốn định mắng con bé vì sao lại đọc trộm nhật ký của người khác, thế nhưng.. khi con bé khóc, lòng Trúc lại đau hơn bao giờ hết. Trúc không muốn con bé phải chịu tổn thương, thế nhưng sao mới ở tuổi 13, lại phải chịu nhiều thiệt thòi như thế này? Trúc nghĩ cách tốt nhất là Trúc không nên làm những điều thái quá với con bé nữa.

Trúc cúi người xuống, sao cho gương mặt mình đối diện với con bé, rồi lấy khăn riêng của mình lau nước mắt cho Linh. Linh cũng cảm nhận được, cô đã hành động nhẹ nhàng với mình hơn, đáng nhẽ ra con bé nên tìm thấy cuốn nhật ký này sớm hơn thay vì để đi học một cách cực khổ như thế này.

- Con không được nói về mẹ như thế, đó là lúc mẹ nông nổi, thiếu suy nghĩ, dù gì, mẹ đã vất vả nuôi con 13 năm rồi, sao con có thể giận mẹ chỉ vì một lúc thiếu suy nghĩ như vậy được?

Trúc nói, nhưng Trúc không tự giấu lại bản thân mình sao?

- Cô cũng giận mẹ con, 13 năm rồi, vì một câu nói của mẹ! - Linh hặc sách lại cô vì biết hiện tại mình có nói gì cô cũng không làm gì mình nữa.

- Cô khác, con khác. Nín đi, cô đưa con đi ăn trưa nhé? - Trúc nhìn điện thoại, hôm nay không có lịch gì ngoài việc dạy Linh vào buổi tối. Trúc cầm theo cặp sách của mình, đeo cả balo của Linh nữa.

Cho tới nước này, Trúc không thể chối bỏ vì con bé có vẻ như đã đọc hết cuốn nhật ký của Chi rồi. Nếu như đọc hết, Trúc cũng muốn hỏi con bé thực sự mẹ nó đã viết những gì trong cuốn nhật ký đấy. Trúc bảo bác bảo vệ giữ xe cho Linh, rồi Trúc sẽ bảo người tới mang xe về cho Linh, rồi Trúc đưa con bé đi ăn gì đó. Con bé nói rất thèm gà KFC và pizza nhưng chưa bao giờ đòi mẹ, chỉ được đi ăn cùng mẹ Ngọc, mà cũng ít khi mẹ cho đi ăn cùng mẹ Ngọc vì mẹ không muốn nợ nần. Trúc liền đồng ý, đừng nói một bữa KFC, muốn ăn gì Trúc cũng sẽ tìm mọi cách cho Linh ăn. - Cô xin lỗi vì trước giờ luôn như vậy với con, nhưng thực ra, cô không có ác ý gì...

Trúc vừa nhìn Linh ăn, vừa nói với con bé. Ít nhất tại nhỏ cũng xứng đáng được nghe lời xin lỗi khi người lớn mắc sai lầm. Trúc tin là mình làm vậy sẽ thực sự tốt cho Linh.

- Con biết cô không ghét con, cô chỉ độc miệng thôi! - Linh ăn một cách ngon lành. Con bé bớt thỗn thức hơn khi nãy, nhưng hành động vẫn còn rụt rè, không dám nói chuyện trước với Trúc.

- Hứa là về không giận mẹ, biết chưa? - Trúc vẫn lo sợ con bé sẽ nói gì đó làm tổn thương Chi. Lòng vẫn không thể bớt quan tâm tới Chi, nhưng thực sự vẫn còn giận vì cái tát đau đớn người ấy.

- Con... hiện tại không muốn nói chuyện với mẹ! - Linh cũng chưa thể thân thiện hơn với Trúc được.

Trúc biết do mình khiến con bé hoảng sợ quá lâu, hiện tại con bé không muốn nói chuyện cũng đúng thôi! Trúc đang nghĩ xem mình nên nói gì khiến con bé vui lên một chút...

- Hôm nó cô bị mẹ con tát đó, đau cực kì! - Trúc buột miệng kể. Tuy là một chuyện vô cùng xấu hổ với Trúc, nhưng Linh lại thích thú khi nghe câu chuyện này.

Mắt con bé có vẻ sáng lên một chút, giống như thể đang tò mò vì sao cô lại bị tát vậy...

- Cô hỏi về ba con. Cô biết họ ly dị được một thời gian rồi, nhưng mà... cô không nghĩ là mẹ con không muốn nhắc tới, thế nên... ăn một cái tát vì mẹ con tưởng cô trên ghế!

Trúc thật lòng mà kể cho con bé. Hi vọng con bé vui lên một chút, chứ dù có kể cả nghìn chuyện thì Trúc cũng không thể hết giận Chi ngay bây giờ được.

- Rồi cô giận mẹ đúng không ạ? Mẹ con không thích nhắc tới ba đâu, kể cả khi mẹ say rượu, mẹ về cũng không bao giờ nhắc tới ba dù chỉ một chữ... gia đình mới của ba cũng không tốt đẹp gì, vì mẹ ấy không có công ăn việc làm, không kiếm ra tiền. Con sang thăm bà nội, toàn nghe bà nội chửi mẹ ấy... - Linh thuật lại cho Trúc nghe.

Trúc càng nghe càng thấy hả hê. Năm xưa bị đâm, bây giờ thấy anh ta chịu trận như vậy, Trúc vô cùng thích thú. Nhưng con bé... mới kể cho Trúc chuyện gia đình nó sao?

- Con không ghét cô nữa à? - Trúc hỏi một cách ngô nghê.

Dù Linh 13 tuổi, còn nhỏ, nhưng cũng biết nghĩ hơn nhiều bạn bè vì nó phải trải qua quá nhiều chuyện cùng mẹ nó. Thế nên nó hiểu được, vì sao mẹ nó tát cô giáo nó ngổ và ngốc nghếch rồi. Linh cũng có nhiều điểm giống mẹ, chẳng trách con bé nhìn nhận được điều ngốc nghếch của Trúc...

- Con chỉ sợ cô thôi, con chưa có nói con ghét cô. Mà thực ra cũng có ghét thật, vì cô luôn dùng từ ngữ cay nghiệt mà nói chuyện với con! - Linh biết mình nói có hơi ngang một chút, nhưng nó cũng đang thử xem cô có thực sự sẽ nuông chiều nó giống như khi nó đang ở trong bụng không. Kết quả là đúng thật, cô có nghe xong cũng không biểu lộ gương mặt đáng sợ như thường ngày nữa.

- Giờ cô không nói thế nữa, đổi lại con nhớ cư xử đúng mực với mẹ con, biết chưa? - Trúc tìm cách thương lượng, mặc dù Trúc cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thương lượng với ai đó một điều ngớ ngẩn như thế này.

Linh gật đầu một cách gượng ép, mặc dù nó không muốn giận mẹ, nhưng người đối diện nó lại là người quan tâm mẹ nó hơn cả mẹ Ngọc, giờ nó hiểu tại sao mẹ năm đó lại ghi vào cuốn nhật ký rằng muốn được cùng người đối diện nó là một gia đình!

- Con muốn điều khác...

Linh mạnh mẽ nói thêm một lần nữa. Vốn dĩ nếu nó không mạnh mẽ, hơi hỗn xược một chút, thì có lẽ nó mãi mãi bị cô giáo nó ghét bỏ, thậm chí xa lánh, vì những lỗi nó không bao giờ tưởng tượng được.

- Đừng làm khó nhé... con thử nói xem...! - Trúc vẫn kiên nhẫn lắng nghe xem Linh định đòi hỏi mình điều gì. Mà đầu Trúc cũng không có ý gì là sẽ từ chối, thế nên Trúc sẽ lắng nghe con bé.

- Con muốn...cô chăm sóc mẹ con. Mẹ cũng gầy, còn gầy hơn con nữa...! - Linh nhìn Trúc bằng ánh mắt nghiêm túc, chứ không có ý gì là trêu đùa. Dù giận mẹ, nhưng Linh vẫn yêu thương mẹ. Chỉ có điều con bé chưa thể nhận thức được rằng giữa mẹ và cô đã có nhiều khoảng cách, mà nó chính là mấu chốt có thể giúp hai người về bên nhau.

- Cái này thì...!

Trúc không nghĩ con bé sẽ đòi hỏi mình như vậy, không thể và không biết cách trả lời con bé như thế nào cho phải nữa.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Linh thấy cô giáo có vẻ lạ lẫm với câu nói của chính mình, hai đầu lông mày của con bé có vẻ sít lại với nhau hơn vì con bé đang nhăn nhó.

- Nếu cô không đồng ý, thì con không ăn nữa, và...con tiếp tục giận mẹ! - Linh bướng bỉnh nói.

Cái này là ai ăn? Hai mẹ con họ giận nhau thì có liên quan gì tới Trúc? Vốn dĩ Trúc đâu có trách nhiệm phải lo lắng. Nhưng Trúc không nghĩ tới hai câu hỏi đó, mà chỉ nghĩ, con bé đúng là đang đưa ra câu hỏi khiến mình gặp khó khăn nhất có thể.

- Cô vẫn không trả lời, có nghĩa là... cô không muốn sao? - Linh này giờ vẫn nghiêm túc chờ đợi câu trả lời của Trúc.

Xem ra con bé có vẻ rất tò mò và đang đợi chờ câu trả lời của mình. Điều này thì Trúc biết, tính con bé như mẹ nó vậy, đã làm gì, đã muốn gì thì phải thực hiện điều đó ngay chứ không hề chần chừ. Và con bé đang đợi Trúc trả lời..

- Con giúp nhé, thực sự cô và mẹ... đang giận nhau! - Trúc nhún vai nói một cái. Cả hai người đều đang giận nhau, nhưng Trúc có phần nín hơn một tẹo. Ánh mắt của Linh khiến Trúc không thể từ chối được nữa.

Linh thấy lòng mình có thể nhẹ bớt đi một chút. Trong một ngày, sau một thời gian khá dài, nó đã tìm được người mà mẹ nó tin tưởng là gia đình chứ không phải người ba vô tâm như ba Phong. Có bao giờ ba Phong sợ mẹ Chi giận, sợ mẹ Chi tổn thương như thế này chứ? Những lần gặp để đưa tiền nuôi dưỡng Linh, Linh biết số tiền đấy chẳng bao giờ đủ, nhưng ba Phong vẫn dành những lời đáng sợ cho mẹ.

- Tối nay mẹ phải ngủ lại ở bệnh viện, con còn ngủ nữa, cô hứa với con... nhớ phải qua chăm sóc mẹ, được không ạ?

Linh lại đòi hỏi thêm nữa. Dù gì cô cũng đồng ý rồi mà.

- Được, mà bị mẹ con đuổi về thì không biết đâu! Và với một điều kiện này của cô, con không được nói cho mẹ biết cô là giáo viên dạy con, biết chưa?
- Trúc đồng ý. Nhưng đó là vì con bé thực sự mong chờ điều này. Chứ nếu như bị Chi đuổi về thật thì sao, nhờ may, cậu ta lại cho thêm cái tát nữa...

Điều này dễ ợt, Linh nhanh chóng gật đầu và tiếp tục bữa trưa một cách no nê. Đến giờ, Trúc đưa Linh về cho con bé nghỉ trưa, sau đó dặn dò chú lái xe nhớ mang xe đạp về cho con bé.

...

Mẹ tỉnh lại, nhưng không còn nhận thức như trước. Bà có thể nghe và hiểu, nhưng không thể trả lời lại. Điều này khiến Chi rất buồn, thậm chí cô không thể rõ được mẹ mình đang muốn gì. Những gì mà bà muốn nói với cô, là cô đừng bỏ bê công việc, đừng mang sách vở tới đây học tới ngày mà nên học ở nhà, yên tĩnh hơn. Thế nhưng bà không nói được.

Chi thì vẫn quyết tâm sẽ thi, và ngày thi cũng tới sát nút, cô cố gắng hết sức mình, chờ đợi hên xui như thế nào nữa thôi. Chi ở đây hầu như cả ngày. Hàng quán cũng đóng cửa được một thời gian rồi, nói gì thì nói, mẹ vẫn quan trọng hơn tất cả. Chi có điều, nếu như Chi từ chối bảo hiểm từ tên đáng ghét kia thì cô không biết cô sẽ lấy tiền đâu mà nuôi Linh nữa. Chị Anh thì có phần ổn định hơn cô, nhưng chẳng dư giả gì. Hai chị em chia phần đóng tiền cho mẹ, sắp tới phải làm phẫu thuật cho mẹ nữa. Chi phí đắt đỏ quá chừng.

Y tá vào kiểm tra thuốc truyền cho bệnh nhân theo giờ, và đây cũng là những phần được Trúc nhờ vả để tâm hơn mà Chi không biết, cô y tá đó cũng chỉ nghe theo lệnh cấp trên, không biết mặt mũi người nhờ vả là ai nên cũng mặc kệ, cô ta đâu có làm không công.

- Này chị, có ai đó ngồi ở ngoài cửa phòng bệnh, lâu lắm rồi đấy!

Y tá nhìn thấy Trúc ngồi ở ngoài, hết đọc truyện rồi lôi game ra để chơi, chỉ chờ đợi cho tới khi phòng bệnh tắt đèn thì Trúc sẽ rời đi, nhưng Chi đang ôn thi nên còn khuya mới tắt.

- Là ai? Chị gái tôi à? - Chi đang học bài, kẻ ra cũng ngượng. 28 tuổi rồi còn ôm đồng sử địa văn của bọn nhóc cấp 3 ra học nữa.

- Tôi không biết, tôi đi đây, nhớ để ý bác gái tiểu tiện nhé!

Y tá lắc đầu, xong việc rồi cô ta tự rời đi. Còn Chi thì tò mò, cô nhìn đồng hồ, giờ này cũng muộn rồi, chị Anh còn chăm thận nhỏ, sao mà tới được? Cô thu dọn sách vở trên bàn, cũng tính ra mua gì đó để ăn cho đỡ đói, nhưng rồi lại tính toán. Cô cần phải tiết kiệm, đồ ăn xung quanh bệnh viện về đêm thường đắt đỏ, có lẽ nên pha mì gói ăn cho qua loa vậy. Chi mở tủ lấy phích nước, cô sẽ xuống phòng trực ban xin một ít nước sôi. Kì này chắc mợ cả đồng mụn đấy!

Chi mở cửa ra nhẹ nhàng, rồi khẽ đi, và cũng đóng cửa nhẹ nhàng. Làm mọi cách để không ảnh hưởng tới giấc ngủ của mẹ. Trước khi đi, cô nhìn mẹ một lần, thăm nghĩ mẹ chỉ chờ đợi một thời gian ngắn thôi, chỉ một thời gian thôi mẹ sẽ được phẫu thuật và khỏi bệnh...

Cô quay lưng lại, tí nữa thì cô hét toáng lên vì giật mình. Tại tối muộn rồi, bệnh viện thì để đèn tối, mờ mờ. Cô suýt rụng rời tim khi nhìn thấy Trúc đang tập trung vào điện thoại chơi game.

Cảm nhận được thứ gì đó bất thường, Trúc cũng dừng lại và nhìn xem có gì đang xảy ra. À, là Chi, cô ấy rút cuộc cũng ra khỏi phòng bệnh.

Nhưng gặp nhau rồi thì Trúc nên nói gì bây giờ? Trúc nhìn Chi, Chi nhìn Trúc. Cả hai chỉ nhìn nhau như vậy, và Chi biết rõ tính Trúc như thế nào, nên Chi mở lời trước, dù gì, cô cũng thấy có lỗi vì lần trước đã tát Trúc.

- Cậu, tới đây làm gì? - Chi nói có phần hơi ấp úng. Cũng là do ngượng ngùng đây mà.

Trúc thì ngượng, không thể nói gì ngay được, nhưng cũng cắt điện thoại đi và chú ý tới lời Chi nói. Bé Linh nói đúng thật. Chi ở tuổi 28, có con rồi, sao vẫn gầy nhom như vậy?

Thấy Trúc cứ đảo mắt nhìn quanh, như thể muốn nói điều gì mà không được, thế nên Chi bước tới một bước, ngồi xuống cái ghế cách cậu ta hai chỗ. Tự cô biết cô và Trúc chẳng còn mối quan hệ gần gũi như xưa nữa.

- Tôi, tôi không được tới thăm cậu hả? - Trúc cảm tưởng như nếu mình im lặng nữa thì mình sẽ quên mất tiếng Việt là như thế nào.

Chi giật mình. Tự tay cô bầu mình một cái, xem đây là mơ hay là ngủ. Trúc đang nói gì thế?

- Tôi không tới để gây lộn đâu... xin lỗi vì lần trước hơi hơi khiếm nhã. Bác gái... thế nào rồi!

Trúc lảng tránh vấn đề giới thật.

- Tôi tưởng cậu cung cấp bảo hiểm, thì cậu còn có thông tin bệnh nhân trước cả tôi!

Chi nói móc. Cô thực sự giận vì Trúc làm vậy mà không hỏi ý cô. Nhưng rồi cô nhận ra, cũng chẳng có gì mà nói... cô cho là cậu ta chỉ đang khoe mẽ thương hiệu bảo hiểm hộ mẹ cậu ta thôi. Và cô cũng đã tát cậu ta một cái.

- Ủ, nếu cậu không vui, thì tôi đi về trước. Ngủ sớm nhé! - Trúc nghĩ Chi không vui về gì khi gặp mình, nên tốt nhất tránh thì tốt hơn.

Thấy Trúc định rời đi thật, nhưng Chi thì không muốn. Có phải về đêm tâm trạng người ta không thể tự chủ được nữa không?

- Ai nói... ở lại đây nói chuyện một lúc đi. Lâu như vậy cậu... không muốn hỏi tôi điều gì à?

Chi không biết vì sao mình nói thế, chỉ là bây giờ cô cảm giác như thế giới này không còn chỗ cho cô nương tựa nữa. Cô quá đuối sức rồi. Trúc thấy Chi nói với mình như vậy, im lặng một hồi lâu không đáp, sau đó, Trúc nghiêng răng nghĩ tới việc bé Linh, Trúc đã hứa gì thì Trúc rất ít khi thất hứa. Vậy nên, thay vì rời đi, Trúc lại ngồi bên cạnh Chi, ngay bên cạnh, chứ không phải cách xa hai chỗ như khi nãy nữa.

Lâu lắm rồi, phải 13 năm rồi nhì. 13 năm cô chưa được cảm nhận được hơi ấm gần gũi này. Chi nhất thời muốn thời gian bị đóng băng lại, cô muốn như thế này mãi mãi.

- Đã ăn gì chưa? - Trúc hỏi Chi.

Chi định xin nướu sôi để nấu mì vì đói, nhưng chẳng hiểu sao cô lại gạt đầu nhận rằng mình đã ăn rồi. Có lẽ cô chỉ muốn ngồi đây như thế này. Do cô không biết Trúc còn đến đây một thời gian dài nữa, có khi là cả đời nếu Chi cần Trúc ở bên.

- Có cần dựa không? Trông cậu mệt mỏi lắm!

Trúc tự đưa vai mình ra cho Chi nhìn. Còn Chi thì cô không biết do cô đang mơ hay đang tỉnh, rốt cuộc chuyện gì xảy ra với cô thế, có Trúc ở bên quan tâm mình, mà mới hôm nọ cậu ta còn gây lộn với cô, thậm chí là giận dữ?

Chi dễ mềm lòng, đương nhiên cô cần một điểm tựa ngay lúc này, thế nên cô mặc kệ mơ hay tỉnh, cô liền dựa vài lòng Trúc, nơi mà cô thấy ấm áp và luôn bao bọc cô, khiến cô cảm thấy sự bình yên của thế gian này.

Cũng một phần vì Linh, cùn một phần, trái tim Trúc chưa thể và chưa bao giờ quên nỗi người con gái này.

- Tôi mệt mỏi lắm. Cho tôi dựa đúng lần này thôi, từ sau tôi không làm phiền đâu...

Chi thổn thức trong lòng, cô nhớ được quan tâm như thế này lắm chứ. Chẳng rõ lý do gì cậu ta lại tới đây và động viên cô, nhưng được thì cô cứ nắm lấy, dù gì, cô đã bao giờ hết yêu đâu?

- Nếu cậu cần, tôi sẽ đến.

Trúc đưa một tay ôm Chi cho chắc, như thể sẽ ôm Chi cả đời, đem gắn liền với cơ thể mình, không muốn nhìn thấy Chi cực khổ nữa.

- So với việc năm xưa, cậu không giận tôi hay sao mà nói thế? Đừng đưa tôi lên chân mây, rồi đập tôi một cách không thương tiếc. 13 năm như vậy với tôi là một cái giá đắt rồi, tôi không thể chịu đựng thêm được nữa.

Chi thật lòng mà nói. Cô chỉ sợ, Trúc đang nghĩ chiêu trò gì đó mà hạ nhục mình, hoặc làm mình đau đớn theo sở thích. Ai cũng được, chỉ riêng Trúc thì không. Vì Trúc có thể làm tim cô rí máu.

- Tôi... hết giận, được chưa? Chỉ cần cậu nói năm đó cậu nói dối hay nói thật, tôi sẽ tin! - Trúc đã nghe Linh nói về cuốn nhật kí đó. Con bé không thể bịa ra những lời vô căn cứ mà lại đúng với sự thật, thế nên Trúc biết năm đó Chi...chỉ là bông bột. Do Trúc cũng trẻ con, vì quá tự ái, nên chọn cách làm ngơ đi tất cả dù biết chính mình cũng đau lòng.

- Tôi, lúc đó không đủ can đảm để nhận, tôi đành nói vậy, nếu giờ có cơ hội sửa chữa, tôi thề, tôi không bao giờ nói như thế...

Chi nghĩ cô sắp khóc, sau đó cô ngước mắt lên nhìn quanh để ngăn nước mắt mình rơi.

Cô thấy Trúc đang vỗ về mình, không còn lạnh nhạt, không còn cứ chỉ thô lỗ như trước nữa. Giá như Trúc hiểu rằng...cô thực sự muốn thời gian có thể quay ngược lại để cô có thể sửa chữa lỗi lầm. Nhưng điều đó là không thể.

Nhắc tới quá khứ, Trúc cũng buồn. Nhưng mà... giờ đâu có thay đổi được nữa. Khi bác gái khỏe lại, là lời hứa chăm sóc Chi cũng không còn. Sao có thể có lý do mà gặp nữa đây?

- Mệt không? Cứ ngủ bên tôi nếu cậu thấy cần! - Trúc vén lại mái tóc của Chi. Chạm vào thân thể, mới biết Chi thực sự gầy gò như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Sáng sớm, Chi tỉnh giấc, thấy mình được nằm trên chiếc giường di động để cạnh giường của bệnh nhân. Chân cũng được đắp chăn ấm, gió quạt thổi nhẹ, không làm Chi khó chịu và ngủ rất ngon giấc. Chi có điều, Trúc rời đi rồi. Có lẽ cô ngủ lúc nào cô cũng không hay biết, nhưng cô biết rõ... mọi thứ đã khác, đã thay đổi sau 13 năm rồi. Cô mỉm cười một hồi, rồi ngồi dậy, cô phải làm vệ sinh cá nhân. Rồi còn xem xem bác sĩ cho phép mẹ được ăn chưa hay vẫn phải truyền dinh dưỡng vào người. Cô có rất nhiều việc phải làm, ví dụ như vệ sinh và tắm rửa cho mẹ, dọn dẹp rác có trong phòng,...

Chi khẽ vươn vai, vì làm nhiều rồi cũng thành quen, có thể coi là bài tập thể dục cũng được, cô hít một hơi thật dài, sau đó tính cầm chổi ra lau dọn, thì bị cản lại bởi một cô lao công trong bệnh viện.

- Bác, bác cứ để cháu làm ạ, cháu đâu có thuê đâu! - Chi cũng khó xử, đột nhiên bà ta cản lại rồi làm, chẳng may tới phút chót lại lấy tiền cô thì không thể được.

- Cô không thuê, mà có người thuê rồi nên chúng tôi phải làm, phía bên bảo hiểm làm ngặt lắm, cái này không có trong bảo hiểm nhưng cái cô gì ở bảo hiểm thật khó tính...

Bà ta nhất quyết không cho Chi làm thì Chi đành chịu. Nghe bà ta tả thế, Chi thừa biết là Trúc. Giờ đây cô mới hiểu rõ thế nào là lòng dạ tham lam của con người. Cô trước giờ chỉ mong muốn hai người có thể làm lành, và làm bạn một cách vui vẻ. Được Trúc quan tâm một chút, liền mang suy nghĩ tham lam, muốn mọi thứ trở về như trước, nghĩ là cô được yêu thương, được Trúc chăm sóc tận tình.

Cô lắc đầu một cái, những phút giây mơ mộng trong ngày buộc phải dập tắt. Nếu như có người lau dọn giúp cô, cô vẫn có thời gian để học bài, thế là cô lại đắm đuối vào môn lịch sử khó nhằn ấy. Trong lúc suy nghĩ nhiều vấn đề, Chi không biết mình nên làm gì với việc Trúc đang giúp đỡ mình, cô lấy điện thoại ra và nhắn tin cho Trúc "Cám ơn rất nhiều!". Tuy ngại lộ về không quan tâm tới, nhưng từng lúc lại bật điện thoại lên xem mình có để sót tin nhắn hồi âm không.

...

- Trúc, nói lại cho Ngọc nghe...chính xác đêm hôm đó hai người đã làm gì? - Ngọc nghe Trúc tường thuật lại, nghe cả chuyện bé Linh đọc được nhật ký và biết quá nhiều điều, nhưng Ngọc vẫn không tin được Trúc có thể vì một câu nói của đứa bé 13 tuổi mà thay đổi, trong khi suốt quãng thời gian dài cô khuyên Trúc mà không thành.

- Thì là... Chi dựa vào lòng, rồi ngủ gật... thế thôi. Mình cho Chi vào giường ngủ rồi mình về, đâu thể ở đó mãi được!

Trúc đã kể thế rồi không biết Ngọc cần xác minh điều gì nữa.

- Trúc làm rõ vấn đề cho mình... rốt cuộc Trúc xem bé Linh là gì với cậu? Đơn thuần là học sinh cùng vì con bé học giỏi và đều hay vì... Trúc xem đó là con Trúc? - Ngọc biết Trúc nghĩ gì, chỉ là phân vân về đằng sau thôi.

- Có thể coi là cả hai! - Trúc biết mình không thể giấu được Ngọc, mà tốt nhất là không nên giấu thì tốt hơn.

- Trúc nên tìm cách bù đắp cho con bé đã. Dù gì nó còn nhỏ, nó hẳn sẽ tổn...

- Tổn thương chứ gì? Mình đang bù đắp đây. Chính bé Linh kêu mình tới đó mà, và mình có từ chối nó đâu. Ngọc nói dai đằng bao năm trời Trúc còn không nghe nữa là...

Trúc cốc vào đầu Ngọc một cái vì tội chậm hiểu. Giờ Ngọc nhận ra lời nói của một đứa trẻ con như Linh lại có uy lực với Trúc. Ngọc từng nghe Minh kể về cuốn nhật ký ấy, rồi người ta đồn thổi Trúc và Phong ghét nhau vì đánh nhau. Nhưng thực ra, Trúc chưa bao giờ đụng lại một sợi lông tơ của Long. Khi được hỏi, Trúc nói đó là giữ danh dự cho mẹ con Chi. Nếu mang tiếng thêm một tin đồn đồng tính ngày đó, Chi dễ mà tự tử thật.

- Nhẹ cả người. Mà... chuyện Trúc đến gặp Chi được lâu chưa? - Ngọc lại hỏi tiếp.

- Cũng... hơn 1 tháng rồi! - Trúc thật thà khai báo.

Hơn một tháng? Ngọc có nghe nhầm tháng và tuần không nhỉ?

- Trúc có gặp Chi sau đó không? - Ngọc hỏi lại lần nữa để xác minh cho đúng.

- À thì... có lý do gì để gặp đâu? - Trúc công nhận ngốc thật. Không thể hiểu tại sao cậu ta học giỏi, mà lĩnh vực này là ngu ngốc tới độ vô tâm như vậy chứ...

Ngọc không biết nên nói gì. Chi vừa trải qua kì thi vất vả. Mới đầu nghe Trúc kể còn tưởng hai người cùng ở bên nhau, dù là bạn bè hay gì đi chăng nữa thì Chi vẫn sẽ là vui nhất khi có Trúc ở bên cạnh. Ai ngờ cậu ta không thêm bém mảng tới vì không có lý do để gặp?

- Mình muốn đánh cậu thật đó Trúc, ngay tối nay, mời Chi đi đâu đó đi. Chi thi xong rồi, có bằng tốt nghiệp rồi đấy!

Ngọc nghĩ khi này mình bị cậu ta cốc oan uống mà, không biết ai làm lỗi hơn ai mà cậu ta dám đánh mình... Ngọc nổi điên lên, và cốc lại vào đầu Trúc.

- Thôi, điên à. Còn Linh? Mời Chi thì mời Linh, mà trước mặt con bé, chẳng thể nói gì được.

Trúc mặc kệ bị đánh, cũng không thể nói gì thật nếu như Linh cũng có mặt ở đây.

- Rồi Trúc sẽ làm quen dần. Nhưng bây giờ Ngọc sẽ tiếp tục giúp cả hai người. Bây giờ Ngọc sẽ đưa con bé về spa, Ngọc chăm sóc da mặt cho nó đã. Còn Trúc lo việc của Trúc với Chi đi.

Ngọc đã nói là làm. Thế nên vừa dứt lời, Ngọc cảm ví và bỏ đi ngay mặc cho Trúc có muốn nói đồng ý hay không đồng ý. Họ chỉ là mẹ con nuôi thôi mà, sao cái tính dòn dập ấy giống nhau tới đáng sợ như vậy chứ?

Trúc nghĩ bụng, là do mình vô tâm thật.

...

Chi nghe nhân viên y tá nói có người muốn gặp cô ở ngoài cổng, thế nên cô cũng chạy xuống xem có vấn đề gì xảy ra vì hôm nay chị Anh cũng tới giúp đỡ cô. Xuống tới nơi, cô nhìn quanh không thấy ai, hỏi lại nhân viên y tá, họ nói họ cũng không biết, họ chỉ nhận được điện thoại nhờ nhắn nhủ như vậy thôi. Chi nghĩ bụng ra ngoài cổng nhìn lại một lần, rồi không thấy thì sẽ quay lên. Cô nghe thấy tiếng còi xe, liền nhìn theo hướng âm thanh đó phát lên. Trúc đang lộ mặt ra ở bên kia đường, và có ý đợi Chi. Lần này tiếp tục muốn gặp cô sao?

Chi nhìn thấy, lấy hết can đảm, đi sang bên lề đường. Cô lo sợ không biết có chuyện gì xảy ra sắp tới. Từ lần gặp lại Trúc, có đúng duy nhất một lần bình yên nhất.

Chi ngồi lên ô tô, cảm giác vô cùng ngọt ngào. Cô không quen đi ô tô, nên có thể không nắm rõ luật, thế nên Trúc vurun người sang cài dây an toàn cho Chi.

- Cậu mà để vậy, tôi lại bị công an tóm mất...

Trúc giải thích cho hành động vừa rồi. Chi im lặng không trả lời, chỉ gật gù như thể mình đã nghe thấy rồi. Cô lo sợ quá, và cũng có quá nhiều câu hỏi để hỏi Trúc, thế nên tạm thời não bộ cô chưa thể hoạt động lưu thông được!

- Mẹ cậu, phẫu thuật xong đã bình ổn chưa?

Vì không khí ngọt ngào thật, Trúc đành nghĩ chuyện để hỏi.

- Đang trong giai đoạn phục hồi...

Chi trả lời. Và không gian lại tiếp tục im lặng. Trúc tính định đưa Chi đi ăn gì đó, nhưng lại không thể mở miệng hỏi xem Chi muốn ăn gì.

Cảm thấy Trúc đang ấp úng, như đang muốn nói điều gì đó mà không được, thế nên Chi biết cái biểu hiện đấy là đang tính xem nên nói gì với cô.

- Cậu không đọc được tin nhắn à? - Chi nhớ đến tin nhắn mà cô đã đợi Trúc trả lời lâu nay.

- Có. Nhưng không biết nên nói như thế nào cả. Cậu thi xong kết quả tốt không?

Trúc muốn nói gì đó để không khí bớt căng thẳng, thế nhưng Chi lại không thêm trả lời mình. Vì Trúc nói “không biết nên nói như thế nào” đấy. Chi không thể hiểu được, rốt cuộc cậu ta thực sự không có gì để nói, sao còn gọi cô ra đây để nói những chuyện trời ơi? Chi giận thực sự và quyết định sẽ im lặng. Chi quên rằng bản thân cô biết họ chưa tiến xa, chỉ mới làm hòa, sao có thể bảo Trúc làm quen nhanh được?

Nếu vừa lái xe vừa ong đầu như thế này Trúc không thể tập trung được. Trúc dừng xe vào lề đường, sau đó cả hai sẽ có thời gian mà chỉ trích nhau.

Thấy Trúc đột ngột dừng xe ở đường, Chi cũng không rõ, tự nhiên trong đầu cô nảy ra cả vạn câu hỏi... Cậu ta sẽ vứt mình ở đây và đi về một mình sao?

Chi không nhận ra được, dù là sau 13 năm, hay về sau này, dù thời gian dài tới cỡ nào thì cô cũng không thể làm quen với việc không có Trúc ở bên chăm sóc. Dù là Chi đã cố chấp, cho rằng mình có thể sống tự lực mà không cần một ai giúp đỡ, nhưng khi gặp lại người xưa, người mà cô tin rằng đó chính là cả bầu trời của mình, sự tự lực ấy vốn dĩ đã yếu, nay lại tiêu tan hẳn. Xe dừng lại, một hồi lâu rồi, cũng chẳng ai có thể nói gì. Từng ấy thời gian đã tự im lặng với nhau, sau đó đòi hỏi có thể làm thân ngay lại được là điều quá khó.

- Cậu định không nói tới bao giờ? - Trúc quay sang hỏi chuyện Chi. Dù gì cũng đã đưa người ta ra đây, Trúc có nghĩa vụ phải bắt chuyện trước thật, nhưng thực sự thì Trúc không biết mình bị giận vì lý do gì. Chi nhìn vào mặt Trúc, trông cậu ta vẫn ngổ thế, có lẽ chẳng biết cô đang tức giận điều gì, mà cô chỉ sợ, giờ cô tức giận và im lặng, nó sẽ thành mãi mãi. Cô luôn muốn níu kéo thứ tình cảm này, vì trái tim cô cần nó, nhưng không chỉ riêng cô, không lẽ đối phương cũng không cần luôn sao? Nói là bạn lập tức sẽ là bạn thật sao?

- Sao một tháng qua cậu không liên lạc cho tôi? - Chi mở miệng nói thật. Và cô nghĩ cô cũng sắp thành thứ vô duyên nếu cứ hỏi bóc mẽ như thế này, hi vọng cậu ta nói gì đó, cho cô cảm thấy yên lòng hơn.

- Tôi muốn lắm chứ, nhưng tôi sợ tôi nhấn tin tới cậu lại cho là tôi làm phiền, thế nên...

Trúc giải thích như thế, tuy hơi cụt lùn, nhưng ít nhất làm Chi yên tâm. Ít nhất cậu ta có nghĩ tới mình là được.

Thấy cơ mặt của Chi có vẻ giãn ra một tẹo, Trúc nghĩ có thể tâm trạng Chi đã đỡ hơn.

- Cậu muốn đi ăn gì không? Coi như là... tôi chúc mừng cậu tốt nghiệp? - Trúc áp ứng mãi mới nói thành lời. Ngày xưa, rủ người ta đi ăn là chuyện bình thường, có khi không cần nói, cứ thế đạp xe qua nhà và lôi đi. Nhưng giờ thì khoảng cách hơi lớn, phải lịch sự một chút.

Chi gật đầu. Hiện tại cô không biết mình nên vui hay nên buồn. Sao ông trời có thể cho cái Lan một suy nghĩ vô tư, thậm chí nhìn điều gì cũng có thể lạc quan. Còn cô thì ông trời cho cái đầu hay suy nghĩ nhiều, suy nghĩ cả những việc không đúng, rồi lại đem cái buồn vào lòng mình. Trúc đưa Chi tới một quán đồ nướng. Trúc dù biết đã là thời đại mới rồi, nhưng ác cảm năm xưa vẫn còn day dứt sâu lắm, Trúc sợ Chi ngượng vì đi cùng mình, nên vẫn đặt một phòng ăn hơi riêng biệt một chút, chỉ có hai người, Trúc sẽ tự nướng đồ, không muốn người thứ ba xuất hiện ở đây.

Khi chỉ còn hai người, cùng đồ ăn thịnh soạn như thế này, Chi mới lộ rõ bản chất của một kẻ háu ăn. Chi ăn nhiều lắm, Trúc nướng cũng không theo kịp, thậm chí không ăn được miếng nào. Còn may Chi có để tâm tới Trúc, thấy cậu ta nướng toát cả mồ hôi, Chi cũng gói một miếng thịt, nhưng không biết nên làm cách nào để đưa cho cậu ta nữa.

Là bạn, đã là bạn thì phải tự nhiên lên...

Chi tự nhủ trong lòng rồi cũng đưa miếng thịt ấy tới tận miệng Trúc.

- Ăn đi, cậu định vỗ béo tôi à? - Chi thân nhiên nói. Cô còn chưa cảm ơn vì bữa ăn, mà đã ăn liên tục rồi. Có lẽ vì quá lâu rồi cô không được ăn ngon mà không phải suy nghĩ gì như thế này. Ở bên người cô có thể nương tựa, có thể bảo vệ cô, dù đó là bạn thôi cô cũng cam lòng.

Trúc ngượng ngùng, rồi cũng há miệng ăn. Giá như có thể tự nhiên được như ngày trước.

- Có bao giờ, cậu thấy nặng nề với tình cảm của tôi không? - Trúc vừa ăn xong, liền hỏi Chi.

Rốt cuộc cậu ta cũng nói ra điều cậu ta muốn nói. Chi đã hiểu, cô hiểu ra rằng cậu ta vẫn còn ám ảnh lời nói của năm xưa, dù cho cô đã nói rằng điều đó là không phải, nhưng cậu ta vẫn không thể tin lời cô nói đêm hôm đó.

- Chưa bao giờ tôi thấy nặng nề với nó. Tôi có bao giờ oán trách cậu 13 năm không tìm tới tôi, thậm chí làm ngơ tôi đi không? Vì tôi nghĩ, 13 năm đó là quãng thời gian tôi phải trả giá cho việc nói mà không nghĩ. Tôi không nghĩ là 13 năm đâu, tôi còn nghĩ có thể là cả đời.

Chi vừa ăn vừa nói, cô cố gắng tỏ vẻ ra mình tự nhiên, nhưng thực sự nói xong từng lời từng chữ ấy, cô chỉ muốn ăn, ăn tới độ có thể nghẹn thở không thể nói thêm gì nữa.

- Vậy thì... tôi cũng chưa bao giờ hết yêu cậu cả!

Trúc tiến gần về phía Chi, ngồi cạnh Chi chứ không ngồi xa cô ấy nữa. Từng ấy thời gian là quá đủ rồi, có thể ngừng lại được chưa?

- Gần thêm một chút nữa! - Chi nhìn thấy hành động của Trúc, lòng không thể giấu được vui mừng. Thì ra lòng cậu ta vẫn vậy, cũng giống như cô, vẫn không thể quên được.

- Hẹn hò không? - Trúc khẽ ôm eo Chi, chưa bao giờ Trúc nghĩ có thể tiến triển nhanh như thế này, nhưng Trúc nhớ cô ấy quá.

Còn Chi, đầu óc cô không được ổn định cho lắm, rốt cuộc là cậu ta đang nói gì thì cô nghe được, nhưng cô không thể trả lời bằng lời nói, nên cô chọn cách là "hôn"

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Chi run rẩy trong lòng Trúc, rốt cuộc hai người đã làm trò gì vậy?

- Đưa em cái áo! - Chi chỉ cái áo quảng bên cạnh Trúc. Người cô hiện đang rã rồi, không thể suy nghĩ điều khiển thân thể hoạt động theo ý nghĩ của chính mình nữa.

Đầu óc cô vẫn đang liên tục đặt ra một câu hỏi khiến chính bản thân cô hồ thẹn. Chính xác là cô và Trúc đã làm gì thế này? Có thể phóng khoáng ngay trên ô tô được sao? Cô không thể trả lời mặc dù cho đầu cô liên tục nhắc nhở bản thân. Sau nụ hôn dài ấy là hai người liền kéo nhau về ô tô mà không một lý do rõ ràng, cứ thế xảy ra cái việc xấu hổ này.

Trúc cũng làm theo lời Chi, lấy áo cho Chi và giúp cô ấy mặc. Hai người đang làm trò gì thế này? Không phải là quá giới hạn rồi sao? Nghĩ tới, mặt Trúc ửng đỏ. Chi sau khi Trúc tỏ tình, Chi liền tấn công mình nhanh quá. Nhưng cuối cùng người đau lại là Chi. Nhìn Chi có vẻ rã rồi, Trúc cũng ôm cô ấy chặt hơn, tạo sự quan tâm nhiều nhất có thể. Giúp Chi mặc áo xong, là tới quần. Chiếc ô tô cứ rung lên như thế không biết người ngoài có hình dung ra nổi bên trong đang diễn ra điều gì không.

- Đêm nay em mệt rồi, có về nhà Trúc ngủ không? - Trúc vuốt mái tóc Chi cho gọn gàng lại, sau đó nhẹ nhàng hỏi.

- Không được, em còn về với Linh. Hơn nữa... gặp Trúc ngày mai, ngày kia, gặp cả đời mà, lo gì...

Chi dựa vào lòng Trúc. Cô muốn nghỉ ngơi một tẹo. Hai người ôm nhau nhẹ nhàng như vậy, sau đó, nghỉ ngơi một hồi lâu rồi Trúc đưa Chi về nhà.

Về tới nhà rồi Chi vẫn không tin nổi những gì vừa diễn ra hồi nãy. Rốt cục cô đã làm gì vậy? Thật xấu hổ quá chừng. Cô xoay qua xoay lại, điều đặc biệt ngày hôm nay, cô nên tiếp tục ghi lại vào cuốn nhật ký đã quá lâu rồi cô chưa dùng đến cũng lâu rồi.

Khi cô mở tủ ra... không thấy cuốn nhật ký đó nữa...

Cô tìm lục tung cả phòng mình, thậm chí là cả nhà vào giữa đêm dù cô đang mệt mỏi. Quái lạ, nó chỉ có thể ở đó, còn ở đâu được nữa? Cô định vào phòng Linh tìm, nhưng con bé đã ngủ rồi. Thế nên cô để ngày mai vậy.

Cô mà biết... cuốn nhật ký đó đang ở nhà Trúc bằng một lý do lạ lùng thì cô sẽ nổi điên lên vì thẹn thùng mất.

...

Vài ngày sau, cô cũng không thể tìm nổi cuốn nhật ký. Ở bệnh viện hầu như cả ngày, nhưng hễ có thời gian về nhà là cô lại dùng mọi cách để tìm nó.

Vì không tìm được, nên Chi có vẻ buồn lắm. Cô biết Trúc còn bận công việc, người kinh doanh đâu có rảnh cả ngày mà tìm tới cô, ít nhất hai người nó thể tâm sự với nhau tới tận khuya muộn, cô không đòi hỏi gì nhiều.

Trúc từng nói muốn Chi làm một kiểu tóc gì đó cho điệu đà hơn một chút, vì Chi luôn để tóc thẳng từ hồi tới giờ. Cô nghe vậy cũng muốn thử lắm. Cô có chút tiền tiết kiệm riêng, vì mẹ bị bệnh nên tiêu vào đó không ít, giờ chỉ còn lẻ ra chút tiền, tiết kiệm lâu cũng chẳng được bao nhiêu nên cô thử đầu tư làm đẹp một chút. Trên đường đi tới tiệm làm đầu, có một chuyện khiến Chi thất vọng hơn cả, đó là nơi cô xin việc, họ nói ít nhất cô cũng phải có tấm bằng đại học, trường gì thì họ không quan trọng, và họ không nhận người chỉ mới tốt nghiệp như cô. Chính vì buồn, cô nghĩ cô nên hành hạ tóc mình một chút ít. Vì Chi đã tự lập từ lâu, thế nên Chi không thích việc mình hèn hờ với một ai đó mà mình không có khả năng lo kinh tế cho gia đình, thế nên Chi không muốn thua thiệt một tẹo nào.

Cô nằm ở tiệm làm đầu, đợi cho hóa chất ngấm để làm tóc, tiện thể cũng trò chuyện với vài bà thím ở bên cạnh. Từ khi bán hàng, Chi cũng giỏi tán chuyện trời ơi với người xung quanh lắm. Văng khách không làm thế thì còn làm gì nữa?

- Con chị học trường A đấy, nó học lớp chọn. Chị cũng chẳng có đâu, đây này có con bé này biết, 3 năm rồi chị mới đổi kiểu tóc. Minh nhìn ăn nhìn mặc cho con nên người, hở ra nó cãi chị. Phiền lòng, mọc cả tóc bạc, mình dân chợ búa, nào có thể nói lý lẽ với nó.

Người làm tóc ngồi cạnh Chi tâm sự.

- Con em cũng học lớp 8E trường A. Trùng hợp thế? - Chi nghe thấy vậy cũng tay bắt mặt mừng lắm. Vì cô cũng chưa bao giờ nhìn thấy lớp 8E đó như thế nào, mọi thứ đều do Ngọc lo, cô quá an tâm rồi.

- Thế à? Em có biết cô giáo chủ nhiệm của bọn trẻ tên gì không? Kể ra cũng ngại, bác chị xin cho nó vào trường, chị bận buôn bán ở chợ, có bao giờ hỏi thăm...

Bà ta giống hệt Chi rồi. Chi đang định hỏi thì bà ta hỏi trước, thế là cả hai đều không biết con mình học với ai, người đó như thế nào.

- Em cũng như chị, mẹ em ốm, em buồn bán cả ngày, cũng là bạn thân em xin cho nó đi học, rồi em cũng phó mặc, chỉ biết lo làm cho nó đóng tiền học phí thôi!

Chi cũng thật thà kể lẽ.

- Em có địa chỉ gì chưa? Chị cho này, mà khổ nỗi chị nghe tên rồi, mà lẩm cẩm rồi quên. Gì ơi, con chị kể, cô giáo lớp nó hiền lắm. Mà từ khi có con nhỏ nào mới chuyển trường tới, là cô giáo nghiêm nghị hẳn thậm chí còn quát nạt con nhỏ đó. Tội thân, chắc làm gì đó không ưng ý cô rồi!

Mới chuyển đến? Chính xác là lớp đó có bao nhiêu học sinh mới chuyển đến vậy? Chi giấu trong đầu, đó không phải bé Linh chứ? Linh ngoan ngoãn lắm, sao có thể thành cái gai trong mắt cô giáo được. Chắc cũng có một con bé khác...

- Mà chị nghe nói, cô giáo ghét con bé vì con bé ở trường cũ bị bạn bè tẩy chay do mẹ nó có chứa sỏm. Con gái thời mình, không học được lấy chồng sỏm là đúng thôi. Chắc mẹ con bé đó vốn dĩ có học nên mới bị lên tiếng như vậy... lũ học sinh dạo này nhiều chuyện quá em ạ!

Bà ấy nói một cách vô tư. Nếu như xâu chuỗi lại mọi lời nói, ghép vào từng hoàn cảnh, chẳng phải... đang nói về Linh và Chi sao?

- Chị cho em thông tin của cô giáo với. Thật ngại quá em chưa biết gì về lớp đó cả...

Chi lảng tránh đi, cô muốn mau chóng kết thúc việc làm tóc, thật nhanh lên để cô có thể làm rõ mọi chuyện. Mọi người có thể chửi mắng, có thể lăng mạ cô. Cô biết chứ, cô ly dị chồng thì họ nói cô là kẻ hư hỏng. Cô bán quán nhậu họ nói cô là con "đĩ" miệng vì phải nịnh nọt khách. Cô có thể cho qua tất cả, nhưng không ai được đụng tới Linh. Cô giáo đó, không phải là quá đáng lắm sao? Con bé 13 tuổi, biết gì mà nói phải chịu những lỗi không phải do nó gây ra? Tệ thật, ngay khi cô mới nghĩ tới, trời đổ con mưa nặng hạt!

Con mưa tầm tã, Chi đi bộ bên con đường mà không thèm quan tâm trời có mưa hay không. Chi nghĩ, hôm nay cô mặc mọi chuyện sẽ đi tới đâu, cô sẽ bảo vệ con mình bằng được. Sớm biết con mình sẽ bị trù dập, thả cô chuyển lớp, cóc quan tâm tới lớp chọn số một làm gì nữa. Hôm nay cô mất việc, cô nghe được tin con gái cô đi học luôn bị trù dập, con mưa kia cũng không thể cản được bước chân cô.

Cô đi tới khu chung cư trong địa chỉ nhà của cô giáo ghi trong học bạ của con, cũng rõ và chi tiết hơn nhờ người phụ nữ cô gặp khi chiều. Cô xin con vào lớp chọn cũng nhờ mối quan hệ trong gia đình vì bạn thân cô quen một giáo viên cũng dạy trong ngôi trường đó. Nhưng cô đâu biết bạn cô im lặng vì người khiến Hoàng Linh khổ sở là người mà Chi từng rũ bỏ...người mà Chi từng phủ nhận, và bỏ chạy vì dị nghị người đời. Đúng, cô không hề quan tâm giáo viên chủ nhiệm lớp con mình là ai, vì đã có người quen ở trong trường, có gì họ sẽ trực tiếp nói cho mẹ nuôi của Linh rồi cô còn lo lắng gì nữa.

Lấy hết can đảm, cô mới dám bấm chuông dù cho bây giờ đã là 9h30 tối!

- Ai đó?

Trúc ra mở cửa khi có người bấm chuông nhà mình một cách bất lịch sự như vậy. Trời thì mưa, mà muộn như thế này thì có ai muốn tới chứ?

Khi cánh cửa mở ra, Trúc cũng giật mình khi nhìn thấy Chi, còn Chi thì... Cô ngược mắt lên nhìn lại số nhà, cô nghĩ có thể cô nhầm lẫn gì đó vì khu chung cư này có cả trăm căn hộ. Nhưng sao đây là địa chỉ nhà Trúc chứ?

- Trúc, Trúc... là giáo viên sao?

Chi ấp úng không nói thành lời. Trúc nghe Chi nói, cũng giấu vội tập giáo án trong tay mình. Sao Chi có thể biết? Trúc đã chia sẻ gì về nhà ở của mình sao?

- Ô... Chi à? Sao người em ướt vậy?

Ngay khi Chi làm tóc xong, cô mặc kệ người ta khuyên sẽ hong tóc nếu như gặp nước, cô mặc kệ, tâm trạng của cô chưa đủ tồi sao mà còn thời gian nghĩ tới tóc? Bị từ chối việc làm, nghe tin con gái bị giáo viên bắt nạt. Nếu như là giáo viên, không biết khi nào sự trù dập đó mới dừng lại nếu như cô không gặp và nói thẳng? Chi cần nghe tới việc Linh bị gì, là Chi đã nổi điên lên rồi.

- Em vào nhà đi. Em sẽ ốm đấy!

Trúc biết không thể chối cãi, nhưng Trúc lo cho cơ thể Chi hơn là việc mình bị Chi phát hiện, liền kéo Chi vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Chi đi vào nhà Trúc. Chi có mình Trúc ở thôi, nhưng là cả một căn nhà hơn một trăm mét vuông thế này! Trong khi ba mẹ con cô chỉ ở trong căn nhà vốn vẹn bốn mươi mét vuông. Chi cảm thấy người mình run lên vì lạnh do ngấm mưa, nhưng nghĩ ngợi nhiều cũng không có ích gì, cô quay lại nhìn Trúc.

- Tại...sao...lại...hành...hạ...con...tôi?

Chi vừa nói vừa đánh vào người Trúc. Sau mỗi từ là đấm, hoặc nhéo, đủ thứ mà cô nghĩ sẽ làm Trúc đau được. Trúc chỉ biết tránh và đỡ. Không hiểu sao Chi lại phát hiện ra mọi chuyện sớm quá. Hay là bé Linh hoặc Ngọc tiết lộ ra điều này rồi?

- Em bình tĩnh nghe Trúc giải thích đã...

Trúc muốn Chi bình tĩnh một chút, vì Trúc chưa bao giờ có ác ý với Linh, mặc dù thời gian đầu hơi độc miệng với con bé một chút, thế nhưng có bao giờ Trúc để con bé bị hành hạ đâu. Mà những gì Trúc làm, Trúc đều bù đắp cho con bé rồi.

- Tôi chẳng có gì mà bình tĩnh cả. Tôi ngu ngốc mới tin cậu, lại còn cùng cậu làm chuyện đồi bại xấu hổ đó. Thế mà khi tôi sung sướng thì con tôi bị hành hạ sao? Con bé 13 tuổi thôi, nó biết gì mà cậu cư xử với nó như thế? Tôi nghĩ...tôi không thể đánh đổi con tôi mà hèn...

- Cậu im đi được không? Cậu cũng có thêm nghe tôi giải thích đâu!

Trúc cúi lên và quát Chi. Lần đầu tiên Chi thấy Trúc thực sự quát mình. Vốn dĩ cô đang bức trong người nên cô vẫn cố tỏ ra lì lợm, mặc dù cho bị quát thì cô cũng rất sợ.

- Tôi nhận là tôi có quát con bé, nhưng mà tôi đã bù đắp cho con bé rồi. Con bé bảo tôi phải tới chăm sóc cậu, và tôi đã làm theo. Còn chuyện hèn hèn, chẳng liên quan gì tới con bé, nếu mà cậu không thích thì tôi không ép. Tôi không còn gì để giải thích nữa.

Trúc nói một hồi rồi bỏ đi vào phòng. Tưởng chừng như không muốn nói chuyện nữa, nhưng hóa ra là mang đồ cho Chi thay. Dù gì thì nói, chuyện này sớm muộn Chi cũng sẽ phát hiện, chỉ có điều Chi phát hiện ra hơi sớm. Chi tưởng Trúc cũng nổi điên với mình không muốn nói chuyện nữa, nhưng khi thấy Trúc quay ra, cầm theo bộ đồ ngủ cho Chi, rồi gương mặt rất kiên nhẫn đem khăn tắm cho Chi tắm nước mưa, cô cũng hồi tâm lại một chút...

- Cho xin lỗi vì em... không kiềm chế được! - Chi ngượng ngùng nói khi được Trúc cần mẫn giúp mình.

- Không sao, ai nghe con mình bị vậy chẳng nổi điên. Chi có điều... tóc em có mùi gì vậy? - Trúc ngửi thấy mùi thuốc làm tóc...

- Em mới đi thay đồ, mặc kệ đi đã. Sao Trúc và Linh lại nói chuyện với nhau? - Chi vẫn bị tò mò với lời giải thích của Trúc. Rõ ràng Trúc có nhận là quát Linh, nhưng tại sao lại bù đắp và nghe lời Linh chứ?

- Con bé đọc được cuốn nhật ký của em, Trúc đã giữ lại cho em ở đây, nó nói nó muốn giận em vì em...từng có ý định chối bỏ nó. Và Trúc phải làm mọi cách để nó không được giận em đó thôi! - Trúc đưa Chi về phía ghế ngồi. Nhìn đồng hồ cũng đã muộn rồi. Chẳng hiểu sao có thể mất bình tĩnh mà lao ngay tới đây được? Chi khẽ rung mình...con bé đã đọc được cuốn nhật ký đó sao? Trong cuốn nhật ký đó có quá nhiều chuyện mà cô không muốn cho con bé đọc được. Ví dụ như quá khứ cô từng muốn phá thai, hoặc...chuyện cô và Trúc yêu nhau. Con bé sẽ không dị nghị chuyện đồng tính chứ?

- Em đang suy nghĩ điều gì? Không muốn đánh Trúc nữa sao? Làm Trúc mới hít hơi đợi bị ăn đòn!

Trúc đẩy đầu Chi vào vai mình. Chẳng hiểu sao Trúc luôn muốn tạo cho Chi sự quan tâm nhiều nhất có thể. Cả Linh nữa, nhưng Trúc chỉ sợ họ không tiếp nhận mình, và chỉ có thể lên lút hèn hèn với Chi như vậy.

- Không...em chỉ sợ...con bé sẽ ghê tởm em vì em từng có những hành động đó! - Chi buồn tui nói.

Sớm muộn, con bé cũng đã phải chịu đựng quá nhiều ở trường cũ rồi, thế nhưng giờ là Linh đọc tận mắt những gì mẹ nó viết, chắc hẳn nó đau lòng lắm. Bản thân là mẹ, còn thấy ghê tởm chính bản thân mình, nói gì tới đứa bé vô tội kia.

- Tưởng em còn bận giận Trúc, hóa ra giờ sợ con giận mình à? Linh không giận em đâu, nó dùng cách đó để bắt Trúc tìm tới em thôi! - Trúc sớm biết, chỉ là giả ngốc thôi. Hai mẹ con họ dễ bị lừa thật.

- Vậy sao? Trúc biết con bé cố tình mà vẫn làm à?

Chi giật mình khi nghe Trúc nói thêm về Linh. Hóa ra mọi chuyện trong đầu Trúc đều tính toán hết được, nhưng tại sao gương mặt của Trúc lúc nào cũng ngốc nghếch, tạo cho Chi cảm giác như Trúc chẳng mấy khi suy nghĩ sâu xa.

- Hừm... vì bản thân cũng muốn, nên có việc gì đâu! - Trúc nhún vai.

- Trúc làm vậy, nghĩa là em đang nợ Trúc quá nhiều nhì? Thế em chữa thận năm xưa cũng là mẹ Trúc chi trả sao? - Chi lại hỏi tiếp.

- Không những thế, mà em còn sử dụng một bên thận của Trúc nhé! - Trúc nói rồi tự vạch áo lên.

Chi hoảng hốt nhìn thấy vết sẹo của Trúc giống hệt vết sẹo của mình. Hôm nọ vì quá cuồng nhiệt, cô chẳng thèm để ý những thứ xung quanh hai người. Mà giờ Trúc nói cô mới nhận ra được.

- Vậy... mình đừng hèn hèn nữa được không?

Chi im lặng một hồi, rồi cũng quyết định nói ra câu này. Dù là tiếc nuối, nhưng cô không nói thì cảm thấy mình thật không có lòng tự trọng.

- Vì sao? Trúc có làm gì sai à? - Trúc theo bản năng hoảng sợ, nhìn lại Chi. Vì họ mất quá nhiều thời gian để có thể quay trở về với nhau, sao có thể nói dừng là dừng được. Quá khứ đau buồn kia chưa được phép dừng lại sao?

- Em phải trả nợ xong hết cho Trúc đã, rồi sau đó, hẹn hò hay ở chung cũng được hết!

Chi thờ dài một cái. Có lẽ số tiền nợ đó cô phải còng lưng ra mà trả, cô còn biết mình sống được nhờ một phần cơ thể của Trúc nữa. Sao có thể trả nợ một sớm một chiều được? Sống mà cảm giác mình đang nợ nần ai đó thật khó chịu, Chi có cảm giác mình không được sống một cách trọn vẹn. - Em tính trả cho tới bao giờ? Nếu như Trúc không muốn lấy tiền, mà Trúc cần thứ khác thì sao? Em nói như vậy, giống như thể Trúc dùng tiền mua em! - Trúc tự động bỏ tay ra khỏi người Chi. gương mặt bắt đầu tối lại vì buồn.

Trúc không phản đối nếu như Chi nói Chi cần thời gian suy nghĩ cho việc hẹn hò cùng Trúc, đương nhiên ai cũng có cái quyền đó rồi, thế nhưng điều khiến Trúc ghét nhất đó là Chi xem trọng vấn đề tiền bạc. Những khoản nợ kéo dài từ 1999 tới giờ, thì trả cho tới khi nào? Trong khi lúc đó cả hai người đều không nói chuyện với nhau, Chi không biết mình được giúp đỡ từ Trúc mà nghĩ mình được hãng bảo hiểm tài trợ. Chi đâu có lợi dụng gì Trúc? Sao cô ấy phải làm quá mọi chuyện lên?

- Em có lòng tự trọng của em chứ? Trúc giận sao?

Chi thấy Trúc tự động rời khỏi cơ thể mình, cô vốn dĩ sợ cảm giác bị Trúc rời đi lắm. Trúc đang cần cô, nhưng cô cũng sợ Trúc sẽ rời mình. Tình yêu là từ hai phía, cái gì cũng là từ hai phía chứ không thể mình cô tự quyết được.

- Đương nhiên là giận, em nói thế như thể bao lâu nay em được nữ nhân nuôi dưỡng à? Nếu như vậy sao Trúc không đến quán em mà ăn rồi mỗi ngày quẳng một bịch tiền vào đó cho giống cái gọi là nữ nhân nuôi dưỡng?

Trúc bực bội quay người về chỗ khác. Cái cô gái kia đúng là có sức mạnh phi thường, có thể khiến Trúc buồn, có thể khiến Trúc cảm thấy không vui, có thể cảm thấy thất vọng, hoặc đau đớn. Trúc biết Chi ngượng ngùng, thế nhưng sao có thể nói không cần là không cần như vậy được chứ?

- Thôi được rồi, nếu không muốn em trả bằng tiền, thì Trúc muốn em trả bằng gì? - Chi tiến tới gần Trúc, vỗ về đứa trẻ ngốc nghếch này một chút. Nếu như cô nhận ra sớm một chút, và giả như cô nghĩ cho Trúc một chút thì mọi chuyện đã khác rồi.

Trúc quay lại nhìn Chi, ánh mắt vẫn giận dữ lắm, nhưng nhìn nhau một hồi lâu, nhìn gương mặt của Chi, Trúc lại không muốn giận hờn nữa, hoặc không muốn giận hờn, chỉ muốn ôm Chi một cái.

- Em và Linh đến đây ở! - Trúc nói một câu, hoặc cũng có thể coi đây là ra lệnh, hoặc cũng có thể coi đây là lời mời?

Chi nghĩ ngợi một hồi, sao có thể tro trên như vậy được nhỉ? Liệu cô làm thế có sai không?

- Cái đó em không biết được đâu, em còn ở với mẹ mà. Mẹ...

Chi đang tính dùng mẹ để có thể bảo vệ cho mình, thế nhưng cô lại thấy Trúc lấy điện thoại ra, mở thứ gì đó, rồi đưa cho cô nhìn.

Những bức ảnh này chụp lại những bức thư mà mẹ cô viết, và những bức thư ấy là gửi cho Trúc sao?

Thấy Chi có vẻ há hốc miệng, thế nên Trúc đành giải thích.

- Em đừng nghĩ ngợi gì nhiều, thực ra mẹ biết hết, mẹ đã tìm và nói Trúc không được làm thế, nhưng mà... em biết đó, mẹ cũng chịu thua độ lì của Trúc...

Chi đọc từng bức thư một, hóa ra mẹ đã tìm cách gửi trả số tiền mà Trúc đã giúp đỡ, thế nhưng không thành công vì Trúc là một đứa trẻ ương bướng. Hóa ra là mẹ rõ Trúc từng ấy thời gian Trúc vẫn quan tâm cô, dõi theo cô cho tới khi cô nói những lời lẽ đấy. Sự quan tâm ấy tiếp tục được nói lại cho tới khi cô và cậu ta gặp mặt, hay là từ khi bé Linh học ở lớp đấy? Cô có cảm giác như cả thế giới biết, còn cô không biết.

- Ở đây, Trúc có chịu nổi ba mẹ con em không? Mẹ dù có khỏi bệnh, nhưng không thể khỏe lại như trước, em...

Chi định nói thì bị cướp lời.

- Em khổ đủ rồi, sống hưởng thụ đi, em thích thì Trúc vẫn có thể giúp em tìm lại những gì mà thanh xuân em không có, còn mẹ thì để Trúc lo, em không cần phải làm gì cả, chỉ cần ở bên Trúc thôi!

Trúc vượt nhẹ cảm Chi, cả hai không nói gì với nhau thêm nữa, họ chỉ nhìn nhau như vậy.

13 năm Chi để lỡ đi thanh xuân của mình, Trúc gặp lại con cô, tưởng chừng như Trúc sẽ biến thành một giáo viên kinh khủng nhất, tàn độc nhất, nhưng Trúc làm vậy, chỉ muốn nhìn vào ánh mắt của Linh, giúp Trúc nhớ tới Chi nhiều hơn. Trúc chọn làm giáo viên không phải vì Trúc yêu thích nghề đấy. Emily từng nói rằng, nếu Trúc muốn yêu thương một ai đó, thì nên học cách chăm sóc cho họ bằng mọi khả năng của Trúc. Khi chọn thi đại học, Trúc đã chọn thi sư phạm, để có thể trở thành một giáo viên đủ lương chẳng đủ ăn, thế nhưng Trúc nghĩ, chỉ có làm vậy, thì Trúc mới có thể gặp Linh. Dù mở đầu, Trúc tỏ vẻ khó chịu, nhưng trong lòng lại nhanh chóng làm thủ tục cho xong để Linh học ở một môi trường mới, tốt hơn, và được Trúc đặc biệt bảo vệ!

Chi nghĩ, những gì cô viết vào cuốn nhật ký ấy chưa bao giờ sai. Cô từng cầu ước, rằng một ngày nào đó cô và Trúc sẽ trở thành một gia đình, vì con gái

cô cần một người như Trúc để con bé có thể cảm giác an tâm về gia đình mình hơn. Cô không thể nói gì, không biết cảm ơn Trúc như thế nào cho đủ, cô chỉ muốn ở bên Trúc, chăm sóc cho Trúc từng ngày thôi. Cô có thể không phải làm gì, nhưng điều cơ bản như bữa cơm, chuẩn bị quần áo,... cô có thể làm được hết và cô cũng không muốn có ai chuẩn bị những thứ đó cho Trúc ngoài cô!

p/s: xin lỗi các bạn vì end sớm, mình chuẩn bị đi học lại rồi nên không có thời gian viết nữa, nhưng mình sẽ vẫn viết truyện khác nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Mời các bạn xem tiếp

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Trúc ngồi quán cafe bên cạnh một công ty nhỏ, chuyên thiết kế, hoặc tư vấn thông tin về công việc, việc làm. Thực ra Trúc có vẻ biết trước Chi sẽ không tìm được việc, vì Trúc đã nói chuyện trước với ông chủ của công ty này rồi. Trúc không muốn Chi suốt ngày lo nghĩ tới công ăn việc làm trong khi Trúc có đủ khả năng nuôi Chi, nuôi Linh, thậm chí cả mẹ Chi Trúc vẫn dư sức làm được. Nghĩ ngợi một hồi lâu, Trúc cũng nhìn thấy Chi đi ra với gương mặt buồn thiu. Quả nhiên ông chủ thật biết giữ lời. Trúc tưởng Chi sẽ đi về quán cafe ngồi cùng mình, ai dè, cô ấy đứng ngay bên cửa ô tô, dù cho nắng nóng, thế nên Trúc phải vội vàng chạy ra, mở cửa cho Chi vào ngồi máy lạnh.

- Em sao vậy? Quên là Trúc đợi em ở trong kia à? - Trúc ngồi vào ô tô, lấy khăn ướt ra thấm bớt mồ hôi cho Chi.

- Bỏ ra, và đừng nói chuyện với em! - Chi giận dữ, gạt tay Trúc ra. Sau đó cô cắm mắt vào cuốn sổ, tức tối gạch thật mạnh nơi xin việc vừa rồi, coi như thất bại.

- Em giận gì à? Trúc có làm gì đâu? - Trúc không hề hay biết hành động của mình đã bị Chi phát hiện. Không phải ông chủ ton hót gì cho cam. Nhưng Chi đã thấy sổ của ông chủ trong danh bạ điện thoại Trúc. Sao Chi lại không nghĩ ngờ, vì mỗi tối khi đi phòng vẫn Chi mới biết đó là sổ ông chủ này. Hóa ra, năm lần bảy lượt cô đi tìm việc, toàn là Trúc phá bình. Bảo cô không giận thì đây là một chuyện lạ kì.

- Phải, Trúc chỉ phá đám chuyện em đi tìm việc thôi. Em thực sự giận, đừng nói chuyện với em nữa. Đêm nay, ra sofa mà ngủ.

Chi bực bội, đeo khẩu trang, rồi đeo cả kính râm lên để che mắt lại, cô không muốn nói chuyện với Trúc, nhưng trong lòng lại đợi chờ Trúc năn nỉ xin lỗi mình. Đợi mãi, chỉ thấy chiếc xe di chuyển, chẳng ai lên tiếng điều gì. Về tới nhà, Chi thấy mẹ không có nhà, cả Linh nữa. Linh thì đi học, chắc mẹ đi tập thể dục, rồi đi làm từ thiện cùng mấy bà bạn cùng tuổi. Chi nghĩ, không xin lỗi thì cô cũng không nói chuyện lại. Thế nên, cô một mực đi về phòng, sau đó đóng cửa, không ra ngoài một bước, Trúc muốn ăn uống gì, có thể tự túc.

Cô nằm dài trên giường cả ngày, cô hết xem phim, khi đói bụng lại ra ngoài nấu nướng gì đó, thậm chí cố ý không bật hút mùi, để mùi thức ăn bay lên lảng lảng làm ai kia khó chịu ra ăn năn xin lỗi cô. Nhưng hình như đó là những gì cô tưởng tượng, chứ Trúc không hề xin lỗi cô. Ngẫm nghĩ, Trúc thực sự chiều cô. Ngày cô còn vất vả, không để ý chăm sóc cơ thể thì giờ tối nào Trúc cũng rửa chân bằng nước ấm cho Chi, sau đó bôi đủ thứ kem dưỡng ẩm để cơ thể Chi mềm mại hơn. Cuộc sống hai người đơn giản, có thêm Linh và mẹ, cũng không có gì ngượng ngùng. Mẹ vốn đi từ lâu đã quý Trúc, và nhìn nhận ra được cô yêu Trúc từ thời cấp 3. Còn Linh, không phải là hư, nhưng thực sự con bé luôn về phe Trúc, vì Trúc luôn là người yêu chiều nó trong khi cô lại là người răn đe Linh nhiều nhất.

Nghĩ đến cái gia đình này, cô vẫn chưa thể nghĩ được mình lại thuộc dạng câu gì ước gì được điều ấy. Trúc và Linh xưng hô rất buồn cười. Khi thì chỉ ngang bằng như "Trúc và Linh". Mà khi nào cần tình cảm ngọt ngào thì lại "Trúc và con". Thế nên cuộc sống gia đình chẳng mấy đảo lộn khi họ cùng chung sống. Nhưng mà hiện tại, Trúc không xin lỗi cô để làm lành và định ngủ ở ngoài thật sao? Cô không muốn chịu thua, nhưng thiếu hơi Trúc, làm sao cô ngủ được. Lùi thui đi về phòng, giận nhau hơn 5 tiếng, cứ ngỡ như trôi qua 5 năm rồi ấy. Cô đi về phòng, thấy Trúc đã leo lên giường từ khi nào rồi. Chắc là lên lút, khi cô nấu ăn lại mò về phòng ngủ. Chi còn tưởng Trúc sẽ gan lì nằm lại trong phòng làm việc tới khi nào hai người hết chiến tranh lạnh chứ. Cô cũng ngồi lên giường với một tư thế ung dung nhất. Hóa ra cũng biết sợ đấy!

Cô ngồi lên giường rồi, thế nhưng không thấy Trúc nói gì, thậm chí còn quay lưng đi nữa. Bát cơm rang cô vừa làm, không lẽ bỏ phí vì giờ thực sự cô không muốn ăn nữa.

- Ăn không? Em bón cho? - Chi lên tiếng trước. Tại sao luôn là người thua cuộc thế nhỉ?

Trúc không thêm trả lời, cô tưởng, Trúc giận mình, thế nên im lặng. Ai ngờ lật chăn ra, thì là ngủ như chết từ hồi nào. “Tôi đang nói chuyện cùng ai thế này?”, Chi lặng im nghĩ trong đầu. Còn tưởng mình sẽ thua, ai ngờ vẫn vớt vát được. Cô quyết định để com vào tủ lạnh cho người kia dậy mà ăn. Còn giờ cô muốn ôm người kia ngủ một giấc đã. Cãi nhau gì, chiến tranh lạnh gì thì cũng phải ở bên nhau. Ngoài kia biết bao người muốn có được Trúc chứ, cô phải trân trọng Trúc, giống như những lần Trúc ghen tuông khi có ai đó muốn tiếp cận Chi.

...

Chi lơ mơ tỉnh giấc, là ai đó đang vuốt ve tóc mình thật tình cảm. Chi biết ai đang làm điều này mà. Cô mỉm cười, cô chỉ giận vu vơ thế thôi, cô biết lý do Trúc làm vậy, nên cũng chẳng thể giận lâu được.

- Em còn nhớ, em hứa sẽ ở bên Trúc, chỉ ở bên như vậy để trả nợ không? Sao em cứ làm sai lời? - Trúc hỏi Chi khi nhận ra Chi đã tỉnh giấc.

Hóa ra là lời hứa hơn từ ngày trước. Đã quá lâu rồi Chi quên bém đi một việc, Trúc chỉ muốn Chi ở bên Trúc như vậy, bù cho 13 năm xa cách. Cô đã quên đi lời hứa của cô, thảo nào, Trúc dù cô đã giận cũng không rồi rít xin lỗi như ngày thường nữa.

- Em nhớ. Nhưng Trúc phải xin lỗi vì làm những điều khiến em bức. Rồi em xin lỗi Trúc sau.

Chi cương quyết nói. Không thể để bản thân mình bị lấn át được. Nếu như làm gì sai thì phải xin lỗi. Xét về nghĩa, thì đúng là cô sai thật, cô sai khi quên lời hứa với Trúc, nhưng thật ra, cô chỉ muốn, Trúc có thực sự xem trọng mình hay không thôi!

- Được rồi, Trúc xin lỗi. Nhưng mà, em đã thiếu một bên thận, sức khỏe không bình thường, làm sao có thể bươn chải mãi được. 13 năm em không thấy mệt vì đau à? An nhàn như Trúc còn thấy mệt. Trúc không thích nhìn em vất vả. Em mà làm vậy, chỉ khiến Trúc suy nghĩ nhiều, nghĩ về việc tại sao không thể làm ra đủ tiền mà nuôi mẹ con em, cả mẹ nữa! - Trúc buồn phiền nói. Nhìn Trúc lúc này thật muốn nựng ghê. Trúc dựa vào người Chi, sau đó ghì mặt vào cổ Chi. Sớm biết con người này biến thái, lại làm những hành động không giống ai rồi.

- Thôi nào. Em mệt lắm, để tối đi. Được, em cũng xin lỗi vì quên lời hứa. Từ nay em ngoan ngoãn ở nhà, Trúc đi làm về sớm cho em nhờ. Một mình em quanh quẩn với bác giúp việc khiến em buồn lắm! - Chi không nhéo nói.

Cô ôm Trúc, mặt mũi họ cứ chờ đến thời cơ để chạm vào nhau, rồi cả môi nữa. Nhưng Trúc vội nhận ra mình hơi ngu ngốc...

- Em thật là ranh ma đấy Nguyễn Thùy Chi!

Hà có gì Trúc hô cả họ tên cúng cơm của Chi ra thế. Bộ hai người sống chung với nhau chưa đủ lâu để đọc thuộc tên nhau nên thỉnh thoảng phải gọi vui như thế này à?

- Làm sao cơ? - Chi ngờ ngác hỏi lại, không lẽ...

- Hóa ra là em muốn Trúc sớm về với em, thế nên bày trò đi tìm việc, đúng không? Trúc thấy em có học gì về môi trường đâu? Sao còn tìm...

Trúc đang nói dở, đành phải ngừng khi thấy mặt Chi tối xầm, thậm chí hai má đỏ ửng lên rõ ràng nữa. Hóa ra là bị Trữ bắt thóp nhanh như vậy. Đúng là do Trúc hay đi làm, dạy thêm ở trường. Một ngày cô đợi tới gần 10 tiếng mới được gặp người yêu, người thương, người sống chung một nhà với cô, là gia đình cô. Chi có là người không có tìm đâu mà chịu đựng được. Dù là về thì dính nhau như sam, nhưng xa 10 tiếng cô vẫn không thích. Được Trúc nuông chiều quen rồi, cô không thể làm quen với thói quen phải xa Trúc được nữa.

- Thế thì đi làm đi, đi cả ngày đi không cần về đâu nhé.

Chi bức bối, kéo chăn lên trùm kín mặt. Cô bày mưu năm lần bảy lượt, Trúc mãi tới giờ mới nhận ra dụng ý của cô sao? Thật biết cách khiến người ta bức mình mà. Hơn nữa, cô lại còn xấu hổ khi tự mình làm lộ kế hoạch của mình nữa.

- Thôi mà em, từ kì sau Trúc lên trường xin nghỉ dạy thêm ở nhà với em. Được chưa?

Trúc nài nỉ, vỗ về bên cạnh Chi. Biết ngay là bày trò mà, làm sao có chuyện Chi đi tìm công việc mà Chi không có khả năng làm chứ. Chi muốn Trúc nghỉ ngay kia. Nhưng tác giả và nhà trường không cho phép thì Chi đành chịu vậy.

Chi nghe thấy Trúc nói, chỉ thò ra khỏi chăn một cánh tay, dơ ngón út lên ra hiệu bắt Trúc phải hứa. Đợi khi Trúc ngoắc tay với mình thì cô mới chịu ra khỏi chăn. Chi cần Trúc ở nhà với cô, dù không cần làm gì, cô cũng thích. Tiền lương đi dạy thêm thì thấm bao nhiêu so với việc Trúc giúp mẹ kinh doanh chứ? Suy cho cùng, Trúc dễ thu hút người khác, Chi càng không thích cho đi làm nhiều! N

ghĩ tới việc hôm nay Trúc phải nghỉ dạy để đưa cô đi tìm việc, sau đó là cô có thêm một ngày nguyên vẹn ở bên Trúc, cô càng thấy cuộc đời vui tươi hơn.

P/s ngoại truyện sau sẽ xh Phong nhazz

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 25

Đã là 7h15 sáng. Chi tỉnh giấc theo giờ sinh lý, và cảm giác như thân thể mềm nhũn. Đêm qua hai người không biết cao hứng bao nhiêu lần, nhưng bây giờ cô chỉ muốn ngủ nướng cho tới tận trưa, nhưng cô không thể vì cô một khi đã thức dậy thì không ngủ lại nữa. Có vẻ như tuổi già đến rồi đây.

- Trúc, dậy đi! - Trúc đang nằm đè lên người cô, và cô cũng cảm nhận được thân cô mềm hơn khi mà phải đỡ cục thịt 57 kg này từ lúc xong chuyện tới giờ.

Trúc nghe thấy cô gọi, nhưng lơ đi và vùi đầu vào ngực cô rồi ngủ tiếp. Hôm nay Trúc không có tiết, sao phải dậy sớm làm gì không biết.

- Nào, đừng trẻ con nữa. Dậy đi, không biết Linh đi học chưa nữa?

Cô mặc kệ Trúc ngủ, tìm cách lườn người qua và đi sang phòng con gái mình xem như thế nào. Hoá ra, con bé đã ăn sáng và đi học từ 6h45 rồi. Cô càng ngày càng yên tâm hơn vì Linh có thái độ rất nghiêm túc với việc học hành. Ở môi trường cấp 3 không còn sự bao bọc của Trúc nữa, Linh có vẻ chừng chạc hơn. Thấy con đi học rồi, cô an tâm đi về phòng, cô bắt lẹc trước Trúc, nên đành chui vào chăn và nằm cạnh Trúc.

- Em biết là Trúc dậy rồi, đừng làm biếng nữa, cái mắt cứ cố tình nhắm nghiền lại bảo sao không dậy được?

Chi ôm nhẹ vào người Trúc. Cuộc sống hai người cứ bình yên như vậy, cô thấy vui lắm. Sáng sớm, dậy nấu bữa sáng cho Trúc và Linh. Sau khi hai người họ ra khỏi nhà, cô lại dọn dẹp nhà cửa cũng cô giúp việc. Nói thì có vẻ nặng nhọc nhưng Chi chỉ dọn riêng phòng của hai người thôi vì cô nghĩ nơi này người giúp việc không nên vào. Hoặc có thể ra ngoài đi chơi, đi làm đẹp cùng Ngọc hoặc Lan. Trưa thì hai người họ về ăn cơm cùng cô, chiều đến Trúc ở nhà, Linh đi học. Cuộc sống diễn ra yên bình, chưa bao giờ Chi thấy chán sự yên bình ấy.

- Trúc muốn ngủ với em thêm vài lần nữa! - Trúc cười gian.

- Nghiêm túc đi nếu muốn em còn nằm bên!

Chi biết ngay thói xấu của người mình yêu, thế nên cô bấu nhẹ vào eo Trúc, rồi nằm một tay ôm Trúc, tay kia cầm điện thoại đọc báo hoặc truyện. Biết là Trúc gian tà rồi, nên việc Trúc rúc đầu vào đâu thì cô không thêm quan tâm tới nữa.

Điện thoại cô rung lên, là tin nhắn từ một số lạ.

“Em còn khoẻ không? Đang làm gì vậy?”

Chi nhìn vào số này, cô thấy rất quen, như thể đã nhìn thấy ở đâu đó rồi. Quen lắm, vậy nên cô vắt óc suy nghĩ. Đạo này cô cũng hay bán một số mặt hàng tiện lợi qua mạng xã hội. Vì lời hứa với Trúc nên cô chỉ có thể làm ăn nhỏ lẻ như vậy giết thời gian, chứ thu nhập thì cũng chẳng đáng là bao. Vậy nên cô cũng lo sợ có thể mình bỏ qua tin nhắn của khách hàng. Cô nhìn kỹ vào đuôi số điện thoại, nó giống như... Đây là số điện thoại của Phong.

Sau một thời gian dài, chính xác là 4 năm, anh ta nghe tin Trúc nuôi cô và Linh, anh ta liên lạc với cô và nói sẽ dừng chu cấp cho Linh. Rồi từ đó, hai người không hề liên lạc gì nữa. Sao tự nhiên giờ này anh ta nhắn tin cho cô vậy?

“Tôi làm gì ngoài thờ nữa? Anh nhắn có việc gì?”

Chi nghĩ dù gì anh ta cũng là ba của Linh trên giấy tờ. Không nuôi nhưng cũng là luật pháp rồi. Cô buộc có trách nhiệm phải nhắn trả lời anh ta. “Sau từng ấy năm em vẫn chọn cách mạnh mẽ như vậy à? Hôm nào đi uống nước, anh có chuyện cần bàn với em!”

Tin nhắn của anh ta trả lời lại rất nhanh. Trước giờ anh ta có xưng hô tử tế với cô như vậy sao?

“Có gì thì nói qua đây luôn đi. Tôi không có thời gian gặp anh!”

Chi nhắn lại một cách dứt khoát. Dù chỉ là nhắn tin một cách lạnh nhạt, và không hề quan tâm tới, nhưng cô cũng cảm giác áy náy với Trúc.

“Liên quan đến Linh, anh nghĩ, nhắn tin thôi không đủ. Hẹn em quán cafe gần trường học của Linh. Chiều chủ nhật 4h30 nhé!”

Chi không thêm trả lời nữa. Cô không biết vì sao sau khoảng thời gian không thêm quan tâm tới cuộc sống của nhau nữa, hai con đường song song rồi, tự nhiên anh ta tìm tới cô, rồi đòi hỏi nói về Linh. Chuyện gì liên quan tới Linh thì cô không rõ nữa. Nhưng việc gặp anh ta khiến cô cảm tưởng như tuổi đời của cô bị hâm lại vài năm.

- Em nhắn tin cho ai thế? - Trúc tự nhiên lau bầu hỏi. Mặc dù đang úp mặt vào người Chi, thế mà vẫn biết được Chi đang nhắn tin với ai sao?

- Sao Trúc biết? Là khách hàng hỏi thôi! - Chi không biết tại sao bản thân mình lại nói dối, nhưng cô đã buột miệng nói như vậy.

- Điện thoại em rung lên mà. Đừng có chăm chăm vào hàng hoá rồi quên Trúc với con đấy!

Trúc trêu ghẹo Chi. Thấy Trúc nói vậy, cô cảm giác như mình nên nói thật. Năm xưa, nói bừa một lần thôi khiến cô mất Trúc quá lâu rồi, giờ mà thêm

một lần nữa, chắc cô không sống nổi mất.

- Em xin lỗi vì nói dối, nhưng thực sự là Phong nhắn tin cho em!

Chi đưa điện thoại cho Trúc đọc. Ngay khi cho Trúc biết, cô thấy lòng mình nhẹ đi phần nào.

Trúc xem xét một hồi lâu, trong lòng thấy cũng vui vì Chi không thể nói dối mình quá 2 phút. Nhưng cũng hơi tò mò vì sao quyết định đầu tiên của Chi lại là nói dối. Vì Chi đã nói thật rồi nên Trúc không truy hỏi nữa.

- Trúc nghĩ em nên gấp đi. Trúc sẽ đi cùng, nhưng là đứng ở ngoài đợi em thôi. Em có thể thoải mái mà, chỉ có điều Trúc cho em 30 phút nói chuyện với anh ta thôi!

Trúc kéo sát Chi vào người mình, hung hăng nói cho Chi biết rằng Trúc cũng muốn tuyên bố cho Phong rằng hiện tại Chi thuộc sở hữu của Trúc.

- Được rồi, Trúc nghĩ gì mà em nói chuyện với hân ta những 30 phút. 3 phút thôi là em thấy ớn lạnh rồi.

Chi tươi cười ôm Trúc vào lòng. Chi cần ôm thôi sẽ là chất xúc tác cho rất nhiều điều, ví dụ như những chuyện mà họ sẽ làm sau cái ôm!

...

Gần đến giờ hẹn, Trúc đưa Chi tới quán cafe mà Phong đã hẹn trước. Vì tôn trọng Chi nên Trúc không vào cùng mặc cho Chi có rù. Chi thấy đa phần là Trúc cũng ghét Phong vậy nên cô chỉ muốn Trúc ngồi đó, để Trúc an tâm rằng cô chẳng thích liên quan gì tới Phong cả. - Vậy quá 30 phút, anh ta mà cố lèo lái câu chuyện, Trúc phải vào, hứa đi!

Chi vẫn kì kèo với Trúc bằng được.

- Vậy cho hôn một cái đi! Rồi Trúc nghe lời em.

Trúc tỏ vẻ nũng nịu.

Chụt!!!

Chi hôn thật, sau đó cô mở cửa ô tô và lấy hết can đảm đi vào quán cafe. Nói thế chứ, dù chỉ không liên lạc 4 năm thôi, nhưng cô chưa hề gặp anh ta cũng được 14 hay 15 năm rồi. Vì từ khi ly dị, anh ta và cô đều có cuộc sống riêng. Cô khó lắm mới nhận ra anh ta đang ngồi ở vị trí nào, vì trông anh ta hiện tại thật mất phong độ, không giống với người mà cô từng biết năm xưa nữa.

Cô tiến tới, ngồi đối diện với anh ta. Chi muốn nói cho xong câu chuyện, nếu như anh ta vội tiền, cô cũng dứt khoát rời đi.

- Nhìn em dạo này tươi trẻ ra đấy.

Phong thấy Chi tới, không biết anh ta có ý đồ gì, nhưng lại ăn nói rất lịch sự.

- Có vấn đề gì anh nói nhanh lên. Tôi và anh không còn là mối quan hệ ngồi khen nhau nữa. Nếu đến đây chỉ nghe chuyện xấu đẹp thì tôi sẽ đi về.

Chi nóng nảy nói. Vừa ngồi xuống thôi cô đã thấy cuộc nói chuyện này vô ích rồi.

- Sống với tên nhà giàu mà em vẫn lo tốn thời gian à? Vẫn phải làm việc gì sao?

Phong đá đểu Trúc. Nhưng Chi nghĩ là anh ta đá đểu cả hai.

- Tốn thời gian khi mà nói chuyện với kẻ như anh. Nhanh chóng vào vấn đề đi.

Chi bực bội hơn rồi.

- Ok. Ok. Em còn nhớ năm chúng ta ly dị, toà tuyên bố là anh nuôi con không? Năm đó em và mẹ em làm gì đủ khả năng nuôi, nên toà nói anh nuôi. Nhưng em và mẹ tới xin gia đình anh cho phép được nuôi Linh. Anh nghĩ, em ở bên Linh 17 năm là đủ rồi nhỉ?

Phong nhanh chóng lộ rõ bản chất thực của anh ta.

- À, anh đã nói thế, anh thấy con bé ở với tôi 17 năm rồi anh còn muốn đưa con bé về làm gì. Để vợ anh hành hạ con tôi à? Tôi đâu có ngu.

Chi nhanh chóng nhận ra sự tử tế của anh ta có mục đích hết. Nếu như cần, cô sẵn sàng ra toà kiện lại với anh một lần nữa về quyền nuôi con. Cô tin rằng hiện tại cô đủ khả năng nuôi con.

- Anh và cô ta chia tay rồi. Được 3 năm rồi thì phải. Suốt thời gian bên cô ta, anh... chỉ nhớ tới em và con. Hiện tại anh không biết em và con có nhớ tới anh không, nhưng anh hi vọng gia đình chúng ta sống đúng nghĩa, vì dù gì...chúng ta mới là ba mẹ hợp pháp của Linh mà.

Phong nói ra điều này, cũng không phải từ đáy lòng anh ta mà là tuổi tác và địa vị của anh ta hiện tại không thể tán tỉnh được một cô gái nào ngon hơn

Chi, vậy nên anh ta “mặt dày” cỡ này sao.

- Anh nói những điều đó, không tự thấy ghê tởm bản thân sao?

Chi không giữ được bình tĩnh, liền phun ra một câu nói, tuy là lịch sự nhưng cũng mang hàm ý xúc phạm Phong.

- Anh biết là em giận anh, nhưng em cũng nên cho anh thời gian để sửa đổi chứ?

Phong nắm lấy tay Chi. Anh ta nghĩ Chi sẽ yếu đuối, và tin cái nắm tay này giống như lúc cô 16 tuổi sao?

- Bỏ...ra! Tôi với anh ngoài sự khinh tởm ra cũng chẳng còn gì. Hi vọng anh giữ lấy tự trọng cho bản thân!

Chi miết thị anh ta vô cùng gay gắt, cô muốn rời khỏi đây ngay lập tức, nhưng anh ta nắm lấy tay cô rất chặt, tới độ cô cảm thấy đau nhói.

- Chi...!

Trúc nhìn thấy cảnh tượng đó, không rõ hoàn cảnh như thế nào, nhưng Trúc không thích ai khác đụng chạm vào người Chi. Đặc biệt là Phong. Nhưng những gì Trúc thấy, là Chi không hề buông tay Phong ra. Trúc nghĩ tới việc hôm nọ, Chi đã chọn cách nói dối Trúc, sau đó mới nói ra sự thật sẽ đi gặp Phong. Rồi tới cái nắm tay này, thì Trúc cũng không giữ được bình tĩnh nữa. Trúc chạy tới bàn cafe, gỡ tay Chi ra và kéo Chi đi. Nhưng hành động của Trúc bị Phong cản lại.

- Mày lại muốn ăn đấm à Trúc? - Phong dọa nạt, nhắc lại quá khứ từng đánh Trúc gục ra đất một cách thảm thương.

- Bây giờ mày mà đánh tao, mày không còn xác mà về đâu!

Trúc điên tiết lên hất tay Phong ra, rồi kéo Chi đi một mạch về phía ô tô. Thậm chí, Trúc còn nắm tay Chi rất chặt, như thể xoá đi mùi hương của tên rết rách kia trên người Chi.

- Trúc, em đau! Sao lại nóng giận như vậy?

Chi ngồi vào xe, dơ bàn tay đỏ ửng lên và than vãn. Cô vẫn chưa rõ Trúc đang giận mình, lại nghĩ theo hướng khác.

- Đầu tiên em chọn nói dối tôi về việc em và hấn nhấn tin cho nhau. Rồi cả hai gặp nhau để nắm tay nhau à?

Trúc bực mình nói, sau đó cắm tai phone lên và bật nhạc thật to rồi lái xe. Dù là nguy hiểm, nhưng hiện tại Trúc không muốn nói chuyện với Chi nữa.

Cả hai cùng nhau về, suốt quãng đường, Chi đã định kéo tai phone của Trúc ra để nói rằng cô và Phong chẳng có gì, thậm chí cô khinh bỉ anh ta rất nhiều. Nhưng Trúc có vẻ như đang từ chối nghe cô giải thích. Cô biết khi Trúc bực, tốt nhất là im lặng đi, cãi vã chỉ càng khiến trái tim hai bên tổn thương thôi. Nhưng cô không nghĩ tới việc này đã làm tổn thương Trúc dù chỉ là hiểu nhầm.

- Trúc, nghe em nói được không?

Chi vào nhà, thấy Trúc cời bỏ tai nghe rồi mới nói chuyện từ từ với Trúc.

- Thôi được rồi, em không cần giải thích gì đâu, Trúc mệt rồi.

Trúc không cãi vã với cô, cũng không nổi giận gì với cô nữa cả. Thái độ điềm đạm, nhẫn nại ấy là như thế nào đây? Cô còn tưởng Trúc sẽ giận dữ, đợi cô dô dành và họ sẽ vui vẻ như trước, nhưng sao việc Trúc tỏ ra như không giận cô lại khiến cô khó chịu tới cào xé ruột gan như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Trúc bản thân không muốn cãi vã với Chi, nhưng Trúc không nghĩ được rằng hành động thờ ơ của mình lại khiến Chi buồn. Chi buồn vì cả ngày hôm đó, Trúc tuy không to tiếng nặng lời với cô, nhưng hành động lại hơi hợm hĩnh. Trong nhà có 4 người. Có cô, mẹ cô, Linh và Trúc. Thế mà Trúc chỉ tươi cười với hai người kia, còn với cô, là trả lời cho giống như đang nói chuyện với nhau, còn lại, không cười đùa như ngày thường nữa. Mẹ cô vì có tuổi nên không thể nhận ra giữa hai người có vấn đề gì. Ăn cơm vẫn ngồi cạnh nhau, ăn xong Trúc rửa bát cho Chi, dọn dẹp nhà cùng Chi, quá khó để nhận ra rốt cuộc giữa hai người đó đang có vấn đề gì. Nhưng người như Linh, Linh có thể nhận ra được giữa mẹ và Trúc có điều gì đó không ổn.

Linh vốn dĩ định tự đi học, nhưng nó nghĩ ngợi như thế nào, lại cất xe điện vào hầm, rồi quay trở lại căn hộ.

- Trúc ơi, xe con hết điện rồi. Trúc đưa con đi học với! - Linh đứng ở ngoài cửa ngoan ngoãn gọi Trúc đang ngồi coi ti vi ở đó.

- Chết, nhanh đi. Còn 20 phút nữa thôi. Đừng để muộn học!

Trúc nhìn lên đồng hồ, phải đi tầm 15 phút mới tới nơi Linh đi học thêm, đường tắc, tốt nhất là nên đi lẹ. Trúc xuống hầm lấy xe máy của mình rồi trở Linh đi.

- Trúc và mẹ Chi đang giận nhau sao?

Đi cách nhà một đoạn, dừng đèn đỏ, Linh mới dám hỏi Trúc.

- Quả nhiên chỉ có con nhận ra thôi. Mẹ con gặp ba Phong, mẹ con nói, ba Phong muốn nhận nuôi con và gia đình quay trở lại như cũ.

Trúc nghĩ không giấu được Linh, chỉ bằng kể thật cho xong chuyện. Có khi nghe lời khuyên từ người ngoài cuộc, lại tốt hơn.

- Dù quyền nuôi thuộc về ai thì con vẫn chỉ muốn ở với Trúc, nếu Trúc không xem con là gánh nặng. Bởi vì, ngay từ khi con chưa chào đời, người quan tâm chăm sóc con là Trúc chứ không phải ba Phong!

Linh thẳng thắn nói ra quan điểm của mình. Nó hiểu cho Trúc, nó tin là Trúc yêu mẹ nó rất nhiều nên mới sợ mất mẹ nó thôi. Chẳng qua, Trúc chưa biết bày tỏ sự lo lắng ấy cho mẹ Chi. Linh tin là như vậy.

- Con nói như bà cụ non vậy! Theo con giờ Trúc phải xin lỗi Chi như nào đây? Trúc và mẹ Chi khi dễ nhau cả ngày rồi!

Trúc buồn phiền nói. Trúc chỉ sợ Chi rung động và tin lời Phong nói một lần nữa. Nếu như hẳn ta nói Chi quay về bên hẳn mới là sự lựa chọn tốt cho Linh, chỉ sợ Chi suy nghĩ sâu rồi đồng ý, thì lúc đó với Trúc là chấm hết cho tất cả.

- Hãy giữ mẹ con chặt hơn, vì con biết, mẹ yêu Trúc còn nhiều hơn Trúc yêu mẹ! Mẹ đã dành 13 năm chăm sóc con và chỉ nhớ tới Trúc. Con nói thật đấy, mẹ từng tìm tới bia, nhưng mẹ sợ uống bia phí tiền, nên mẹ luôn giấu con, và vừa khóc vừa dọn hàng. Con biết mẹ khóc, chẳng qua lúc đó con không biết mẹ khóc vì nhớ Trúc thôi. Con đi học đây, Trúc đừng làm mẹ buồn, hãy cùng mẹ dành quyền nuôi con nhé? Con đi về cùng bạn. Thực ra xe con không hết điện đâu. Chào Trúc nhaaa!

Linh xuống xe, chào tạm biệt Trúc và hi vọng khi nó đi học về mọi chuyện sẽ khác.

Trúc cười thầm. Hoá ra con nhóc này bày trò để nói chuyện riêng với mình đây mà. Bảo sao, Trúc luôn thương yêu Linh như con ruột của mình. Nhớ lại thời gian đầu gặp Linh, Trúc cứ mang một lớp vỏ bọc đáng sợ cỡ nào. Giờ thì yêu thương cả hai mẹ con nhà này. Trúc nhanh chóng đi về, mùa đông tại Hà Nội lạnh thật đấy!...

Về tới nhà, Trúc lạnh co cả người. Linh đi học còn mặc nhiều áo chứ Trúc vì vội đưa Linh đi nên cũng ăn mặc phong phanh. Về tới nhà, thấy mẹ đã đi ngủ rồi, phòng mình vẫn mở cửa, nhưng không thấy Chi đâu. Phòng đọc sách lại sáng đèn, Trúc nghĩ Chi lại vào đó và tự ki một mình rồi. Nghĩ lại, Trúc nóng giận vì ghen tuông, thế nên Trúc phải làm hoà trước vậy.

Trúc mở cửa thật nhẹ, Trúc nghĩ phòng sáng đèn, là Chi đang làm gì trong này, ai ngờ, mang cả gối và chăn để chuẩn bị ngủ trên ghế rồi. Cảm giác tội lỗi lan truyền trong suy nghĩ của Trúc. Trúc đi tới gần ghế, ngồi xuống bên cạnh Chi. Cô ấy thấy Trúc tiến tới gần, liền quay mặt vào trong để che đi sự tủi thân trong mình.

- Xin lỗi em nhé, là Trúc sai. Đi về phòng nào!

Trúc năn nỉ Chi. Chi vẫn không trả lời, nhưng người lại run lên như thể đang khóc vậy. Trúc nghĩ, lần này mình lại mắc tội tày trời rồi.

Dù nói thế nào Chi cũng không thèm quay lại nhìn Trúc lấy một lần, vậy nên Trúc đành nhấc chân ra và định bế Chi về phòng rồi tính tiếp. Nhưng do tay Trúc lạnh quá, Chi rùng mình, quay lại nhìn xem vì sao tay Trúc lại lạnh như đá vậy.

- Sao người...lại lạnh như vậy?

Chi để lộ hai hốc mắt đỏ hoe do khóc, nhưng trong lòng không thể không quan tâm khi mà người Trúc lạnh ngắt như thế này.

- Đưa con đi học vội quá chứ sao. Kệ Trúc đi, em đừng buồn phiền nữa được không? Là lỗi của Trúc làm em buồn, đi về phòng đi, em phạt thế nào Trúc cũng chịu!

Trúc cố gắng dỗ dành Chi khi thấy hai hốc mắt Chi đỏ hoe như vậy. Nhưng Chi lại cầm lấy tay Trúc như để truyền hơi ấm.

- Em không giận Trúc, em giận em và em tự hỏi tại sao em lại nói dối Trúc làm gì!

Chi thành thật mà nói. Cô cảm thấy bản thân mình thật sai lầm khi không dám thẳng thắn với Trúc ngay từ đầu, mà lại nói dối là khách hàng. Cô chỉ vì sợ Trúc nghĩ ngợi, nhưng 2 phút sau đó cô không thể giấu Trúc thêm được nữa.

- Trúc cũng giận bản thân vì hơi hốt với em. Trúc sợ mất em nên mới vậy thôi, cho qua chuyện này đi, không Linh lại cười Trúc và em đấy!

Trúc ôm Chi vào lòng. Đưa tay lên xoa tóc, và xoa lưng Chi. Trúc cảm nhận được Chi vẫn đang khóc nức lên, chỉ còn cách ôm và dỗ dành thôi. Cô ngó

này cũng sợ mất Trúc.

- Thôi nào, Trúc xin lỗi mà. Hai chúng ta phải tin tưởng nhau hơn. Và khi giận nhau, chúng ta phải nghĩ chúng ta vẫn có Linh trói buộc ở giữa, hiểu chưa? Nhưng Trúc nghĩ Trúc không thể giận em nổi một ngày đâu! Đừng khóc nữa, mẹ nghe thấy, lại mắng Trúc bắt nạt em giờ!

Trúc cung nệm Chi như em bé, dần dần Chi cũng theo đà cung nệm đó, ôm chặt lấy người Trúc, và được Trúc bế vào phòng lúc nào không hay.

- Mẹ toàn bệnh Trúc, còn lo mẹ mắng nữa à? Thật không chấp nhận được!

Chi chăm bẵm Trúc. Rồi cẩn nhẹ một cái vào tai Trúc để cảnh cáo về tội dám làm cô đau lòng ngày hôm nay.

- Mai Trúc sẽ liên hệ luật sư về việc xin toà quyền nuôi Linh. Em không cần lo, cũng không cần gấp lại tên đều giả đó!

Trúc vuốt lại tóc Chi cho gọn gàng, sau đó thay đồ và nằm bên cạnh Chi. Chi cẩn bình thường lại thôi là Trúc thấy trong lòng nhẹ hẳn. Giận nhau mà cứ như thể tự làm đau bản thân vậy.

- Từ sau ra đường mặc cho ấm vào. Linh muộn học, muộn 5 đến 10 phút không ảnh hưởng gì đâu, nhưng Trúc mà ốm, cả Linh và em sẽ buồn.

Chi vẫn sợ Trúc nhiễm lạnh, vậy nên đắp chăn cho Trúc một cách đầy đủ. Thêm cả là cô quấn lấy Trúc như một cái kẹo cao su.

- Em nghĩ xem, em có muốn có thêm một đứa con không? - Trúc đột nhiên lại nghĩ ngợi lung tung.

- Nếu Trúc muốn thì em có thể thụ tinh nhân tạo. Nhưng bản thân em thì...em chỉ muốn ở bên Trúc như thế này thôi. Có con rồi dành thời gian cho con nhiều nữa, Linh như thế là em mãn nguyện rồi!

Chi thẳng thắn mà nói. Cô không muốn có thêm con nữa, cô chỉ muốn quấn lấy Trúc cả đời như thế này thôi.

- Vậy đợi khi Linh đỗ đại học, nhà mình đi du lịch, lúc đó, Trúc muốn được cả ngày!

Trúc hôn nhẹ vào chán Chi.

- Cái gì cả ngày cơ???

Chi không hiểu, tại sao lại có thói nói năng cụt lùn như vậy chứ? Cô vốn định hạch học làm giáo viên mà ăn nói không đầu đuôi...

- Chuyện này này!!!

Trúc gian tà nói, sau đó kết hợp hành động.

- Lê Thanh Trúc!!!!

Chi hét lên một tiếng. Sau đó thì... OMG.

P/s. Mình bận học một chút, mình không drop fic nào cả nhưng các bạn thừa thừa cho mình, đừng dục mình nha????????? cảm ơn các b ủng hộ và góp ý

Bạn đang đọc truyện *Câu Chuyện Của Princess* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.